

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 369

Setmana del 19 al 25
d'octubre del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

*"Una vida humil, de
treballs avorrits i
fàcils, és una obra
escollida que demana
molt amor."*

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Verlaine

AFINANT

Soledat

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Tornant de visitar la recent fundació que les germanetes monàstiques de Betlem han fet a Sixena, al bisbat de Lleida, una pregunta insistent em donava voltes pel magi: "Què ho fa que la gent que busca sincerament la soledat atregui tant els altres? No és una paradoxa?" I em vaig recordar que una vegada, mossèn Batlle — el dels "minyons" —, a la mare d'un jove capellà que havien enviat a una solitària parròquia de muntanya i que en temia la possible soledat, li escriví en un tros de paper — el "mossèn" ja no podia parlar —: "La soledat no la fan ni les parets, ni les distàncies, sinó la sequetat dels cors. Vosaltres no estareu mai sols". I subratllà aquesta darrera frase amb un tret enèrgic.

I res no treu tant la insidiosa sequetat del cor com l'arrosar-lo cada dia, constantment, en la pregària de l'Església, en la contemplació del misteri inesgotable de l'Amor de Déu revelat en Jesucrist...

Ben segur que és el secret d'aquelles i de tantes germanetes monàstiques.

Els missioners, uns homes dedicats a la tasca més engrescadora

Aquest diumenge, un DOMUND constructor de pau

El "Domund", que compleix seixanta anys d'història, es presenta enguany amb el lema "Els Missioners, constructors de Pau". Amb aquest lema s'emmarca la celebració en l'"Any Internacional de la Pau". La presència de missioners en els llocs més conflictius — com diu monsenyor Capmany a les pàgines centrals — és una contribució important a la pau.

Els missioners, en compartir la vida amb els més pobres, reafirmen la dignitat de tot home. El respecte als drets humans, el desenvolupament just i harmònic i la justícia són les bases sobre les quals es construeix la pau veritable.

El "Domund d'enguany, segons que afirma monsenyor Capmany, pretén ajudar-nos a estimar la pau i a estimular els nostres sentiments i compromisos per aconseguir la pacificació d'aquest nostre món turbulent... ¡EvangELITZAR és pacificar!

**Última etapa del
viatge de Joan
Pau II a França.**
Pàg. 6.

**El cardenal
Tarancón, a la
inauguració del
curs del seminari
de Tortosa.**
Pàg. 12.

**"Comunió i
alliberament":
Cristians en
acció.**
Pàg. 23.

El Dr. Torrella, reelegit vice-president del Consell dels bisbes europeus

TARRAGONA.— Vint-i-un bisbes, representants de les Conferències Episcopals de l'assemblea d'Europa, celebraren la seva reunió anual a Varsòvia, presidits pel cardenal Basil Hume, arquebisbe de Westminster. Foren calorosament rebuts pel Prímat de Polònia, cardenal Joseph Glemp.

Durant la sessió es tractaren diversos temes sobre les activitats de l'Església catòlica a nivell europeu: Simposi dels sacerdots europeus, Conferèn-

cia dels religiosos d'Europa, Assemblea del Forum dels laics, i encontre entre els responsables de catequesi.

A l'elecció dels càrrecs directius del Consell de les Conferències Episcopals Europees, es nomenà president el cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà, i foren reelegits els dos vice-presidents, el Dr. Torrella, arquebisbe de Tarragona, i monsenyor Alois Sustar, arquebisbe de Ljubljana.

La mare Teresa sortí sana i estalvia d'un accident d'avió

NAIROBI.— La mare Teresa va sortir il·lesa en un accident d'avió que ha costat la vida a cinc persones, a Hom-bola, a uns 320 kms. a l'oest de Dar es Salam. L'avió en la qual viatjava la mare Teresa intentava envolar-se però no va poder prendre altura i va caure sobre un grup de persones que precisament estaven acomiadant la popular religiosa.

Entre els morts hi ha una religiosa índia de l'orde de la mare Teresa, les Missioneres de la Caritat, dos nens, de 12 i 14 anys i dos homes. La mare Teresa, altres dos passatgers i el pilot de l'avió, no sofriren cap dany.

La Mare Teresa, de 76 anys, es disposava a viatjar a un centre religiós de Tabora on havia d'assistir a la cerimònia de consagració de set religioses del seu orde. La guanyadora del Premi Nobel de la Pau-1979, va suspendre el viatge, i assistirà al funeral per a les víctimes de l'accident.

Col·lecció El ninot El ninot

Quaderns pensats per a nens
de 3 a 5 anys.
Material d'entreteniment i
de creació adequat tant a la
classe com per a les
vacances o senzillament com
a divertiment.
Amb gomets incorporats

Títols publicats:
El porquet, El tigre
El mussol, El gat
La guineu, El pingüi

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04

Editorial

Qui mira enrera?

Una vegada més els mitjans de comunicació ens han presentat el missatge del Papa, en el seu recent viatge a la França veïna, (diguem de passada que el viatge s'ha retransmès amplament per Eurovisió represa per diversos països europeus menys el nostre!) en els seus aspectes més "tradicionals" —condemna del divorci i de l'avortament, recomanació dels diferents aspectes de la devoció al sagrat Cor de Jesús— i que podrien ajudar a accentuar la figura que es vol standatitzar del Papa actual: un home obtús, aturat en formes pietoses "preconciliars" poloneses, diuen. Un home amb la mirada vers el passat i incapaç de sintonitzar amb els corrents plens de vitalitat i de futur (!) de l'Europa progressista.

La veritat és que quan es llegeixen les cròniques europees d'aquest darrer viatge del Papa, la impressió dominant que se'n treu és ben bé una altra.

Responent, per exemple, en tres discursos diferents a les més de cent preguntes resum de les quinze mil cartes que li van fer arribar els joves de França, aplegats en nombre d'uns cent-mil entre l'estadi Gerlad i el Palau dels Esports adjacent, els digué —"es bo recolzar-se sobre els testimonis de fervor, però la història no es repeteix mai exactament en situacions diferents. En comptes de mirar enrera amb nostàlgia, cal mirar endavant: Crist ens crida a un nou progrés. L'Esperit Sant és el mateix que el dels primers temps i fa reflorir l'Evangeli a cada generació".

Tampoc no ha provocat comentaris, més enllà de la notícia inevitable, el fet de ser el primer Papa que visita un monestir de fundació luterana. Després d'abraçar el seu vell amic protestant, el prior Roger Schutz, adreçant-se als milers de joves aplegats allí els digué —"Per Taizé s'hi passa com a prop d'una font. El vianant s'hi atura, apaivaga la set i continua el seu camí... La comunitat de Taizé és coneguda per la plena confiança i l'esperança que té dipositada en els joves. Perquè comparteixo, jo també i en gran manera, aquesta confiança i aquesta esperança estic aquí aquest matí enmig vostre." Després afegí —"als grans els passa que, després d'un camí difícil o de les proves que els han afligit, es deixen endur per la por o pel cansament i deixen que s'afebleixi l'impuls propi de tota vocació cristiana. Passa també que les institucions, per mor de la rutina o de les deficiències dels seus membres, poden no estar prou al servei del missatge evangèlic. L'Església aleshores té la necessitat del testimoni de la vostra esperança i del vostre entusiasme per poder complir millor la seva missió".

Són dues mostres, creiem prou eloqüents, de l'esperit, del tarannà i de l'estil d'aquest Papa, el nostre, que uns certs "líders d'opinió" s'entesten a fer passar per retrògrad o per restauracionista. És clar que el preu que li voldrien fer pagar per concedir-li qualificatius més afavoridors no el pagarà mai ni aquest ni cap altre Papa.

La mà estesa de Fidel Castro a l'Església

JEAN POTIN ("La Croix")

Fidel Castro adora les tribunes des de les quals pot explicar, durant hores, la revolució a les multituds silencioses. Es comprèn, doncs, que hagi aprofitat l'avinentsa d'eixamplar el seu auditori al conjunt de l'Amèrica llatina mitjançant unes converses sobre un tema que comença a apassionar-lo. Aquesta avinentesa fou el desig d'un admirador incondicional, el dominic brasiler Frei Betto, de recollir el pensament del seu heroi sobre religió, el paper de l'Església a l'Amèrica llatina, i la teologia de l'alliberament.

Malgrat disposar d'un temps sobrecarregat, el líder màxim es féu una dolça violència i en quatre entrevistes que, tanmateix, ocuparen vint-i-tres hores, explica, partint del seu itinerari personal, les seves conviccions polítiques, filosòfiques, i el seu pensament sobre la religió. A Frei Betto no li ha calgut més que deixar córrer la cinta del seu magnetòfon per recollir les precioses paraules.

Al final de la primera conversa, confessava, però, haver perdut "la pretesa neutralitat del periodista" que havia estat en altre temps! Entreveia en la societat socialista la realització dels "projectes de Déu en la història"! El que és més molest encara és que aquesta secreta comunió priva a Frei Betto de plantejar les qüestions fonamentals sobre la naturalesa del marxisme-leninisme implantat a Cuba, sobre l'aspecte totalitari d'un règim que empresona i expulsa els seus opositors!

Però no hi ha dubte que Fidel Castro no hauria acceptat de parlar davant d'un interlocutor que hagués pogut qüestionar les seves propostes. És ben clar que l'interès d'aquesta obra de propaganda és mostrar l'home darrera del seu discurs ideològic. Ja que l'home fascina indiscutiblement, sobretot a l'Amèrica llatina, on ja s'ha venut un milió d'exemplars del llibre. En un continent a la recerca del seu avenir polític i econòmic, la revolució cubana és pels llatino-americans fascinant i amenaçadora al mateix temps. Però Fidel Castro, per la seva banda, es veu obli-

gat a constatar amargament, sens dubte, que la revolució no es pot exportar al continent. I descobreix que, d'ara endavant, el futur d'aquest passa per l'Església catòlica.

Heus ací a Fidel Castro obligat a integrar "la problemàtica religiosa" en la ideologia marxista que ha conduït des de la seva joventut la seva ideologia política. En els anys 50, ¿en quina força moral podia recolzar-se un jove idealista per alliberar el seu país de la dictadura de Batista? La burgesia era addicta a Batista, i la mateixa Església era dirigida per bisbes i capellans, la major part d'origen espanyol, molt marcats pel franquisme. Fidel, fill d'un petit terratinent emigrat d'Espanya, freqüentava les escoles catòliques. Reconeixent la qualitat de la seva formació humanística, però que el dogmatisme de l'ensenyament religiós no va introduir-lo en la fe. Al contrari, una "sensibilitat creixent envers el pensament i la dignitat" el portarà a una "creença política" que es nodrirà de Martí, l'heroi de la independència de Cuba, i de Marx. En els combats per la revolució, no hi trobarà gaires cristians, i haurà de plantar cara a l'Església quan el nou règim s'enfrontarà amb els sectors socials privilegiats, ja que en ella hi havia un focus d'activitats contrarevolucionàries. Una bona part dels capellans marxaren de Cuba, deixant l'Església local en un estat d'aïllament i de pobresa moral i material de la qual només començava a emergir.

Fidel Castro potser enfosqueix el quadre de l'Església catòlica de Cuba en el moment de la seva arribada al poder. Vol fer creure que el contingut ideològic del règim en marxisme-leninisme era molt lleuger. El marxisme era un mitjà d'anàlisi de l'explotació del país pel capitalisme i el partit constituïa el nucli al voltant del qual les forces populars eren invitades a unir-se en una comunió fraterna, de la qual l'Església se n'havia autoexclòs. Fidel té fórmules per qualificar la seva obra: "Penso que la revolució és una obra que cal perfeccionar. Alguna cosa més: una obra d'art... jo dic que l'obra

d'art de la revolució no és acabada..." També diu que és una "obra moral", i també que "ha portat al grau més elevat el concepte d'amor al proïsme".

Quin objectiu té aquest discurs que no pot convèncer a ningú i que només la ingenuïtat de Frei Betto pot acceptar? Fidel Castro sembla que vol estendre un pont entre una ideologia purificada de tot allò que pugui tenir de massa obertament marxista-leninista, i la teologia de l'alliberament de la qual F. Betto li canta les virtuts revolucionàries. Segons el líder màxim, la revolució ha tingut els seus màrtirs, tal com la primitiva Església; un Che Guevara de qui Fidel Castro diu que "si hagués estat catòlic, hauria tingut totes les qualitats que són requerides per declarar-lo sant". Catolicisme i revolució cubana podrien comprometre's en una aliança no pas tàctica, segons afirma, sinó "estratègica per realitzar els canvis socials necessaris als nostres pobles".

En l'actual situació, l'actitud antireligiosa de la revolució no tindria raó de ser ja que l'Església amb la teologia de l'alliberament s'ha posat al seu torn "al costat dels pobres", una doctrina ratificada pel mateix Papa. Fidel Castro invita, doncs, el Papa a venir a Cuba: aquesta visita "seria útil i positiva per a l'Església i per a Cuba, així com pel Tercer Món en general", diu. La proposta és hàbil, especialment un any abans de la visita de Joan Pau II a Xile. Certament que el Papa no avarà a Castro ni Pinochet, però Pinochet no és gens popular a Amèrica, i Fidel Castro, l'enemic número u dels Estats Units, no seria després d'aquesta visita un espantall. També per a l'episcopat cubà la situació és delicada: quan coratjosament ha sabut donar dinamisme a l'Església, malgrat una situació difícil, no apareixerà pas com l'avaladora del règim, de la qual cosa ja és acusada per alguns exiliats? L'entrevista de F. Castro és, doncs, un acte eminentment polític. La política de mà estesa és sempre plena d'ambigüitats, i ha de ser prudentment examinada: i voldriem dir-li-ho fraternalment a Frei Betto.

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA
Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publigráf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona. D.L.B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya: 3.900 ptes.
Resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Oceania: 12.400 ptes.

Casaments que no en són

Va succeir a una vila de la comarca del Comtat, província d'Alacant i diòcesi de València, i m'ho havia contat una tia meua, que hi va néixer i morir, **temps ha**: dono aquest detall perquè sembla que això de "desfer" casaments és cosa d'ara. Però anem al cas: sortien d'un casament, i convidats i badocs esperaven, a la porta de l'església, que apareguessin els nuvis. Quan eixien del temple, ell que li diu a la seva novençana esposa: "Avui m'has vist a l'església, però ja no m'hi veuràs més". Ràpida, li fa ella: "I a mi no em veuràs més al teu costat"; i va plantar-lo allà mateix. Sense gaires dificultats, el Tribunal Diocesà de València va tramitar quatre papers, i a Roma van dir que quedava sense efecte el matrimoni. La gent antiga de Concen-taina —aquesta era la vila on va succeir— ho sabien, puix el fet fou molt notori, i cadascú el devia jutjar segons el propi criteri. La meua tia trobava que l'actitud de la núvia era tal com calia, i que la decisió del Sant Pare fou excel·lent. Hi havia un error, per part de la noia, i un error molt gran!, en la personalitat d'aquell que acabava de constituir-se en marit seu. I altrament, és clar, el matrimoni encara no s'havia consumat.

És ben trist que, després d'haver dedicat tres articles a parlar de casaments, ara ens hàgim d'encarar amb els casaments que no en són. ¿Saps aquells dos que es van casar fa un any? —sentim a dir, o diem de tant en tant— doncs ja estan separats. Però, ¿separats amb "papers" o tirant al dret?, pregunta algú. I de respostes, n'hi ha per tots els gustos: pot ser que hagin firmat, tots dos, algun document preparat "per advocats" (on es puntualitza quin dels dos s'ha de fer càrrec de la nena o del nen, i el "règim de visites" i, —no badem!— el sistema econòmic i la propietat del pis i del cotxe). Altres cops, han obtingut separació o divorci mitjançant el Jutjat de Família. D'altres vegades, els Tribunals de l'Església "anul·len el casament", i després tornen a casar-se per l'Església, com si res no hagués passat.

Parlem de casaments IV

FERRAN PALAU JOVER

Anem a pams. I com que hem encetat el tema amb aquella parella de valencianets, tornem-hi.

Amb majestàtica solemnitat, proclama l'article 1141 del Codi de Dret Canònic: "El matrimoni celebrat i consumat no es pot dissoldre per cap autoritat humana ni per cap causa, fora de la mort". Tot seguit, al cànon o article següent, hi llegim que: el matrimoni no consumat entre batejats, o entre un batejat i un altre que no en sigui, pot ser dissolt pel Papa, per justa causa, tant si els dos interessats hi estan d'acord com si n'hi ha un que no ho veu així. Això resol el cas explicat al primer paràgraf de l'article que esteu llegint. Que consti que el matrimoni no ha de ser pas, necessàriament, consumat perquè obtingui tota la seva validesa; però la facultat que té el Sant Pare és, condicionada per aquest detall, importantíssim —i ben ple de lògica!

Ara ve a tomb de dir que el matrimoni el fa el consentiment de tots dos, que no pot ser suplert per cap potestat humana. La fermesa del casament rau en aquest consentiment, en aquest acte de la voluntat: així resulta de l'article 1057 del Codi de les lleis de l'Església. L'article 1055 afirma, categòricament, que aquest pacte matrimonial entre ell i ella ha estat elevat a la dignitat de Sagrament per Jesucrist, el Senyor.

Fàcilment, doncs, podem arribar a la conclusió que si aquest consentiment ha estat viciat i és nul per dret natural, no ha existit tal consentiment. I si no hi ha consenti-

ment vàlid, tampoc no hi ha matrimoni. En realitat, qui ho saben ben bé, si són casats o no, en virtut del consentiment vàlid o invàlid amb què van lligar-se, són els dos, i no caldria que cap Tribunal eclesiàstic ho declarés: però convé que sigui així, primer, perquè un criteri, normalment apassionat en coses tan íntimes, podria dur a "supervalorar" els motius de la suposada nul·litat; i, també, perquè els efectes que se'n deriven, d'aquest vici o defecte radical del consentiment, els ha de regular l'autoritat judicial de l'Església. És ben net que ningú no tornaria a autoritzar, el casament de cap dels dos sense sentència ferma declarant que el matrimoni ha estat nul d'arrel, i, encara, intervenint-hi no tan sols la Parròquia, sinó el Vicariat General de cada diòcesi. Tampoc en cap Jutjat no els admetrien per celebrar "casament civil". Ben cert, la poligàmia i la poliàndria són castigats per la llei. Fort!

Tot un capítol del Codi de Dret Canònic (dels articles 1095 al 1107) tracta de les condicions i de les característiques del consentiment matrimonial. D'aquestes condicions, n'hi ha moltes que igual podrien aplicar-se a qualsevol mena de pactes o contractes, i són ben bé de dret natural i de sentit comú; així, diu el cànon 1095 que són incapços de contreure matrimoni els qui no tenen ús de raó; els qui sofreixen d'un greu defecte de coneixement, de criteri, sobre els drets i obligacions que el casament comporta; i els qui per motius de caire mental, psicològic, no són capaços d'assumir els deures essencials de la vida de matrimoni.

Els cànons següents, veritable tractat de psicologia contractual, van marcant, tant com poden, unes causes que invaliden el consentiment. Els entesos hi troben els seus pros i els seus contres, en tot això. I hi treballen, i hi pateixen, en els expedients de nul·litat de matrimoni, els Tribunals Eclesiàstics; i hi treballen també, i s'hi guanyen la vida, advocats i procuradors.

Ja en direm més coses, del mecanisme judicial que pot afectar a un Sagrament.

Des del cor de l'Àfrica m'escrui una amiga missionera que em diu coses que em fan pensar. Parla del sentit que ella atribueix a la seva existència i escriu:

"Jo estimo els meus germans, els meus amics, com a la meua mateixa vida, millor dit: com a Crist que és més estimat que la meua mateixa vida. Abans jo demanava en la meua oració el martiri, però, d'un temps ençà, m'apassiona veritablement donar la vida per Crist en l'amic, en el germà. Perquè el martiri és donar la vida per la fe, però morir "per Crist en directe" és apassionant, perquè Crist és més que la fe. Encara que no sé si són gaire ortodoxes totes aquestes coses meves. Sigui com

sigui, jo no trobo sentit a la vida si no és per donar-la. Morir només perquè si, ¿no li sembla que no té suc ni bruc?"

Jo tampoc no sé, amiga meua, si aquestes frases són gaire ortodoxes en el sentit tècnic de la paraula. Però sí que em sembla que són molt cristianes i molt assenyades.

Haig de començar per dir-li que també jo tinc des de fa molt una seriosa desconfiança davant dels "somniais de martiri". De xicot també vaig tenir-los. Amb els meus setze anys em veia per les selves de l'Índia enfrontant-me amb els tigres de Bengala o en les africanes, lluitant amb els fetillers o caient com un màrtir més, abatut per les bales en la guerra que vaig viure de noi.

Martiri a terminis

J.L. MARTIN DESCALZO

Amb el pas del temps vaig adonar-me que aquests somniais eren una mena de coartada per no lluitar en la realitat. Com sigui que em sentia heroi en la meua imaginació, ja no era necessari treballar tant en la vida de cada dia. I, a poc a poc, vaig deixar de demanar el martiri cruent en les meves oracions. Entre altres motius, perquè perquè hi hagi un màrtir cal que també hi hagi un occisor i jo aspirava un món en el qual ningú no occís a ningú.

Per això va canviar la meua

oració. I li deia a Déu: "Si Vós voleu la meua mort, doneu-me, quan vingui, la força per posar-la en les vostres mans. Però és millor que m'ajudeu a posar en les vostres mans la meua vida de cada dia, el meu martiri a terminis".

És que vaig començar a trobar-me, no solament en allò religiós, sinó també en tot allò humà, molta gent que parlava d'heroisme, però que després no feia res. Persones que parlaven molt de donar la vida per la pàtria, però que després no li donaven el treball de cada dia amb el que se la construeix o no eren difusores d'aquesta pau i alegria amb les quals la pàtria es nodreix. Gent que deia que donaria la seva vida pels seus éssers estimats, però que després els feien insuportable la vida.

Per això vaig elegir aquesta fórmula del martiri a terminis. No somiar amb la fletxa ni amb ferida de bala. Acceptar, en canvi, l'esgarrapada de cada dia. Estimar la gent avui i demà. I no somiar amb un futur heroic.

Amb la fe s'esdevé igualment. Si un dia Déu ens demana que morim per ella, ja ens donarà la força per fer-ho. Però el que és normal és que Déu ens demani que donem per la fe aquesta vida de cada dia i que la donem, no pas teòricament, sinó, com diu la meua amiga, "estimant Crist en directe", en els nostres amics, en els nostres germans. Ja sé que per aquest "martiri a terminis" no ens canonitzaran. Però al cel hi ha més sants dels que ens imaginem.

ARA MATEIX

A cabo de veure, enganxat a la paperera de la cantonada, un paper que ve a dir: "Tireu aquí mateix el vostre vot... Al capdavant, farà el mateix efecte que si el dipositeu a l'urna!" Aquesta mostra d'humor amargant i desesperança fa referència a les eleccions sindicals. No se'n parla gaire, tot i estar convocades. Quina diferència amb l'ambient que envolta les eleccions polítiques! És que ja ningú no creu en els sindicats? Caldrà veure en la broma de la paperera l'expressió d'un estat d'opinió generalitzat?

L'acció sindical havia gaudit sempre d'un prestigi indiscutible com a instrument de progrés social. Centrada en els problemes més vius i immediats —salari, condicions de treball, assegurances...— apareixia als ulls de molts obrers —també de molts militants cristians— més neta que la política, més directament vinculada a la promoció del bé comú. Durant la dictadura, es clamava pel reconeixement dels drets sindicals, i fins i tot alguns textos de la jerarquia eren més explícits en aquest punt que en altres. En els anys de la transició, milers de treballadors van córrer a apuntar-se als nous sindicats. Però, a partir del 1980, la davallada ha estat constant. Sembla que avui el nombre d'obriers que cotitzen a un sindicat és baixíssim. Més que per afiliats, els dirigents sindicals ja mesuren la importància de cada un pel nombre de delegats elegits...

Les causes d'aquesta decadència són diverses, algunes d'abast internacional. La instrumentalització del sindi-

Eleccions sindicals a la vista

J. CARRERA PLANAS

cat pels partits polítics n'és una de molt important. Això porta a una demagògia sistemàtica que acaba en la frustració col·lectiva, quan el partit inspirador del sindicat es troba a l'oposició. No hi fa res que les reivindicacions empreses siguin desmesurades o impossibles, si serveixen per a desgastar el govern... I quan el partit que domina el sindicat és el que governa, els efectes encara són més greus. No solament perquè, reduït a la trista condició de compar-sa, el sindicat ja no és capaç d'assumir la defensa dels treballadors, sinó per una cosa més perillosa, que denunciava Manuel Zaguirre en el IV Congrés confederal d'USO (Unió Sindical Obrera): "La lògica última de primar el sindicat germà és forçar la implantació del sindicat únic amb els recursos, que són enormes, de què disposa el poder". "Una lògica que ve agreujada, continuava el dirigent sindicalista, per un fet que em sembla alhora arcaic i institucio-

nal: el P.S.O.E. és l'únic partit espanyol que inclou en els seus estatuts l'obligació d'estar afiliat a un sindicat —la U.G.T.— com a condició per a pertànyer al partit".

Ara bé, totes aquestes aberracions no haurien de portar els ciutadans desitjosos d'un sindicalisme autèntic i independent al desànim ni a la dimissió. El sindicat pertany a la societat, no a l'Estat, quan l'una i l'altre són democràtics. I té una funció no merament enquadadora, sinó profundament vertebradora i formativa, per tal de fer que la massa esdevingui poble. Jef Houthuis, president de la Confederació de Sindicats Cristians de Bèlgica, ho digué de forma ben planera i entenedora per a nosaltres en el ja citat IV Congrés d'USO: "De la mateixa manera que ho vaig aprendre de la JOC en la meua joventut, el sindicalisme ha de ser al mateix temps, una escola de formació i de promoció; un servei per al treballador individual i per a la classe obrera en el seu conjunt; i una força representativa, capaç de defensar els treballadors en tots els nivells: des del de l'empresa i la localitat fins al del sector, el nacional, l'europeu i el mundial". Aquest és precisament l'esperit que informa la CMT (Confederació Mundial de Treballadors), d'inspiració cristiana, que agrupa avui més de 15 milions de treballadors a Europa, Amèrica del Sud i del Nord, Àsia i Àfrica.

Convindria reflexionar una mica sobre tot això abans de prendre una actitud d'inhibició o de rutina en l'actual convocatòria d'eleccions sindicals.

CATALUNYA

Els joiers de Barcelona obtenen el suport amb una sentència contra el governador

L'Audiència de Barcelona falla a favor del gremi de joiers en declarar nul·la una ordre del governador civil, Ferran Cardenal, que prohibí als joiers manifestar-se davant el ministre de Justícia, Fernando Ledesma, el 17 de maig passat. Segons el Tribunal, el Govern Civil violà amb la prohibició de la protesta, un article de la Constitució que contempla el dret de reunió.

Detinguts cinc joves per viatjar sense bitllet

Cinc joves, quatre dels quals eren menors d'edat, van ser detinguts a l'estació de la RENFE de Sant Andreu-Comtal perquè viatjaven sense bitllet i perquè van detenir el comboi en què anaven durant una hora. Els cinc joves, d'edats compreses entre els quinze i els dinou anys, es negaren reiteradament a abonar la multa que es paga quan es va sense bitllet.

Surt un nou diari a Tarragona: "Catalunya Sud"

A partir del dia 10 Tarragona té un nou diari, "Catalunya Sud".

El nou rotatiu, dirigit per Carles Revés, tirarà deu mil exemplars en edició bilingüe. És previst que el nombre de pàgines sigui de vint-i-vuit a quaranta. La direcció de "Catalunya Sud" ha definit el diari d'independent, democràtic, popular, rigorós, modern i comarcal.

A Tarragona ja es publicà un diari.

Disminueix la població de Badalona

La població empadronada el 1986 a Badalona ha experimentat un descens de 5.986 persones respecte a l'any 1981, segons que van informar fonts municipals. Les causes del descens són bàsicament dues: el fenomen migratori —ciutadans que han tornat al seu lloc d'origen— i un índex de natalitat molt baix.

ESPANYA

Augmenta el consum de gasolina més que en la resta de l'OCDE

L'augment del consum de gasolina a Espanya durant el primer semestre fou el més elevat del conjunt dels 24 països membres de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), després de Gran Bretanya. Aquestes dades figuren en un informe de l'Agència Internacio-

nal de l'Energia (AIE).

El consum augmentà "moderadament" en l'àrea de l'OCDE durant els sis primers mesos del 1986, encara que en alguns països membres fou "relativament" elevat, situant-se per damunt del 1,6 per cent d'increment mitjà registrat en el conjunt de l'Organització.

El consum de gasolina s'ha accelerat a partir del segon trimestre en països com Espanya i el Regne Unit, amb augments percentuals del 4,2 per cent i 5,6 per cent, respectivament. Aquest comportament a l'alça a Espanya l'atribueix l'Agència Internacional de l'Energia a una "baixa de més del 15 per cent en els preus del cru respecte als existents en el segon trimestre del 1985 i el consegüent excés d'oferta en els mercats internacionals del cru.

Durant el juliol i agost es denunciaren robatoris en 2.200 pisos de Madrid

Un total de 2.220 pisos foren robats a Madrid durant els mesos de juliol i agost, segons informació facilitada per la Delegació del Govern a Madrid i que es basa en el número de denúncies presentades pels veïns. En relació amb aquests delictes, 116 persones passaren a disposició judicial. Gran nombre de vivendes foren desvalisades utilitzant palanques per desmuntar les portes, mètode conegut pels "toperos". Els caps de setmana

son els dies preferits pels delinqüents.

El valor del que han robat puja més de 600 milions de pessetes, segons les denúncies presentades pels ciutadans. La policia aconseguí recuperar objectes valorats en més de 400 milions de pessetes.

Separats dels servei actiu set guàrdies civils subornats

Els set guàrdies civils detinguts perquè es deixaven subornar ja estan en llibertat i han estat separats del servei actiu i desermats.

Tres dels guàrdies civils implicats han pagat una fiança de la qual no es coneix la quantitat, mentre que els altres quatre guàrdies van ser posats en llibertat sense fiança. Els serveis dels quals els han suspès els seus superiors són la vigilància a la caserna de la Seu d'Urgell i la inspecció de duana, fins que les investigacions determinin la seva responsabilitat als fets. Dos dels guàrdies acusats, Francisco Pozo Gómez i Miguel Angel Martín Agra, van ser traslladats des de la presó Lleida-1 a la Seu, on van declarar davant la titular del jutjat d'aquesta vila, Carmen Paloma.

Fonts properes a la investigació van dir a Efe que hi ha "prou elements de prova per a poder demostrar que els set guàrdies civils han comès un delictes de suborn".

Els set guàrdies civils van ser detinguts la setmana passada, acusats de fer els ulls grossos a la duana amb diverses trameses de mercaderies procedents d'Andorra.

MÓN

Augmentaran les inversions japoneses a l'estranger

Les empreses japoneses augmentaran les seves inversions a l'exterior durant els pròxims deu anys, encara que això no farà reduir l'activitat a l'interior del país, segons un informe de l'Institut d'Investigació de l'Economia que recull l'agència Efe. Les activitats internes es concentraran sobretot en el sector de serveis i la investigació tecnològica.

L'informe diu que les empreses japoneses traslladaran les seves bases de producció als "nous països industrialitzats", com Corea del Sud o Taiwan, en els quals la mà d'obra és barata. A l'interior del Japó els esforços es concentraran a desenvolupar nous productes i és per això que no es preveuen creixements de l'atur. El centre d'investigació afirma que el creixement potencial del Japó no s'aturarà en els pròxims deu anys i preveu uns ritmes d'augment del 4 al 5 per cent anuals. Per a l'actual any fiscal, l'Institut preveu un creixement econòmic del 3,2 per cent.

El creixement econòmic, diu l'Institut, rebrà el suport de l'augment del consum intern i de la inversió en habitatges. El centre anuncia també una nova baixa, d'un 0,5 per cent, del tipus oficial de descompte, que se situarà en un 3 per cent anual.

Pescadors d'homes

Aquesta carta oberta, encara que va dirigida als capellans, com a més responsables directes de predicar la Paraula de Déu, va també per a tots els catequistes i aquelles persones que volen que Déu sigui conegut, estimat i servit per tot arreu. Si lamentem que molta gent, (en especial el jovent) no va a Missa i consegüentment, no escolta la Paraula de Déu, ¿per què no anem a trobar-los allà on siguin ells? Per exemple, ara que hi ha tanta gent a la platja, ¿perquè no fer com Jesús que de la barca estant ensenyava les multituds? Lc. 5,3. Potser em direu que això seria més un espectacle que una missió catequètica. Tal volta sigui així de bell antuvi, però estic segura que després d'haver trencat els prejudicis o el que diran, restaríem esbalaïts de la gran quantitat de peixos o del fruit abundant de la prèdica senzilla i entenedora per aquella gent que s'aniria apropant encuriosida primer, captivada després i compromesa i interpel·lada tot seguit. Recordem que Ell ens ha fet pescadors d'homes i que aquests homes hem d'anar a buscar-los (ovella perduda) a llocs moltes vegades inversemblants. No serà tat volta, els signes dels temps que ens ho demanen? És que no més s'ha de proclamar la Paraula de Déu a les esglésies o temples, quan veiem que la gent s'acumula a altres llocs? Si fins ara ens hem escarrassat i no hem agafat gairebé res, per què no anar mar endins i calar novament les xarxes, en altres mars o llocs?. Si això que he dit suara, sembla una estúpidesa, un absurd, un impossible, o sembla que no toco de peus a terra, m'agradaria que m'ho féssiu saber: Telèfon: (972) 57 04 86. Gràcies!!

M^{re} DEL CARME MASSANA

Agraïment d'un misioner

Acabem de rebre el setmanari CATALUNYA CRISTIANA N.º 362, en el qual ens publiquen l'escrit de Josep Granes Presas, que és amb nosaltres els de "El Moviment dels Pobres dels Servents del Tercer Món". Com a missioner Laic ajudant els pobres del Perú.

Li estic molt agraït per haver-nos publicat el seu escrit, i per l'interès que ha tingut amb nosaltres.

Que Déu el beneeixi!

El seu petit germà missioner que no l'oblida en les seves pobres oracions.

P. GIOVANNI SALERMO, OSA

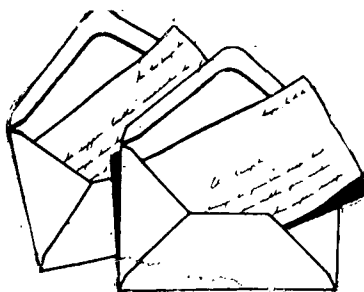
L'Esgarriacries

Fermament convençut de l'explèndida realitat que no sabem valorar com cal, em refereixo a Catalunya Cristiana, aprofito les més petites oportunitats per convertir-les en actes propagandístics d'aquest setmanari.

Per exemple: setmanalment quan l'adquireixo, procuro que la seva escacient capçalera, pugui ser tinguda en compte pels que s'escauen vora meu.

Això fa que, cal confesar-ho, sovint trobo detractors, gent nostra mal orientada, qui sense preguntar-los res, solen iniciar conversa de desprestigi amb la conclusió que sovint es resumeix afirmant talment com una heroicitat, que ells no la compren ni la lleixen.

La meua resposta, per si algú la creu aprofitable, és la següent: doncs a mi m'agrada molt, la valoro com una publicació molt reeixida, que honora

fins i tot literàriament, la comunitat cristiana: el millor i més important, quantitativament, setmanari del país i mercès al qual estem descobrint que la Fe, l'Església, Crist, les nostres Verges, no són coses mortes, esclauïdes, camí de regressió, sinó tot al contrari, hi ha un neguit multitudinari, unes activitats encomiables arreu del Principat, extensiu a tot el món, un zel apostòlic que s'està encomanant a xics i grans, pobres i rics i el missatge de Jesús cada dia és més viscut i florent.

Tot això, afegeixo, em compensa petites diferències o punts de mira que de tant en tant, poden discrepar a la meua manera, encertada o errada, de pensar.

GENÍS DE TERA TEIXIDOR
(Badalona)

Dels gogistes de Tarragona

Quan en nom de la Junta estava a punt d'enviar-vos unes línies demanant informació respecte el silenci d'un article cursat el mes de gener, acabem de

llegir l'article, que a part de perdre el sentit d'una resposta i d'adhesió a un altre d'anterior publicat, s'han omès les línies finals que donaven la variable expressivitat a la col·laboració. Davant els dubtes ara sorgits és el motiu de pregar-vos la publicació de les següents línies. Gràcies.

A "Catalunya Cristiana" del passat dia primer de juny va publicar-se un article que per part d'aquesta associació va cursar-se a primers de gener. Cal puntualitzar el següent.

L'article era una continuïtat del que el seu dia publicà en nostre Setmanari a l'extra de Nadal i signat per Jaume Busqué, de Sabadell, i per tant obeïa a una actualitat en el camp dels goigs. Aquest sol fet tenia aleshores una motivitat que ara no ha tingut per quan es derivava d'una qüestió plantejada.

A més, voldríem concretar que l'article de referència nostre, i per raó de l'actualitat i de la concreció del senyor Busqué, suggeríem que cada setmana a Catalunya Cristiana podria publicar-se un goig amb la seva petita història del lloc, confiant que tindria l'ajut de tots els gogistes, —la gran majoria lectors del setmanari— i especialment dels bons companys dels "Amics dels Goigs", que és l'entitat mare i més propera a "Catalunya Cristiana".

L'anterior explicació s'ha omès a l'article ara publicat, puix que al seu dia adreçarem al Setmanari uns quants exemplars de goigs per si la idea era acceptada, més pel que sembla no ha estat així. Era obligada una explicació del fet, puix ara lògicament hem tingut les naturals consultes al respecte.

JORDI MORANT I CLANXET
President

Fidelitat en el matrimoni

Entre companys, i dins de l'àmbit del treball, a vegades se sent a dir, mig en broma i mig seriosament, i una mica així com si no es digués res: "A mi, abans de casar-me només m'agradava la meua dona, però ara, la que no m'agrada és la meua dona i sí totes les altres."

Aquest company, col·loca sobre la taula el problema de la fidelitat entre esposos.

I així, tant per ser cortès, com per tenir preparada per a una altra ocasió, alguna resposta acceptable, cerco en algun manual, la solució al problema de l'amic, tant perquè és el meu amic, com també perquè podria ser el meu problema.

La fidelitat és essencialment una tasca a complir que beneficia els pares i esposos. La infidelitat, és símptoma d'infantilisme. És espós infidel, aquell que "no és comproment". No és home de paraula; no es recorda de la paraula que va donar. Desitja tota la vida per gaudir. Li manca l'esperit de sacrifici. Sense sacrifici l'home no es forja, i els qui més l'acusen són els fills. Pares sense estabilitat i insegurs, no podran ajudar els seus fills. Els seus fills i la societat.

Cal ajudar-los a forjar-se un caràcter adult (La seva característica més important, és la de ser un amor gratuït, un lliurament de si mateix) partint del punt on estan endarrerits o anquilosats. És tasca per a la gent responsable. La manca d'esperit cristià, és una de les primeres causes del deteriorament de tantes llars. Com a casat, puc dir, (amb la meua muller), que ens n'hem deslliurat de moltes, per la pregària i la confiança en Déu.

JOAN SANS

Després del retorn del Papa al Vaticà

El catolicisme francès s'apropa a Roma

"No es tracta de traslladar al peu de la lletra en les nostres vides sacerdotals el ritme de confessor de Jean Marie Vianney, però l'actitud i les motivacions del sant ens interpel·len vigorosament", digué el Papa davant un grup de 4.000 sacerdots francesos i 1.500 seminaristes vinguts de diferents parts del món al poble d'Ars.

DIA 6: DARDILLY I ARS

El Papa dedicà pràcticament tota la jornada del dilluns a sant Joan Maria Vianney, vers el qual des dels seus anys de seminarista va sentir una gran admiració, per haver llegit la biografia escrita pel pare Trochu, clàssica per als sacerdots de l'edat de Joan Pau II.

Dardilly, poble natal de Joan Maria Vianney

A primeres hores del dia, el Sant Pare es traslladà a Dardilly per visitar la casa natal del Sant. Des d'allí se'n va anar cap a Ars, on va visitar la parròquia i més tard es traslladà a una gran carpa, situada en una prada pròxima al temple, en la qual l'esperaven els 130 bisbes de França, prop de 4.000 sacerdots francesos i 1.500 seminaristes.

Durant dues hores i mitja, en tres parts, el Papa adreçà al públic més que un discurs, una meditació ferma i oberta, les seves paraules no són un document ni menys una encíclica; formen part d'unes reflexions que el Papa vol adreçar als sacerdots i seminaristes, no com a Papa sino com un sacerdot qualsevol.

Veritable imatge del sacerdot, avui

La llarga meditació rubricada tot sovint pels aplaudiments dels presents, que trencaven el silenci propi del seu recés espiritual, tingué un to ferm en el fons però moderat i obert en la forma. Més que

una imitació material del sant sacerdot d'Ars, el Papa proposà una imitació de les seves motivacions profundes de sacerdot penetrat per un gran sentit de Déu i per la urgència de proposar la fe i la conversió als homes.

El Papa es va referir que el sacerdot Vianney tenia una visió patètica de la vida cristiana. "El jansenisme —afegí— li inspirà expressions i un sentit de vida molt sever. Però va saber sobrepassar aquest rigorisme". Aquesta referència a la necessitat de superar el jansenisme té una especial importància. Joan Pau II proposa una acció de perdó i de misericòrdia.

Un dels punts més àmpliament abordats pel Papa ha estat el dels sacerdots-obrers. Ha confirmat que és una opció vàlida. "En la mesura —digué— que la seva motivació és apostòlica, regular la seva alimentació espiritual, que aquests sacerdots sàpiguen que tenen l'estima de l'Església".

L'atmosfera que regnà durant les dues hores i mitja fou d'una impressionant senzillesa i Joan Pau II alternà els moments d'intensa plegaria amb el bon humor.

Un itinerari clàssic

Després de visitar Dardilly, a vuit quilòmetres de Lió i entrar a la mateixa casa on l'1 de maig del 1786 va néixer Joan Maria Vianney, Joan Pau II va recórrer el poble d'Ars. Visità la basilica on descansen les despulles del Sant; estigué a la casa parroquial on va transcórrer la vida de Vianney, la seva modestíssima habitació, el menjador, la petita biblioteca i la cuina.

A primeres hores de la tarda, celebrà l'Eucaristia a Ars, per a

També en el seu viatge a França, el Papa ha volgut disposar d'un temps per apropar-se als infants.

tots els seus habitants i per a altres milers vinguts de la regió.

Les últimes hores de la jornada del dilluns continuaren en la mateixa línia de preocupacions i vivències sacerdotals. En el seminari de Sant Ireneu de Lió, on s'allotjà aquests tres dies, el Sant Pare va rebre en audiència el Consell Pastoral de l'arxidiòcesi lionesa.

DIA 7: ANNECY

Anancy, a 110 quilòmetres de Lió

Des de primeres hores del matí del dimarts 7 d'octubre, la caravana papal es va posar en marxa. Els núvols matinals impediren aquests dies utilitzar l'helicòpter. El trasllat de Lió a Anancy —110 quilòmetres— es va realitzar, en cotxe, obligant a llevar-se de bon matí.

Abans de les nou, ja estava reunit amb el bisbe d'Anancy, monsenyor Hubert Barbier i, amb els consells presbiteral, pastoral i els moviments apostòlics de la

diòcesi. El marc fou el monestir de la Visitació, que domina un formosíssim llac.

Sant Francesc de Sales, model de periodistes

Sant Francesc de Sales fou fundador l'any 1610 de l'Orde de la Visitació. Es tracta d'un orde monàstic femení que actualment compta amb 190 monestirs disseminats per diversos països i 6.500 religioses. La trobada de Joan Pau II amb aquestes monges en el cor fou entranyable. Allí ho foren també totes les rames de la imensa família salesiana, masculina, femenina, que inspiren la seva vida religiosa en l'espiritualitat del sant bisbe de Sales.

L'homilia papal se centrà en la personalitat de Francesc de Sales, doctor de l'Església i patró dels periodistes. "Entre els sants que han dut el missatge evangèlic als seus contemporanis —digué el papa Wojtyła— de moltes maneres, Francesc forma part dels que saberen trobar un llenguatge adap-

tat. Avui diríem que era un home de comunicació. En les seves cartes i els seus llibres crida l'atenció per un estil on brilla la seva experiència espiritual, al mateix temps que el seu profund coneixement dels homes. Patró dels periodistes, tant de bo els inspiri en el seu treball per a un coneixement lúcid d'aquells als quals es dirigeixen, amb un respecte fraternal per aquells que comparteixen la veritat".

Les despulles del sant foren venerades en l'església d'Anancy pel Sant Pare. De retorn a Lió, després de visitar la Universitat catòlica d'aquesta ciutat, que actualment compta amb més de 5.000 alumnes, el Papa saludà els seus professors i alumnes. "Res no es del tot profà —els digué— per a un cristià. Teniu una gran missió de cara a la societat francesa per a preparar homes i dones competents, generosos, convençuts, en un moment en què molts valors humans i cristians travessen una etapa de certa indefinició. En la majoria dels camps on treballem, les conviccions ètiques i cristianes projecten una nova llum i una nova exigència sobre l'objecte de la vostra ensenyança, sense alterar les condicions del saber científic i tècnic, perquè la veritat és una".

De tornada a Roma

Joan Pau II retornà el mateix dimarts a primeres hores de la nit al Vaticà després d'haver romàs a França durant quatre dies, del quatre al set d'octubre. Cal dir que aquestes jornades s'han desenvolupat enmig d'impressionants mesures de seguretat per por a possibles atemptats terroristes. El clima de tots els actes presidits pel Papa ha estat tranquil i confiat, d'espontània alegria. Aquest viatge al nostre país veí, ha estat sens dubte el més fructuós i luxós dels realitzats allí. Com confirma un comentarista, enviat especial, "el catolicisme francès sembla haver superat un cert complex antiromà i Joan Pau II ha estat millor comprès, potser perquè en la preparació d'aquest desplaçament, la cooperació de l'episcopat ha estat més decidida i més audaç que en d'altres llocs".

Els 720 habitants del poble d'Ars reben el dilluns al matí el papa Joan Pau II. És una festa major de poble, festa de família sota el signe de pau i simplicitat.

VATICÀ DIA A DIA

Cristians i marxistes tornen a dialogar a Budapest

El president del Secretariat Vaticà per als No Creients afirmà que "és possible, fins i tot obligat, per a cristians i marxistes col·laborar en l'engatjament comú a favor del bé de l'home i de la pau en el món".

El col·loqui fou auspiciat pel Secretariat Vaticà per als No Creients i l'Acadèmia de Ciències d'Hongria, que també estigué encarregada de l'organització, juntament a la Universitat Gregoriana de Roma.

L'objectiu principal del col·loqui, segons un comunicat de l'Acadèmia hongaresa donat a conèixer per la Santa Seu, és "el d'oferir als estudiosos que hi participen, l'oportunitat de proposar el seu punt de vista i examinar la possibilitat d'una col·laboració entre cristians i marxistes".

Hi participaren 15 estudiosos marxistes i d'altres 15 catòlics procedents de Bèlgica, les dues Alemanyes, França, Itàlia, Iugoslàvia, Cuba, Àustria, Polònia, Suïssa, Espanya, Txecoslovàquia, Unió Soviètica i Hongria.

En les seves declaracions a l'agència MTI, el cardenal Poupard afirmà que entre cristianisme i marxisme "existeixen divergències fonamentals en concebre els valors morals", però "també hi ha valors comuns", entre ells "la vida, la pau, la solidaritat". Després de subratllar la inconciliabilitat de la visió cristiana amb la marxista sobre la lluita de

classes i la revolució violenta, el cardenal digué que "encara segons l'ensenyança de l'Església, és possible, fins i tot obligat, a cristians i marxistes col·laborar per un engatjament comú a favor del bé de l'home i de la pau en el món".

Schillebeeckx manté les seves tesis sobre el sacerdot

El sacerdot belga Edward Schillebeeckx assenyalà a la ràdio catòlica holandesa que mantenia les seves tesis sobre l'Església i el sacerdot, malgrat que han estat condemnades pel Vaticà. Schillebeeckx afirma que en certes circumstàncies, per exemple, quan hi ha manca de vocacions, la comunitat local pot escollir "ministres extraordinaris", habilitats per consagrar l'Eucaristia, encara que no hagin estat ordenats sacerdots.

Sense acusar el vaticà de censura, el sacerdot declarà a la ràdio holandesa que la reacció de Roma fou motivada per "por que es qüestionés el celibat obligatori per als sacerdots, així com una devaluació de la funció pastoral".

En el món hi ha un 79 per cent de creients

L'últim sondeig de Gallup indica que està augmentant el percentatge de persones religioses en el món: del 1970 al 1986 passà del 72 al 79 per cent. Simultàniament, disminuí el percentatge dels que es declaren ateu, passant del 13 al 4,4 per cent. El cardenal Poupard, president del Secretariat per als No Creients, en unes declaracions a Ràdio Vaticana, malgrat que confirmà el retorn del sentiment religiós, distingí entre "sentiment" i "adhesió" a una Església. "Tractant-se de l'Es-

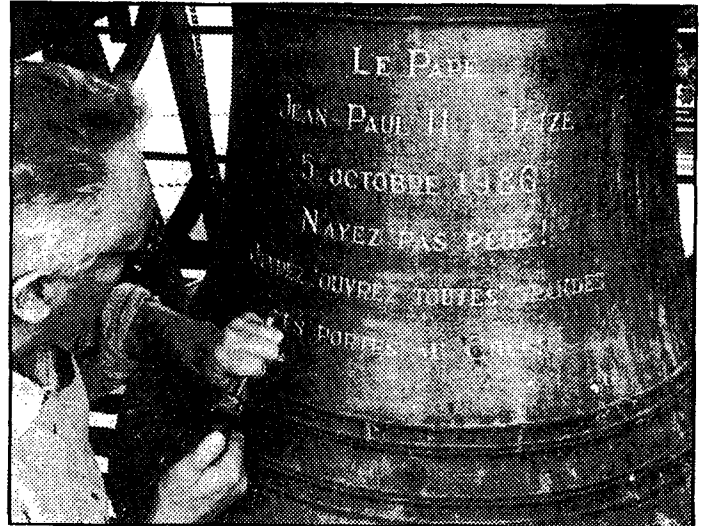
glésia catòlica —digué— s'hauria de valorar no solament el que diu la gent, sinó el que fa en concret. ¿Bateja els seus fills? ¿Els ensenya el catecisme? ¿Assisteix a missa els diumenges? ¿És fidel a les ensenyances del Papa? Aquest és el registre que realment compta".

Nostradamus no va encertar

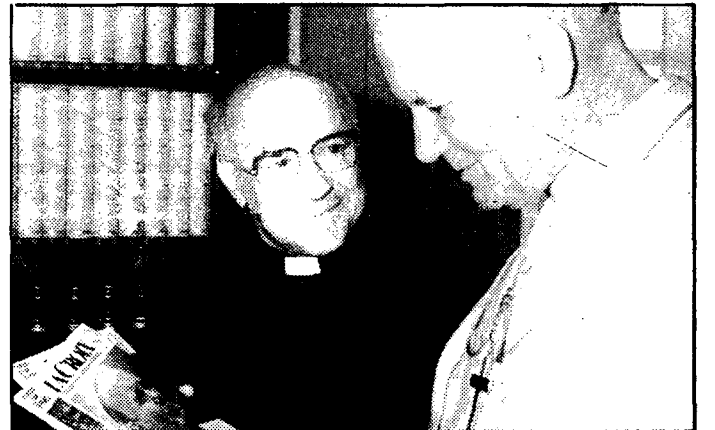
El papa Joan Pau II abandonà França després de deixar en "paper mullat" les profecies de Nostradamus que anunciaven la mort del Sant Pare a la "ciutat banyada per dos rius". L'aparell de seguretat posat al servei del Summe Pontífex des de dues setmanes abans de la seva arribada a Lió, funcionà a la perfecció, malgrat les reticències de nombrosos habitants i comerciants de la zona, que criticaren aquest gairebé "estat de setge" en què fou encerclada la ciutat.

Des de la seva arribada el dissabte, amb l'aeroport lionès tallat al trànsit d'avions, el Papa viatjà per la regió sota la "capa protectora" de 12.000 policies i gendarmes encarregats que ningú no atemptés contra el Pontífex. Els escolts als assistents als actes de Joan Pau II foren minuciosos, sense exceptuar religiosos, personalitats locals o periodistes.

L'únic incident a destacar fou un robatori d'explosius produït a la regió visitada pel Papa. Tres emmascarats assaltaren dos guardians d'unes obres i s'endugueren una quantitat no determinada d'explosius. Allò que fou més sorprenent del fet és que es declaren membres del grup terrorista Acció Directa i afirmaren que el robatori estava destinat a "atemptar contra la vida del Sant Pare".

Una campana de Taizé recorda al Papa

Els monjos de la comunitat francesa de Taizé han fet gravar en una de les cinc campanes que a Taizé convoquen tres vegades al dia a la pregària, una de les primeres frases que Joan Pau II pronuncià en arribar al pontificat. La campana ha estat gravada amb motiu de la visita que Joan Pau II va fer a la comunitat el diumenge 5 d'octubre.

"La Croix", 100.000 exemplars

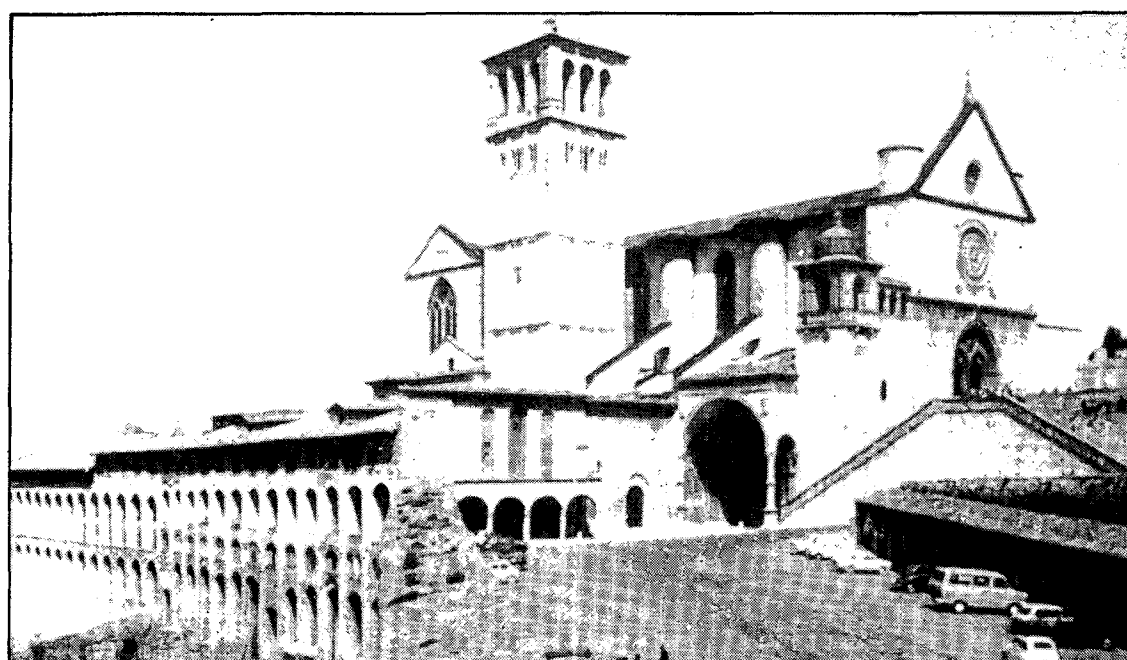
El diari francès "La Croix l'événement", amb motiu de la passada visita del Papa a França, edità un número especial dedicat a aquest viatge, sota el títol de "La ruta de Joan Pau II". El tiratge total d'aquest número assolí els 100.000 exemplars, una autèntica fita en el món de la premsa religiosa. Al mateix temps, "La Croix l'événement" edità un especial que fou distribuït gratuïtament entre els joves que assistiren a l'acte que el Sant Pare va fer el dia 5 d'octubre a l'estadi Gerland de Lió. Es varen repartir 55.000 exemplars d'aquesta edició adreçada especialment als joves. En la fotografia podem veure el pare Jean Potin, redactor en cap de "La Croix l'événement", mostrant el número especial a Joan Pau II, en l'audiència que aquest li va concedir a Roma.

300 líders religiosos d'arreu del món a Assís**Trobada ecumènica d'oració per la pau**

Manca només una setmana perquè se celebri a Assís la "jornada ecumènica i interreligiosa d'oració per la pau". Les dates previstes són 21, 27 i 28 d'octubre; la primera serà consagrada exclusivament a la pregària, el dejuni, la peregrinació. Hi participaran el Papa i uns tres-cents líders d'arreu del món, en representació d'unes setanta famílies religioses diferents.

La segona jornada ha estat concebuda com a complement a fi de demostrar al món que les religions poden fer per la causa de la pau, esforços que vagin més enllà de l'oració.

Durant dos diumenges seguits, el 21 i el 28 de setembre, Joan Pau II consagrà les seves paraules posteriors al res del "Angelus" dominical i comentà aquest esdeveniment. Si en el primer comentari papal se subratlla l'agraïment de la Santa Seu per la resposta positiva que ha suscitat arreu del món la seva invitació a venir a resar per la pau d'Assís, el del diumenge 28 entrà ja una mica més en el tema de la qüestió. "L'acció política, di-

plomàtica, tècnica no és tasca nostra ni cau sota la nostra específica competència. Aquesta és, sobretot l'oració i la invocació del nom de Déu. La súplica humil i

fervent que transforma els cors. Estem segurs que en estar junts per resar no deixarà de tenir, per do de Déu, un veritable, profund influx sobre el present drama de la

humanitat, que aspira profundament a la pau". Abans, el papa Wojtyła, havia posat èmfasi en dir que "la fe comuna en Déu té un valor fonamental. Fent-nos reco-

nèixer a tothom com a criatures de Déu, ens fa descobrir la fraternitat universal".

El 27 es trobaran a Assís, tres-cents personalitats dels cinc continents, que representaran unes setanta denominacions religioses. Aquestes a la vegada són subgrups dels màxims corrents religiosos de la humanitat: cristians, jueus, musulmans, budistes, hinduistes, shintoïstes, bahai, religions tradicionals d'Àfrica. Després d'una primera salutació de mútua acollida, cada un d'aquests grups es retirarà a llocs diferents dins de la ciutat d'Assís i resaran per la pau segons les seves formes plenes d'expressió religiosa.

Després convergiran vers la basílica de sant Francesc, on se celebrarà l'acte comú d'oració, seguit d'un "convit frugal" en el convent de sant Francesc.

L'endemà —ja sense la presència del Papa— hi haurà dues reunions de treball. La primera, entre tots els representants de les famílies religioses i la segona, entre les organitzacions que treballen en l'acció per la pau.

Trobada dels Consells pastorals i dels Moviments de la Diòcesi de Barcelona.— El diumenge, dia 30 de novembre, se celebrarà al Col·legi Lasalle-Bonanova, una Trobada de representacions dels Consells Pastorals, a tots els nivells, Parroquial, Arxiprestal i de Zona, així com de membres dirigents de Moviments i Associacions de la Diòcesi. Aquest acte que enllaça amb el que havia de celebrar-se el dia 6 d'octubre del 1985, i que fou suspès per malaltia del Sr. Cardenal-Arquebisbe, tindrà com a eix el tema de "La presència i corresponsabilitat dels laics en l'Església", en la línia del pròxim Sínode 87. Al seu moment les Parròquies i Moviments i Associacions, a través de les seves Delegacions diocesanes, rebran el programa de l'acte.

Fraternitats i Comunitats Franciscanes. Vigília de pregària.— Atenent la convocatòria formulada pel Sant Pare Joan Pau II per tal de pregar, conjuntament amb els representants de diverses religions, per la PAU, en la ciutat d'Assís, el proper dia 27 d'octubre, els Ministres Generals de la Família Franciscana convoquen a la Vigília d'oració, amb celebració de l'Eucaristia, que tindrà lloc al monestir de Pedralbes, el dia 25 d'octubre, dissabte, a les 7 de la tarda, per les Fraternitats i Comunitats Religioses de Barcelona i la seva àrea. Per a millor organització, es prega posar-se

en contacte amb el P. Ferran Blancafort, tel. 209 23 88. Així mateix es prega a les fraternitats que resideixen en els diversos indrets de Catalunya, s'hi uneixin espiritualment, convocant també una reunió extraordinària de pregària.

Inauguració del Curs d'Estudis Franciscans.— El proper dia 25, dissabte, a les 11 del matí a la Facultat de Teologia de Catalunya, c/ Diputació, 231, tindrà lloc la inauguració del Curs d'Estudis Franciscans. Les classes, a diferència d'anys anteriors, es donaran a les tardes, segons el programa detallat que podrà recollir-se en el mateix acte. Presidirà el Degà de la Facultat, Dr. Antoni Matabosch, i els provincials dels franciscans, conventuals i caputxins. Per informació i matrícula: Secretaria de la Facultat o Secretaria provincial dels susdits religiosos. La matrícula es tanca l'1 de novembre.

Inauguració del curs a Balmesiana.— Se celebrarà el dimarts, dia 21 d'octubre. El catedràtic de Psicologia Joaquim Mª Aragó Mitjans parlarà sobre "L'envelliment com a

procés diferencial". Des d'aquesta data, Balmesiana, com cada any, impartirà lliçons de català, filosofia, teologia i Sagrada Escriptura, respectivament, els dilluns, dimarts, dijous i divendres, a les 19,45. Per informació: c/Duran i Bas, 9. Tel. 318 23 34.

Fraternitats del P. Carles de Foucauld.— Dia de Desert (Recés), per a viure i sentir amb l'Església missionera. Tema: "Església, missatgera de pau per a tots els homes". Dirigirà el P. Pere Solano. Dia: diumenge, 26 d'octubre. Lloc: c/ Trafalgar, 70. 1^a. Tel. 302 71 77. Es prega avisar abans.

Unió Espiritual de Mares.— Tindran la primera reunió el dia 29 d'octubre, dimecres, Mn. F. Vergés Vives parlarà sobre: "l'Església i Jesucrist". Lloc: c/ Rosselló, 223. Horari: a 2/4 de 5, celebració de l'Eucaristia; a 2/4 de 6, conferència.

Recés per a Religioses.— El quart diumenge, dia 26, tindrà lloc el Recés per a Religioses, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià, c/ Car-

rasco i Formiguera, 32, dirigit pel P. Jesús Renau s.j. Començarà a les 10 del matí. Tel. 203 88 62.

"VERS UN MÓN SOLIDARI" (Ni capitalisme ni socialisme real).— Curset intensiu al Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat (CEVRE) de la Unió de religiosos de Catalunya. Professor: Ferran Bianchi, s.j., membre de l'Equip dels Secretariats Socials de les Diòcesis del País Basc. Dies: del 20 al 23 d'octubre. Hora: de 7,30 a 9 de la tarda. Lloc: c/ Rosselló 223, 3er. Tel. 218 42 95.

ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL.— El diumenge dia 19 es celebra a Pal·lejà el Maxintercom, primer d'aquest curs.

Comença a les 10 del matí i el Director General de Jovenutut Sr. Enric Puig parlarà de "Joves per a l'any 2000".

SOLSONA

EL MIRACLE. JORNDES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA SOBRE L'EVANGELI.— Dirigides pels monjos. Dies: Del 31 d'octubre al 2 de novembre. Del 7 al 9 de novembre. Del 14 al 16 de novembre. Del 21 al 23 de novembre.

Comencen al capvespre i acaben a la tarda. LLOC: Casa d'Espiritualitat. EL MIRACLE (Solsonès).

Informació i inscripcions: Tel.: (973) 48 00 45.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

CURS D'ESPIRITUALITAT 1986

ELS VALORS HUMANS

Prof. Dr. Octavi Fullat, escolapi
Octubre: dies 27, 28, 29 i 30
(de dilluns a dijous)

ESPIRITUALITAT I LITÚRGIA

Prof. Dr. Pere Tena
Novembre: dies 4, 11, 18 i 25
Desembre: dies 2 i 9
(dimarts de cada setmana)

EL DISCERNIMENT D'ESPERITS

Prof. Dr. Josep M.ª Fontdevila, jesuïta
Novembre: dies 5, 12, 19 i 26
Desembre: dies 3 i 10
(dimecres de cada setmana)

HORARI

De les 7 a les 9 del vespre

INSCRIPCIONS

Secretaria de l'Institut de Teologia, a partir del 15 d'octubre de 1986, de les 6 a les 8.30 del vespre.
Diputació, 231 (edifici del Seminari).
Tel. 254 19 63 - 08007 BARCELONA.

PLACES LIMITADES

NO ENS FA RES QUE SIGUI FORÇA JOVE

Tenim feina per a vostè

O que sigui gran. La seva edat no és determinant. Tot depèn de la seva capacitat de dedicació i de la seva il·lusió per la feina. Si bé li podem oferir d'entrada uns ingressos garantits de 60.000,— pessetes cada mes, no hi ha cap límit fixat pel que vostè podrà guanyar amb el desenvolupament de la seva gestió. És per promocionar CATALUNYA CRISTIANA. No es tracta d'anar a vendre. És més aviat per establir i mantenir una xarxa de corresponsals arreu de Catalunya. És una tasca que vol sobretot constància, organització i esperit de superació.

Interessats, escriuiu a: R.F. c/. Balmes, 123, 3r. 08008 Barcelona. Referència: C.C.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....D.P.....

☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....
Lloc.....Data.....

Signatura

RESIDÈNCIA

3ª edat Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54.08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

GIRONA

Monsenyor Camprodon oficià una missa en honor de la patrona de les institucions penitenciàries

"Cal ajudar els presos a recuperar els seus drets i consciència de persones"

GIRONA.— El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, va presidir la missa concelebrada en honor de la patrona de les institucions penitenciàries que tingué lloc el dia de la Mare de Déu de la Mercè a l'església dels Salesians. A la missa hi assistiren les autoritats civils i militars de Girona així com un nombre grup de funcionaris i responsables de la presó.

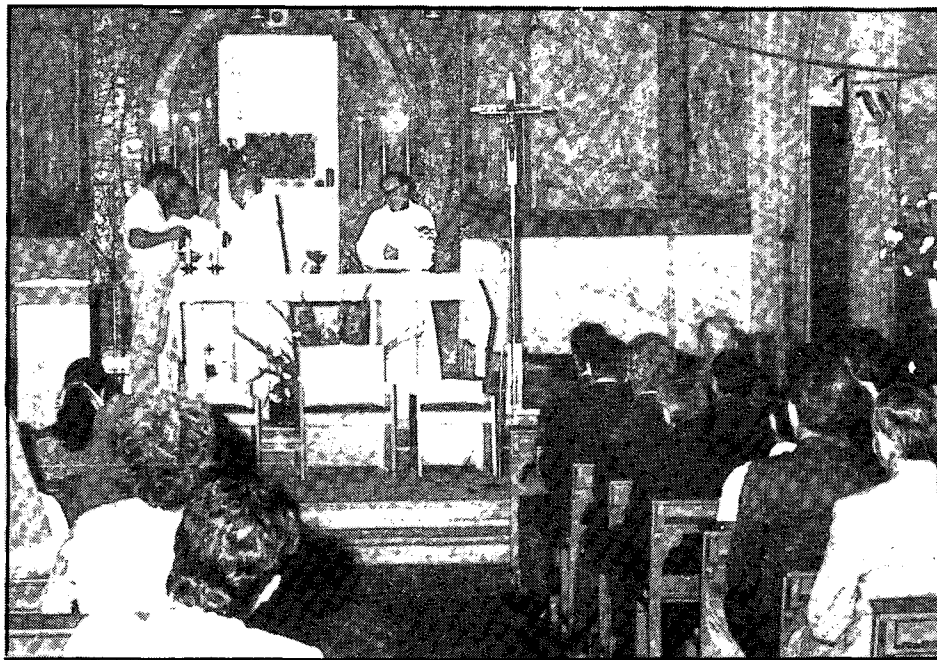
Monsenyor Camprodon va recordar la frase de Jesús que promet el regne dels Cels als qui visitin els presoners i tinguin cura dels malalts. El senyor bisbe també va recordar que "Jesucrist s'ha fet reu, més que reu, ha donat la vida per deslliurar-nos del pecat".

Monsenyor Camprodon va afegir que "molts dels detinguts són pobres del tot i cal

ajudar-los a recuperar els seus drets i la seva consciència de persona". I va recomanar als qui els tracten: "Per vosaltres, ells són Jesucrist i totes les atencions que els tingueu les fareu a Jesucrist mateix".

Per últim, el bisbe de Girona va recordar que "la Verge Maria també es va unir a Jesús per la nostra salvació i per això està associada a la seva missió". I va acabar: "Per tant, en celebrar la Festa de la Mercè en aquest ambient d'un centre penitenciari us desitgo que Ella us acompanyi en la labor social que esteu fent i que es mereix tots els elogis".

La presó de Girona es troba al barri del Pont Major, prop de l'antic col·legi del pares Salesians i allotja un centenar de detinguts.

Monsenyor Camprodon recordà que "Jesucrist s'ha fet reu" i "ha donat la vida per deslliurar-nos del pecat"

Presentat el projecte de remodelació de Casa Carles

A finals de setembre va ser presentat als serveis tècnics de l'ajuntament de Girona el projecte de remodelació de l'edifici de Casa Carles, propietat del bisbat, que es troba a la plaça del Vi. El projecte preveu un canvi important de les estructures interiors a fi de crear espais apropiats per a les oficines i els serveis dels diferents moviments d'apostolat del bisbat.

En aquesta primera fase es preveu una inversió d'uns vint-i-cinc milions de pessetes que es destinaran inicialment a la reconstrucció del teulat que es troba molt deteriorat. En una segona fase també es procedirà a la restauració de la façana que conté interessants elements arquitectònics i per la qual cosa es demanarà ajuda

a la Generalitat ja que Casa Carles està inclosa en el barri vell de la ciutat i forma part del seu patrimoni monumental.

Casa Carles és un edifici del segle XVI on s'hi han allotjat alguns prínceps reials durant les seves estades a Girona, així com sant Joan Bosco fa cosa de cent anys. Havia pertangut a la família Carles, de la noblesa gironina, fins que va ser donat al bisbat per a prestar servei en la formació de capellans. De fet, durant molt anys ha allotjat els estudiants de la Comunitat de Teologia i també grups de consiliaris.

Fins fa poc hi havia també les oficines de la Caritas Interparroquial i el quarter dels Manies. I anys enera s'hi trobava el museu d'art diocesà.

M. CABALLÉ

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

PENSANT-HO BÉ

El núvol

XESC SOLIU

M'agradaria ser núvol. Ves quina ximpleria, oi? Però, aquests embadocaments transitoris deuen ser un bon relax per retornar després amb una nova provisió de seny i de sensatesa a afrontar la vida de cada dia, adés monòtona adés sorpresiva i sempre aquefada.

Que per què m'agradaria ser núvol? En primer lloc perquè estan enlaire. Davant per davant, una petita dificultat qualsevol s'agegant; en canvi, mirada en perspectiva des de l'espai i del temps, pren la seva justa dimensió. A més, allà dalt l'aire deu ser tan fresc i tan sa! Hi ha persones, amb més o menys bona o mala voluntat, encaliades i ofegades en minúcies, a les quals quan hom manifesta no participar de llur neguit, t'engeguen olímpicament: "Aquest està als núvols". Mancades d'imaginació, ¿què en saben elles de l'hàbitat en un cirrus, en un cúmulus, en un estratus o en un nimbus? En canvi, si de bon grat o a contracor, per solidaritat o per deferència, "baixes dels núvols" i la teva desinteressada aportació és favorable a llurs interessos i conveniències, no tenen cap escrúpol a afalagar-te desmesuradament i "posar-te pels núvols". En què quedem, doncs?

També m'agraden els núvols perquè són juganers i rodamóns. En un tres i no res, puguen a cavall dels vents, i apa, vinga a córrer món! S'empaiten, juguen a cavall fort, organitzen curses en totes direccions i a gran velocitat, s'engresquen i s'enriolen fins a plorar de tant riure. Quan el sol pica fort, són tan agosarats com per tapar-li la cara i alleujar la calçada; perquè, si bé és veritat que "el sol és la flassada del poble", també és veritat que si tant i tant crema "els pobres, el sol se'ls menja". Si les ciutats es contaminen i empolseguen amb falsos i nocius núvols de pols i de fums, en un obrir i tancar d'ulls les reguen amb més profusió que no ho faria un batalló

de camions-cisterna municipals; si el sol es clivella de tanta sequera, si els plau, abeuren deus i fonts fins a vessar per rius i torrenteres; si el cel de tan llis i serè ensopeix la musa dels pintors, dibuixen al firmament meravelloses muntanyes de nata i fantàstics castells fisonats de llum, i albes i postes d'esplendorosos raigs. Voleu feina ecològica més ben feta?

Ja ho sé, ja ho sé... també hi ha dies i moments en què els núvols —(¿què hi tenen a veure els núvols amb els preus per poder dir que els preus estan pels núvols?)—, aneu a saber el per què, s'encrespen i es carreguen de mala manera, i ja se sap, "nuvolada negra porta pega". Però tampoc no n'hi ha per tant. Qui de nosaltres no es posa negre més d'una vegada? Al cap i a la fi, com passa entre els bufanúvols humans, la majoria de les vegades molt soroll i poques nous. Tanmateix, cal reconèixer-ho, hi ha dies en què les nuvolades es posen pesades. Si poguéssim fer cas a faules i mites, diríem que les maltempsades són fruit de les confabulacions dels fills d'Èol amb les malèfiques harpies. Un núvol —agregat de diminutes gotetes d'aigua— o un joc de núvols, és quelcom massa innocent per inculpar-lo de cap malvestat.

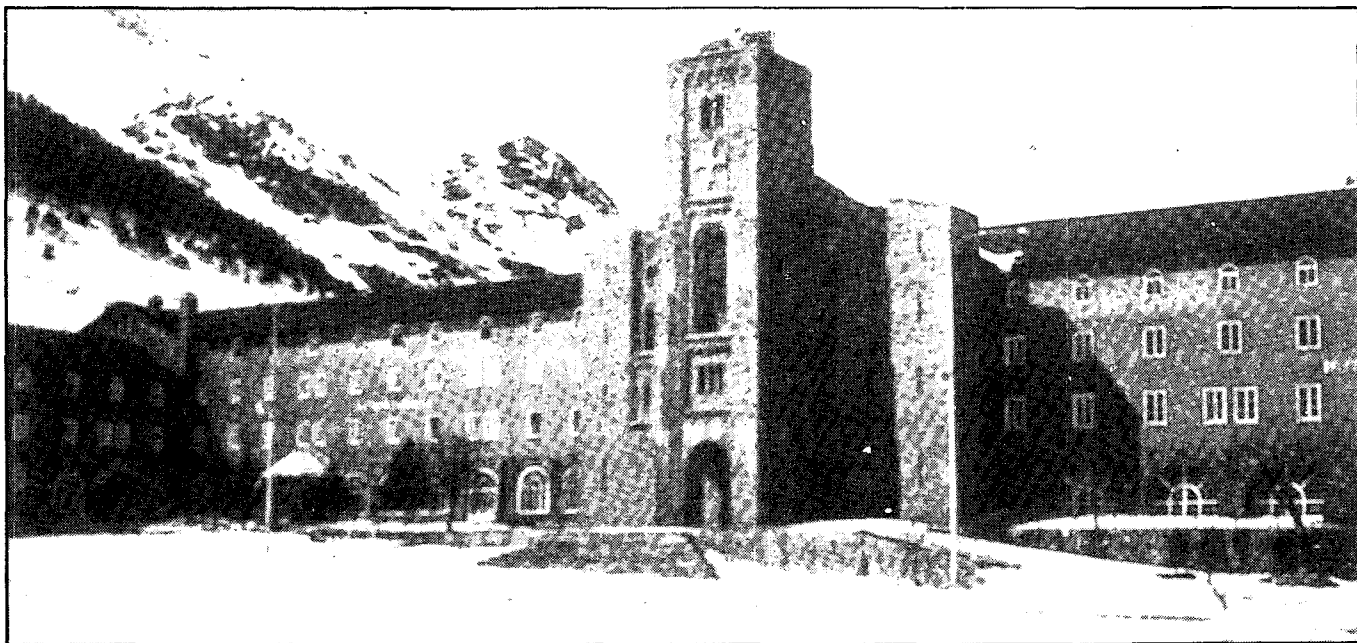
Per què la creació, tan sovint, és rebel al senyoriu de l'home? Sens dubte, una de les realitats que més imposa, és l'abast còsmic del bé i del mal. Tant de bo que tots els homes de bona voluntat, sabéssim formar solidàriament un fantàstic núvol blanc, gràvid de vida i d'esperances, que vessés sobre el món una pluja d'amor capaç d'ablanir la terra eixorca del cor dels homes i dels pobles.

URGELL

De moment no s'ha pres cap decisió

El Consell de Núria estudia noves propostes per a l'hotel del santuari

No hi ha res decidit sobre una proposta que s'ha rebut al bisbat quant al futur de l'hotel de Núria.

LA SEU D'URGELL.— El Consell de Núria, en el curs de la darrera reunió, celebrada a la casa del bisbat, després de tractar diferents qüestions relatives al Santuari, rebé una família que presentà una proposta d'arrendament de l'hotel. Anteriorment, el dia 2 de setembre, en una reunió amb el Sr. Bisbe, la Generalitat de Catalunya informà que redactaria un estudi dels possibles projectes sobre Núria i presentaria també una proposta d'explotació de l'hotel.

En aquest moment en el bisbat hom té la impressió que no hi ha pressa ni un interès particular a trobar una alternativa a l'actual gestió directa de Núria. Des del 1977 un gerent, delegat pel bisbat, dirigeix l'hotel i, amb el Consell, assumeix les responsabilitats del complex.

A propòsit d'aquests fets, tot i que hi ha hagut una informació puntual i explícita, alguns mitjans informatius per la seva part han intentat muntar una mena d'espectacle frívol, basant-se en lectures subreptícies dels comunicats i cercant sensacionalismes de mal gust. Per això

l'oficina de premsa del bisbat, en data 18 de setembre, va haver de fer pública una nota informativa en la qual manifestava que, en referència a l'hotel de Núria, per part de la Generalitat de Catalunya no havia rebut cap pressió ni la més mínima imposició. L'organisme informatiu puntualitzava també que desconeixia el nom de la família que el 5 de setembre havia presentat una oferta d'arrendament de l'hotel i, en conseqüència, ignorava "qualsevol ideologia que hi pogués haver darrera la proposta".

Cal pensar que el bisbat i més concretament el Consell de Núria, quan hagi rebut les propostes d'arrendament amb les condicions precises, estudiarà atentament el seu contingut i, d'acord amb el bé espiritual del Santuari i la millor atenció dels pelegrins, prendrà una decisió.

Aportació econòmica a les missions. Urgell, la capdavantera de Catalunya

LA SEU D'URGELL.— La Delega-

ció Diocesana de Missions ha rebut la següent comunicació del bisbe Capmany, Director Nacional de les Obres Misionals Pontífiques: "Una cordial felicitació i agraïment pel bon resultat de les col·lectes de 1985, amb augment considerable. En la relació de diòcesis per aportació i habitant, Urgell ocupa el lloc 11è i és la primera de Catalunya". Exactament l'aportació econòmica dels cristians d'Urgell a les missions durant el 1985 ha estat de 5.706.828,— ptes. i és la suma total dels conceptes següents: Propagació de la Fe, 4.160.791,— obra de Sant Pere, 238.825; i Infància Missionera, 1.307.212. Aquestes quantitats en relació a l'any anterior signifiquen un augment global del 23'7% i un total de 40 ptes. per habitant. Aquest augment té un sentit particular si hom té en compte que en general l'assistència dels fidels als temples ha baixat; conseqüentment els qui fan les seves aportacions obren amb més generositat. El temple és, efectivament, el lloc ordinari on es fan les col·lectes misionals.

SOLSONA

Berga retrà un homenatge a la figura de mossèn Armengou

BERGA.— Amb motiu del desè aniversari de la mort de mossèn Armengou, l'Ajuntament de Berga vol retre un homenatge popular a aquesta figura religiosa i política. Quan es compleixen deu anys de la mort de mossèn Armengou, religiós que fou una figura del pensament nacionalista català, la població de Berga encara conserva un viu record de la seva persona.

Com a resposta a aquest sentiment, el consistori de la ciutat ha proposat de fer un monument que sigui un bust del mossèn, sufragat per subscripció popular. La decisió ha estat presa juntament amb els familiars del personatge. La inauguració del bust es preveu per a abans del gener vinent i es farà al lloc destinat al monument, que, si bé no ha estat concretat encara, s'apunta la possibilitat que sigui el parc del Lladó o el passeig de la Pau.

La inauguració vol ser un acte de record i homenatge que tingui una significació en les dimensions humana, berguedana i nacionalista de mossèn Armengou. El bust ha estat encarregat a l'escultor Soler.

Nova tanda d'Exercicis del Poble de Déu al Miracle

BARCELONA.— El Sr. Bisbe de Solsona, monsenyor Miquel Moncadas, dirigirà personalment una nova tanda d'Exercicis del Poble de Déu a la Casa d'Espiritualitat del Miracle. S'iniciarà al vespre del dia 5 de desembre i clourà al migdia del dia 9.

És oberta a tothom: joves, adults, tercera edat, matrimonis, sacerdots, religiosos/es...

Malda per a ser una experiència de Déu, sempre jove, i un retorn a les fonts del cristianisme.

Cal portar la Bíblia (Antic i Nou Testament).

Totes les despeses són cobertes d'una manera anònima i voluntària.

Inscripcions a: Casa d'Espiritualitat. El Miracle. Tel. (973) 48 00 45.

FETS I CRITERIS

Urgència d'anunciar l'Evangelí

RAMON TORRELLA
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Cada any l'Església celebra el tercer diumenge d'octubre la jornada mundial de les missions. És un dia assenyalat per reflexionar sobre la tasca missionera de l'Església.

Les paraules de Jesús als seus deixebles "Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí a tota criatura" ressonen aquest diumenge amb una força especial.

Joan Pau II vol que ens fixem, aquest any, en la significació catequètica d'aquesta jornada. La catequesi ha de ser missionera, és a dir, ha de recordar a cada batejat i a cada comunitat cristiana el problema sempre actual de l'expansió de l'Evangelí, de fer arribar a tot arreu la bona nova de la salvació.

No podem romandre ni passius ni indiferents davant el fet que milions de milions de persones no han sentit la predicació de l'Evangelí i desconeixen que Jesucrist és el Salvador de tots els homes i de tots els pobles.

L'Església, pastors i fidels, han de cooperar, sota l'impuls de l'Esperit, a fer que el propòsit de Déu, que ha establert Jesucrist, principi de la salvació per a tot el món, es realitzi de manera efectiva.

La fidelitat al do de la fe que hem rebut ens obliga a col·laborar per tots els mitjans possibles en la tasca importantíssima de les missions. Pregària, ajuda econòmica, col·laboració personal, i fins i tot un compromís per les missions conforme a la crida de l'Esperit, són diferents formes de donar la nostra resposta concreta.

La tasca de les missions és immensa. La finalitat de l'activitat missionera és l'evangelització i implantació de l'Església en els pobles o en els grups humans on no ha estat encara arrelada.

L'obra missionera té unes etapes: testimoni de fe a través del diàleg i de la presència de caritat: predicació de l'Evangelí i formació de la comunitat cristiana, establir el clergat local, la formació de catequistes i la promoció de la vida religiosa.

L'Església que camina cap al tercer mil·lenni ha de ser essencialment missionera per fidelitat a Jesucrist, llum i vida de tots els pobles.

La diòcesi de Tarragona té uns 60 missioners i missioneres arreu del món. L'ajuda que un equip missioner de Tarragona aporta des de fa uns anys a la parròquia de Bibwe, diòcesi de Goma, al Zaire, ha assegurat l'arrelament d'una comunitat cristiana amb catequesi, vòcations sacerdotals i religioses que ja demostren una maduresa.

Avui ens cal sentir les necessitats de l'Església universal i obrir els nostres ulls a una visió mundial de la situació de l'Evangelí en la gran família humana.

Obrim les nostres vides a la crida de l'Esperit i siguem molt generosos amb aportacions espirituals i materials. Sentim-nos corresponsables de la gran obra d'una evangelització global i continuada. Col·laborem a les Obres Pontífiques Misioneres que han construït "ponts de solidaritat" entre les Esglésies locals i el Sant Pare que presideix la comunió universal de la caritat.

GIRONA

Els arxiprestos estudiaren la seva actualització

Notícies breus

Mossèn Felip Hereu i Pla, ordenat de diaca

GIRONA.— El dia 28 de setembre tingué lloc a l'església de Sant Martí del seminari de Girona l'ordenació de mossèn Felip Hereu i Pla, pel bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon. El nou diaca és fill de Banyoles i ha cursat els seus estudis en el mateix seminari i ara exercirà el ministeri a la parròquia de Sant Cugat de Salt.

El dissabte, 4 d'octubre, ha tingut lloc la primera reunió del nou equip de responsables de l'edició del Full Parroquial per a estudiar el futur de la publicació setmanal. El nou director és mossèn Joan Busquets i el cap de redacció, mossèn Josep Casellas.

El Full Parroquial de Girona actualment tira prop de trenta mil exemplars, és totalment en llengua catalana i arriba pràcticament a totes les parròquies del bisbat. El bisbe de la diòcesi hi escriu un article cada setmana i es signen la majoria de les col·laboracions.

El mateix dissabte, dia 4, s'ha celebrat una trobada de superiors i superiores de comunitats religioses de vida activa que treballen a la diòcesi gironina. La Delegació Episcopal per a la Vida Religiosa ha presentat el programa pastoral i d'activitats pel nou curs, així com un qüestionari sobre la problemàtica que presenta actualment aquest col·lectiu.

A la diòcesi de Girona hi ha un total de 17 comunitats i societats i instituts masculins de vida apostòlica i 29 comunitats femenines que tenen més d'un centenar de cases i col·legis en conjunt.

Algunes d'aquestes comunitats són d'origen gironí, com les Missioneres del Cor de Maria i les Religioses de Sant Josep, fundades a Olot i Girona, respectivament, així com l'Institut d'Operàries Parroquials, fundat per Magdalena Aulina a Banyoles.

M.C.

La visita pastoral del bisbe, signe de comunió de fe i de caritat

GIRONA.— Els arxiprestos de la diòcesi de Girona s'han reunit per a estudiar, entre altres temes, la possible millora i eficàcia de les visites pastorals que realitza el bisbe durant l'any. En primer lloc s'ha constatat que anys enrera aquesta visita tenia gairebé com a objecte principal l'administració del sagrament de la Confirmació als infants i la visita canònica dels llibres parroquials i als llocs i objectes sagrats. Ara, en canvi, s'ha replantejat a fons la celebració del sagrament esmentat de manera que moltes parròquies la realitzen cada any, ja sigui amb la presència del bisbe, ja sigui amb la dels Vicaris Generals com a ministres.

Aquesta fórmula resulta especialment

apropiada a la diòcesi de Girona on encara es manté el costum de celebrar l'anomenada Comunió Solemne als dotze o catorze anys que sol coincidir amb l'administració simultània o poc després de la Confirmació. En canvi, els arxiprestos creuen que encara no s'ha trobat una solució satisfactòria per l'inspecció dels llibres sacramentals. Per això es va plantejar la pregunta de si encara és vàlida avui la visita pastoral del bisbe.

Després d'un ampli debat es valorà positivament la presència periòdica del bisbe a les parròquies com a signe de comunió de fe i de caritat. Amb tot se suggerí que aquesta presència es podria fer per zones o bé per arxiprestats amb normalitat i es-

pontaneïtat. Igualment es constata que les parròquies petites demanen un plantejament de la visita pastoral diferent de les grans.

Per últim, els arxiprestos creuen que el sagrament de la Confirmació ha d'estar més unit a la visita pastoral, preveient-se la trobada del bisbe a nivells més amples, aprofitant la seva visita per a donar orientacions pastorals i doctrinals als fidels.

Sobre els llibres sacramentals es veu la necessitat d'un assessorament tècnic per a la seva redacció i una revisió del contingut, així com la urgència d'emprar sempre i arreu la llengua catalana.

M. CABALLÉ

Es bo que el bisbe mantingui un contacte directe amb el poble fidel.

IMPROMPTU

ORIOL CAMPS

El doctor Cortadellas

La seva vida de metge cirurgia transcorria atrafegada de quiròfan a quiròfan, fent anar el bisturí aciençadament, cosint, i brodant a vegades, músculs i pells, deixant com a nous els pacients que a ell acudien.

Cada any gaudia d'unes vacances. Però com que mai no li plagué perdre el temps, empenia viatge al Camerun, i allí continuava la seva tasca entre els negres necessitats d'atenció mèdica...

Vingué la jubilació forçosa per edat. L'home va examinar-se ell mateix i va comprovar que encara tenia forces físiques per fer alguna cosa important, i des d'aleshores es passa la meitat de l'any per terres africanes, tenint cura dels negres mancats d'assistència.

Tot això silenciosament, sense fer fressa, lliurant-se al proïsme com un missioner més, escampant a mans plenes tot el doll d'Amor de Déu que ha rebut.

Em plau recordar-lo, amb amor, que és com pregar per ell, en aquest DOMUND'86...

**Desarmament i
Desenvolupament
per a la Pau**

GLOSSES DOMINICALS

Constructors de la pau

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

"Si la fe és autèntica, genera amor, el qual assoleix la màxima expressió en el servei; és aquest el que es converteix en font d'alegria i de pau". Heus ací unes paraules que va dir la Mare Teresa de Calcuta en la seva darrera visita a Sabadell.

Es sorprenent que aquella gran missionera, que ha consagrat la seva vida al servei dels més pobres, posés en relleu la gran veritat que el cor que estima —i ho demostra amb la seva entrega al servei dels altres— és font de pau i de felicitat. Tenia raó el Cardenal Poupard, quan deia, en acabar una conferència a la universitat de Lovaina: "si vols la pau, aprèn a estimar". No n'hi ha prou de practicar la justícia. És necessari l'amor als altres, perquè aquest amor, quan és veritable, dóna esperit a la justícia i la sobrepuja. bo i elevat-la a una categoria més humana i humanitzant.

Els missioners i les missioneres que han anat als anomenats països de missió són innombrables. ¿Per què ho han deixat tot i han peregrinat a uns llocs tan llunyans, d'unes llengües i unes cultures tan diferents? Llur vocació és expressió d'una fe molt ferma i la manifestació d'un amor molt generós. ¿Què hi han anat a fer? A "evangelitzar": una missió que vol dir anunciar Jesucrist a aquells qui no el coneixen. Però de seguida cal fer memòria d'allò que ja subratllava Pau VI: la mentalitat moderna ha d'admetre que la religió catòlica es manifesta del tot a favor i al servei de l'home. Ara bé, "entre l'evangelització i la promoció humana —va dir el mateix Papa— hi ha vincles profunds". Aquesta és part integrant d'aquella.

La pau sempre ha estat necessària. Molt més en els nostres temps, perquè les amenaces són més grans i més greus. Però ¿pot ésser veritable la pau i constituir un valor que es pot aconseguir sense una "nova mentalitat" dels homes? El Papa ac-

tual no para de proclamar la necessitat d'una "cultura de la pau". I, quan un està atent als esdeveniments de cada dia —en la vida nacional i en la internacional— ben aviat s'adona que són molts els signes totalment contraris. L'odi, la violència i el terrorisme són exponents d'una "incultura", que fa impossible la pau. Aquesta ha de ser viscuda a l'interior de cada persona amb una disposició a l'obertura, el diàleg, a la veritat, a la justícia i a l'amor.

Sobretot a l'amor! Perquè, com deia el P. de Foucauld, en el món mai no hi haurà prou amor. Les primeres pàgines de la Bíblia són tenyides de sang. Fou la mà perversa de Caín que per odi va assassinar el seu germà Abel. No l'estimava, sinó que li tenia enveja; no considerava que li estava unit pels vincles tan pròxims d'una mateixa sang humana. Després, quanta sang no ha estat vessada sobre la terra en batalles i guerres! I també, quantes llàgrimes no han brollat dels ulls humitejats per la pena, l'angoixa, la pobresa i la misèria! Hi ha moltes injustícies en el món, per l'escandalosa diferència entre els immensament rics i els radicalment pobres, entre els tirans i els oprimits. La justícia i l'amor són flors que més aviat són escasses en el món.

"La paraula pau no vol dir pacifisme, va dir Pau VI; no enclou un concepte relaxat i còmode de la vida. Proclama els valors més alts i universals de la vida: la veritat, la justícia, la llibertat, l'amor". Aquests són precisament els valors que ensenyen i propaguen els missioners en llur obra evangelitzadora, donant a conèixer l'Evangeli de Jesucrist. Per això, són autèntics "constructors de la pau", tal com ho anuncia el lema del Diumenge Mundial per a les Missions.

TORTOSA

Ho afirmà el cardenal Tarancón en la inauguració del curs en el seminari de Tortosa

"Potser aquest món no ho sap, però necessita més que mai el sacerdot"

TORTOSA.— Amb assistència de nombrosos invitats se celebrà en el seminari conciliar de Tortosa, l'obertura del curs acadèmic 1986-87, el passat 30 de setembre.

Els actes s'iniciaren amb la celebració de la Santa Missa "de Spiritu Sancto". Celebrà el Sr. Bisbe juntament amb els superiors i professors del seminari. En l'homilia el doctor Carles destacà la importància del caràcter públic que aquest any s'ha donat a l'acte d'inauguració. Considerà molt necessari que, a més a més del coneixement que els ciutadans tenen del seminari com a centre d'activitats culturals i dels seminaristes quan assisteixen a la Catedral, posin atenció al seminari com a lloc de formació de candidats al sacerdot. Així pot créixer la preocupació per les vocacions de tots els membres de l'Església diocesana. En la solemne celebració, a la qual assistiren el delegat de cultura de la Generalitat, el sub-director de la UNED i nombrosos sacerdots i

Un moment de la conferència del cardenal Tarancón acompanyat del bisbe de Tortosa,

religioses, a més de familiars dels alumnes, s'interpretà magníficament la missa "d'Angelis". El reverend Isaïes Riba, beneficiat de la Catedral, acompanyà a l'orgue els cants entonats pels seminaristes i els fidels assistents.

A continuació s'invocà l'auxili

de l'Esperit Sant amb el "Veni Creator" i es va procedir al jurament del claustre de professors.

Necessitat del sacerdot avui

La lliçó inaugural fou pronun-

ciada, en la nova aula magna, pel cardenal Tarancón sota el títol "Necessitat del sacerdot avui". Tarancón destacà la importància del sacerdot i assenyalà que "potser aquest món no ho sap, però necessita més que mai el sacerdot", però s'oposà a la intervenció dels

sacerdots en afers que no els incumbeixen: "Quan els sacerdots potser amb bona intenció, però amb poc seny, deixen la seva missió sacerdotal per ficar-se en coses polítiques, el món generalment els menysprea. Els utilitza quan els convé!"

El sacerdot quan surt del seu camp ha de fracassar necessàriament. També afirmà que "als homes no els convencen els que volen camuflar l'evangeli perquè resulti més fàcil". Es va mostrar partidari d'una certa crítica dins de l'Església, però no d'alguns grups crítics que "moltes vegades s'enfronten amb allò que Jesucrist ha establert. Perquè que el Papa sigui el Cap de l'Església i el bisbe de la diòcesi ho ha dit Jesucrist!".

Tingué paraules de lloança per al Papa, "que és el Papa de les seguretats" i digué d'ell que "va assenyalant un camí segur on poder-se agafar, que és el que necessita el món".

JOSEP-APELES

VIC

El suposat nacionalcatolicisme del doctor Torras i Bages

Amb una certa insistència i com donant-la per bona i indiscutible, hom llegeix sovint ara l'afirmació segons la qual el doctor Torras i Bages hauria propugnat com una mena de nacionalcatolicisme a la catalana.

És cert això? Es pot comparar la doctrina torrasiana sobre el nacionalisme català amb el nacionalcatolicisme espanyol? Crec que qualsevol que estudiï desapassionadament el tema haurà de dir que no.

En primer lloc és evident que el nacionalcatolicisme espanyol es caracteritza per l'intent de manipular la Religió. El règim declara oficial l'Església Catòlica i fa en favor d'ella moltes i fins i tot importants concessions d'ordre legal, moral i econòmic; però a canvi de tenir-la silenciosa, dòcil i subjecta. Per això vol intervenir en el nomenament dels bisbes, controla unilateralment els mitjans de comunicació social...

La mateixa identificació del règim amb el Catolicisme es converteix en una actitud d'intolerància envers tota altra confessió religiosa. Com que catòlic i espanyol és una mateixa cosa, no es pot ser bon espanyol sense ser catòlic.

Conseqüència, a més, d'aquesta confusió entre política i religió, l'Estat esdevé antide-mocràtic. Car sobre la base que el règim és catòlic, hom té la pretensió de considerar catòliques i inapel·lables totes les seves actuacions.

I si els Bisbes i els sacerdots, en general, conscients del seu deure pastoral, s'atreveixen a proposar la doctrina de l'Església en matèria política o social en desacord amb els principis del règim, sorgeix immediatament el conflicte (HOAC, cas monsenyor Añoveros, homilies multades durant el Govern Àrias...).

En una paraula, el nacionalcatolicisme espanyol, més que servir l'Església, se servia d'ella i es recolzava en ella.

Molt diferent és la posició del doctor Torras i Bages, que no és la d'un polític amb

afany de poder sinó la d'un pastor preocupat abans que tot del bé espiritual i, també, del bé social del seu poble.

Hom li atribueix la famosa dita gravada en la façana del monestir de Montserrat que, si bé no es troba exactament igual en cap de les seves obres, expressa, no obstant, i compendia bé el seu pensament: "Catalunya serà cristiana o no serà". Però quin era el sentit profund d'aquesta expressió i de tota la doctrina torrasiana sobre el nacionalisme català?

No oblidem que, nat l'any 1846, li tocà de viure en els moments transcendents de la Renaixença i observà que dues ideologies es disputaven l'orientació del moviment nacionalista: la de Pi i Margall i Valentí Almirall, que maldaven per una Catalunya laica i laicitz-

zant i la dels qui com Collell, Morgades, Verdager... i ell mateix la volien cristiana. I aleshores escriu "La Tradició Catalana" i altres obres menors en què, en substància, ve a dir: Catalunya ha estat cristiana des dels seus orígens; cristians han estat tots els seus grans homes: els seus filòsofs (Ramon Llull), els seus juristes (Sant Ramon de Penyaforat, Jaume I...), i els seus poetes i literats (Ausies March, Eiximenis), els seus historiadors (Desclot, Muntaner), els seus humanistes (Lluís Vives), els seus artistes, els seus polítics i naturalment, els seus sants. Cristianes han estat les seves institucions, les seves lleis, els seus costums i àdhuc el seu folklore. És, doncs, el Cristianisme que ha fet Catalunya, que l'ha feta "rica i plena" i li ha donat tota la seva contextura social i humana. Per què hauria de perdre aquesta glòria? Si algun dia malauradament la perdés, si deixava de ser cristiana, deixaria de tenir aquella fesomia que sempre ha tingut, deixaria de ser allò que sempre ha estat: seria una Catalunya desfigurada, seria tota una altra cosa, que de cap manera podria emmirallar-se en el passat.

Què hi ha en tot aquest raonament que tingui regust de nacionalcatolicisme?

La postura, doncs, del doctor Torras és simplement —tornem-ho a dir— la d'un pastor, sacerdot primer, bisbe després, que s'agarrifa només de pensar que el poble català pugui esclavissar-se pel pendent del laïcisme tot renegant de la seva gloriosa tradició cristiana.

Que la distància d'un segle en què s'escriuren la major part dels seus llibres i articles sobre el nacionalisme català, algunes de les seves afirmacions resultin ara una mica anacròniques, no ens ha d'estranyar massa. Però no seria just de rebutjar en bloc tota la seva doctrina a títol d'un suposat nacionalcatolicisme que, certament, ell mai no propugnà.

ANGEL MIRALDA

Deu anys dels Petits Cantaires de Sant Hilari

SANT HILARI SACALM.— L'estiu de 1976 sorgia la idea de crear una coral infantil, seguint una llarga tradició cantaire de Sant Hilari. Enguany n'han celebrat el 10è. aniversari fent un repàs de tot el succeït en aquests deu primers anys.

A tal efecte, s'ha editat una carpeta amb deu fitxes, il·lustrades amb fotos adients, que són un resum de l'activitat de la Coral "Petits Cantaires". En elles ens adonem de qui han estat els directors, les festes que han fet, les trobades en què han participat, concerts, etc.

És una bona perspectiva per a valorar la tasca musical, educativa, d'esplai i religiosa que, a l'abric de la parròquia, s'ha anat inculcant als infants que han fet de cantaires i també als seus familiars.

Paralel·lament, la parròquia esmerça, en aquests mesos d'estiu, una activitat ben en consonància amb l'ambient d'estiu de la població.

A més de les conegudes acampades i colònies, es fan uns col·loquis sobre pastoral entre els estiuers i té lloc una jornada pastoral tendent a crear una relació amical entre tots els que passen l'estiu allà. Igualment s'han potenciat les celebracions litúrgiques. Com es pot veure, també l'estiu és temps d'aprofitament.

VALENCIA

Ho afirmà l'arquebisbe en la sessió inaugural del Sínodo

“Ens manca la consciència de formar una església particular”

VALENCIA.— El dissabte 28 de setembre s'iniciava a la seu de València l'etapa diocesana del sínodo. A migdia, les campanes de totes les parròquies anunciaven, gojoses, l'esdeveniment. Per fi, després d'un llarg caminar —més de sis anys— s'enfilava l'últim tros de camí.

La sessió solemne d'obertura consistí bàsicament en la celebració de l'eucaristia precedida d'una visita dels vora cinc-cents sinodals a la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats per demanar-li la seua protecció. L'arquebisbe En Miquel Roca, després d'exposar el significat teològic del sínodo i el seu entroncament amb la història de tants de sínodes diocesans, va recordar, durant l'homília convertida en discurs inaugural, els objectius fonamentals de l'assemblea sinodal. Aquests tres;

—fer un examen de consciència col·lectiu de la marxa de la diòcesi i de totes les comunitats a la llum del Vaticà II.

—primar l'evangelització sobre les altres tasques eclesials.

—augmentar la consciència de pertànyer a una església particular.

Amor a l'església de València

En conseqüència, les actituds amb què s'havia de participar al sínodo eren: l'amor a l'església de València, la col·laboració lleial, la corresponsabilitat i l'obertura a l'església universal i a les necessitats de tots els hòmens.

La crida a la corresponsabilitat eclesial, en el context d'una definició d'església com a misteri on tots som iguals en dignitat si bé amb funcions

distintes, i la necessitat d'enfortir la consciència de formar una església local, arrelada a un ambient cultural, lingüístic i històric concret foren els aspectes més incisius. Cal esperar que els sinodals ho tinguen en compte. De moment, els organitzadors de l'acte inaugural no ho tingueren. Tot va transcórrer en castellà.

A partir del dissabte 4 d'octubre, i en dissabtes successius fins a Nadal, els sinodals dividits en cinc comissions de treball estudiaran i esmenaran les ponències preparades per una comissió. En una segona etapa seran votades en sessions generals i les aprovades passaran a la solemne sessió de cloenda, allà per la Pentecosta. Els treballs es desenvolupen al seminari de Montcada de l'Horta.

JOSEP A. COMES

L'amor a l'església de València és una actitud bàsica de participació en les tasques sinodals.

VIC

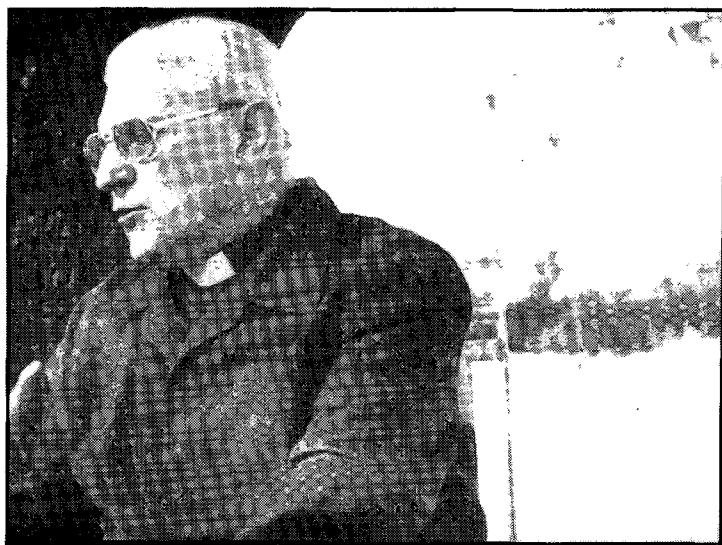
Una carta pastoral molt oportuna

El bisbe de Vic, monsenyor Josep M.ª Guix i Ferreres, amb data 15 de setembre proppassat ha publicat una carta pastoral, la primera del seu pontificat vigatà.

Titulada “ONZE SEGLES DE VIDA DIOCESANA”, està dedicada a commemorar l'efemèride de la restauració del bisbat de Vic, després de la invasió serraïna de finals del segle VIII.

El doctor Guix va desglossar la història del desenvolupament geogràfic i espiritual de la diòcesi osonenca fins als temps presents, i en els capítols següents comenta amplament el concepte d'Església particular, resultat de la constant expansió del cristianisme, explanant exhaustivament la comunió amb l'Església de Roma, nascuda de l'Església —mare de Jerusalem.

La pastoral conté un capítol de consignes en el qual destaca un apartat de tocs d'atenció dedicats als preveres que “...llaç d'unió amb tots els membres del Poble de Déu per tal de construir l'Església amb la paraula, els sagraments i la direcció pastoral”. Adreçant-se a les associacions sacerdotals existents al bisbat, diu: “A les associacions existents en la nostra diòcesi (Unió Apostò-

lica, Opus Dei, Prado) els demano i recomano que s'esforcin tant com puguin a mantenir ben viva en els nostres preveres associats el sentit de la **diocesania** amb totes les seves conseqüències que això comporta (relacions amb el bisbe, amb el presbiteri i amb la comunitat confiada; assistència als exercicis espirituals i recessos mensuals organitzats pel bisbat, etc.)

Seguidament, “Als preveres vinculats a aquestes associacions, us demano que sapi-gueu mantenir la vostra **diocesania** com un valor essencial, superior a la vinculació que teniu amb l'associació que us acull i ajuda en

diversos aspectes de la vostra vida sacerdotal. Si no ho fèssiu així, ni el presbiteri ni jo no podríem sentir-nos satisfets de les vostres relacions amb aquelles associacions”.

Finalment s'adreça als religiosos, religioses i seglars explanant les tasques pastorals que a cadascú corresponen.

En la cloenda de la carta pastoral, el Dr. Guix anima a tots els diocesans, sacerdots, religiosos i laics, a l'estreta col·laboració amb el Bisbe per a un rejuveniment i creixement de l'església vigatana, cosa que és feina de tothom.

O.C.

Així com nosaltres perdonem

Entre els no creients és bastant freqüent acusar els cristians de practicar una doctrina ben fàcil “perquè us permet de cometre tots els pecats que vulgueu, després us confesseu i us quedeu tan tranquils, i apa, a tornar-hi!” I el trist del cas és que sembla que molts s'ho creuen tal com ho diuen.

El que és més trist, però, és que sembla que molts cristians també s'ho creguin. Si, demanar perdó no costa gaire. Bé, de fet, em sembla que com més culta és la persona menys li costa demanar perdó. Fins i tot en el terreny civil, en la vida social l'home ben educat demana perdó moltes vegades cada dia a tothom amb qui tracta. Passa, però, com amb tantes altres coses quan se n'abusa; ja es demana perdó d'esma, com aquell qui diu bon dia. No és l'expressió d'un sentiment o el desig d'ésser perdonat per haver fet o dit alguna cosa que pot haver molestat algú. S'ha banalitzat tant, s'ha arribat a formular aquesta expressió amb tanta facilitat i de forma instintiva, que es diu “perdó!” sense esperar realment ésser perdonat. És com aquell que et diu “hola, com estàs?” sense que efectivament esperi que tu li explicaràs de debò com estàs. Ni ho espera ni li importa gens. Et pregunta com estàs i, sense esperar resposta ja t'explica o et pregunta una altra cosa.

Hi ha un aspecte, en aquesta qüestió, de la màxima importància i que, incomprensiblement, sembla oblidat. Sabem que som pecadors, sabem que cada dia cometem si no pecats dels grossos sí faltes i pecats petits que ens fan nosa i que necessitem ser-ne perdonats. Però, atenció, no podem aplicar la llei de l'embut! En aquest terreny no hi ha lloc per a la ignorància ni per la murrieria. Ni podem enganyar-nos ni podem enganyar Déu del cel. La mida la fixem nosaltres mateixos. L'extensió i la quantitat i la intensitat del perdó que demanem no pot ser ni més ni menys que la que cap al nostre cor: “Perdoneu les nostres culpes **així com nosaltres perdonem els nostres deutors**”. No pas d'una altra manera, no pas amb una altra mesura, sino així com nosaltres perdonem.

Potser sí que és fàcil demanar perdó, però, renoi!, perdonar no ho és pas tant, ni de bon tros!

No podem al·legar ignorància i, com que ho sabem, tot és inventar noves fórmules de perdó molt **sui generis** i totalment inútils, perquè no enganyen pas ningú: “Jo ja el perdono, però no el vull veure mai més”, “Jo ja el perdono, però no en vull saber mai més res”, “Jo ja el perdono, però no ho oblidaré mai”, “Jo ja el perdono, però...” I, així, una sens fi de pesos i mesures nostres que no són pas les del nostre Bon Pare del Cel.

Però, però, però..., mentre mantinguem tots aquests “però”, com podem aconseguir el perdó que demanem a Déu, que certament vol perdonar-nos del tot, oblidar, esborrar, eliminar allò que impedeix la nostra amistat i, amb una sincera abraçada, acollir-nos als seus braços amorosos, de pare, d'amic, de germà estimat? Però, és clar, per a obtenir aquest perdó total que tant desitgem només hi ha una manera: “així com nosaltres perdonem...”

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

PELEGRINS DE LA PARAULA

Del 29 de novembre al 7 de desembre del 1986

VIII PELEGRINATGE A TERRA SANTA

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St: Joan d'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Natzaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastià, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram i Ein Guedi.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstroto, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i Acsa, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la plegària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels.: 215 27 39 / 27 84.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

VIATGE CAP D'ANY

El renaixement espiritual a França

del 28 de desembre (1986) al 5 de gener (1987).

dia 28 de desembre - Sortida de Barcelona amb avió direcció París.
dia 29 de " - Visita a l'Abadia de Solesmes.
dia 30 de " - Visita a Lisieux per venerar Sta. Teresa.
dia 31 de " - París - pensió completa.
dia 1 de gener - " " "
dia 2 de " - " " "

dia 3 de " - Sortida cap a Lyon amb el tren TGV.
dia 4 de " - Circuit amb autocar - Paray-le-Monial, Ars, Taizé, Cluny.
dia 5 de " - Matí a Lyon, visita a la ciutat. Tarda sortida cap a Barcelona.

Proper viatge de "CATALUNYA CRISTIANA"
Mes de març: Tunísia
Commemorant el Baptisme de san Agustí.

Per informació e inscripcions:
"CATALUNYA CRISTIANA"

La seva causa de beatificació continua un procés esperançador

Centenari de la mort del fundador de les Missioneres del Cor de Maria

Paraules de la mare Úrsula Juvé, superiora provincial: "Les Missioneres del Cor de Maria desitgem que els actes commemoratius es converteixin en un clar exponent de la vida i obra d'aquest exemplar sacerdot, tan arrelat a la diòcesi gironina. Al mateix temps, volem fer present la nostra alegria pel fet de saber que som les continuadores de la seva obra apostòlica i sentir-nos en tot moment animades i enfortides per la senzillesa i universalitat del seu esperit".

El Centenari, un repte i un compromís per a aquest final de segle

Les religioses del Cor de Maria acaben de començar la celebració del Centenari de la mort del seu fundador. Aquest Centenari constitueix tot un camp obert per conrear. La memòria del Dr. Masmitjà i la presència viva del seu esperit eclesial els mou a actualitzar el seu compromís religiós d'Església i de societat marcant-los unes petjades inesborrables. Cal continuar endavant. Avui més que mai és necessària la presència de persones compromeses en una evangelització i en una catequesi d'Església. El Dr. Masmitjà ho va desitjar sempre per a les seves monges. El Centenari convoca les religioses i simpatitzants a una nova etapa de vitalitat cristiana.

En el programa del Centenari es llegeix: "Als cent anys de la mort del nostre Fundador Joaquim Masmitjà, volem aprofundir en els seus ideals i esperit. Cercar en les nostres arrels l'impuls cap a una permanent renovació. Donar a conèixer el Dr. Masmitjà, perquè sigui signe d'esperança cristiana i resposta de salvació als homes d'avui, especialment els més necessitats".

L'obertura del Centenari se celebra a Olot, el dia 26 d'agost amb la presidència del Dr. Camprodón, bisbe de Girona i la presència de dos centenars de religioses.

Biografia del Dr. Masmitjà

1808. Neix a Olot, capital de la Garrotxa gironina. Els seus pares, Francesc Masmitjà i Santaló i Maria Gràcia de Puig i Quintana, consolidaren les virtuts domèstiques cristianes en la contrarietat de la vida, ja que dels seus cinc fills, moriren els dos primers essent molt petits. Joaquim era el quart fill.

1834. S'ordena sacerdot a Girona, després de continuar estudis a Olot, Girona i Cervera. En aquesta universitat es va llicenciar de Dret Canònic.

1848. Funda a Olot la congregació de les religioses "Missioneres del Cor de Maria" per a la catequesi i formació cristiana.

1849. Després de regentar la parròquia de Sant Esteve d'Olot es nomena rector de la parròquia de la Catedral de Girona.

1853. Aconsegueix per oposició el càrrec de Canonge Penitenciari de la catedral de Girona.

1871. La congregació s'estén ja a Califòrnia.

1877. A la mort del bisbe Isidre Valls és elegit Vicari Capítular i se li confia la diòcesi de Girona.

1886. Mor a Girona amb fama de santedat.

1985. Oberta la seva causa de beatificació, Roma reconeix que res no s'oposa al seu seguiment.

A la seva mort deixava obertes cases i col·legis a Olot, la Bisbal, Girona, Santa Coloma de Farners, Camprodón, Besalú, Lladó, Mataró, cinc missions a Califòrnia, Sant Feliu de Guíxols, Cassà de la Selva, Lloret de Mar, Valls, Tamarit de Llittera i Blanes.

La Mare de Déu ho era tot per al pare Joaquim Masmitjà i de Puig

Joaquim Masmitjà, forma part d'aquesta plèiade de personatges il·lustres i d'apòstols de l'Església de Catalunya que floreixen en el convulsióat segle XIX com a resposta a la pèrdua de la fe i dels costums cristians en la societat. Sorprenentment, en aquest segle caòtic sorgeix una eclosió romàntica de la fe, il·lusió i profetisme evangelitzador amb il·lustres catalans de la talla de Claret, —amic personal de Masmitjà—, Balmes, Verdaguier, Maragall, Torras i Bages, Collell, Rius i Taulet, Moragues, Serra Campdelacreu, Milà, Quadrado i Rubió, el pare Coll, Enric d'Ossó, Manyanet, etc.

Carisma i missatge del Dr. Masmitjà. Era un home de fe

Veia Déu en les persones i en els esdeveniments, i amb la humilitat de servent bíblic, tot ho enfocava i atribueix "a major glòria de Déu". En les seves cartes repeteix expressions així: "Que continueu treballant per a la glòria de Déu i que sapigueu correspondre als seus beneficis".

Esperit alegre i conformat

La vivència de l'esperit de l'evangelisme li dona una seguretat i serenitat tan gran en el servei de Déu i de l'Església que viu content i manifesta la seva alegria de seguidor de Crist. En el pròleg de les seves Constitucions diu als seus religiosos: "Per Ell i el seu evangelisme heu sacrificat la vostra quietud i repòs". "Serviu amb alegria d'aquesta manera al Senyor". L'alegria fou una de les característiques de les primeres comunitats de monges.

Maria ho era tot per a Ell

La fe mariana és en ell una vivència viva que el compromet i condiciona per tota la vida. Per a ella treballa i a ella confia les seves obres. En els seus escrits, la seva lloança és constant: "Poderosa és la senyora i molt bondadosa el seu cor". Masmitjà fou el pioner de la devoció a Maria en la diòcesi de Girona. Va establir l'Arxiconfraria del Cor de Maria a Olot i Girona (1847-1848) i va contribuir a estendre-la arreu de la diòcesi. No en va se li confia la redacció del manifest de la fe en la Immacula-

da a la diòcesi per part de monsenyor Lorente, per enviar-lo a Roma en un desig d'elevat dogma de fe la devoció eclesial a la Immaculada.

Home d'Església

Tota la vida es va lliurar al seu servei i ministeri. Sumís al magisteri de Roma i obediència en tot als bisbes, abans que als seus interessos personals o de la seva fundació. Fou un predicador incansable, sacerdot, director espiritual, canonge penitenciari i vicari capítular de Girona.

Apòstol de la Catequesi cristiana

Poseia una sensibilitat especial i una pedagogia no gens comuna per a comunicar a tots la bondat del nostre Déu. Tothom hauria de conèixer Déu i donar-li lloança i culte. Renuncià a una càtedra per dedicar-se millor a l'apostolat parroquial i a la direcció espiritual. La manca d'instrucció cristiana i la ignorància disminuïa la possibilitat de promoció humana de les persones, essent causa al mateix temps de la descristianització de les famílies. En la fundació del seu Institut dedicat a l'ensenyança va veure una possible solució al problema.

Promotor de la promoció humana de la dona

El preocupà molt la promoció humana de les joventuts femení-

nes. Una característica de la seva obra fou precisament la promoció de la dona, sobretot en els casos concrets d'abandonament o lleugeresa de costums.

En els començaments de la fundació, aquesta motivació fou bàsica per dur endavant la seva obra, a fi d'aconseguir de la dona una preparació humana adequada que després influiria en la societat a través de la constitució d'una família, o bé consagrant la seva vida a Déu i al servei dels homes, per a la vocació religiosa.

25 d'octubre commemoració del centenari a Girona

Les religioses del Cor de Maria i les seves institucions simpatitzants programen una efemèride notable per a aquest dia a la catedral de Girona on exercí el seu apostolat el Dr. Masmitjà per espai de quaranta anys. Hi haurà una gran concelebració de sacerdots, rectors i capellans dels col·legis de les monges, presidits per l'Excm. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i el bisbe de Girona Dr. Jaume Camprodón i el capítol Catedral.

Es pretén que sigui una jornada memorable de reflexió i pregària entorn a la memòria del Dr. Masmitjà, així com una afirmació de la seva persona, del seu carisma i de la seva obra catequística i docent en l'Església d'avui.

ANTONI QUINTANA

NOTA IMPORTANT

D'aquí a pocs dies tindrà lloc el **TRADICIONAL SORTEIG EN SUPORT DE CATALUNYA CRISTIANA 1986**, que se celebrarà davant de notari el dia 5 del proper mes de novembre.

Preguem a totes les parròquies, comunitats, entitats i particulars que ens trametin, si no ho han fet ja, l'import dels talonaris que els vàrem lliurar per a la seva venda, abans del dia 31 d'octubre.

Si d'algun talonari no n'han estat venudes la totalitat de les butlletes, ens les podeu enviar, junt amb l'import de les que s'han venut.

Lògicament, no podem tenir en compte les butlletes que ens siguin retornades després que s'hagi celebrat el sorteig.

Una vegada més, CATALUNYA CRISTIANA us agraeix sincerament la vostra inestimable col·laboració

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
València, 244, 2n. 08007 Barcelona
Tel.: 215 27 84

—¿Quines raons s'han tingut present per relacionar aquest Domund amb la Pau?

—La pau és un tema que preocupa l'home d'avui; un problema que, fins i tot, l'angoixa; i més si és jove. La proclamació d'aquest 1986 com a "Any Internacional de la Pau" ho confirma. I és que, a més a més, hi ha guerra en molts llocs del món. Des del final de la II Guerra Mundial s'han pogut comptar més de 130 conflictes locals que han causat més morts que els caiguts en la gran conflagració internacional...

—Per què interessa a l'Església aquest gravíssim problema...?

—Sense dubte, li interessa. L'Església està en el món, solidària dels seus goigs, esperances, tristesses i temences. Pau VI, primerament i Joan Pau II, després, convoquen cada any els creients i homes de bona voluntat a celebrar la Jornada Mundial de la Pau. I fa ja vint-i-tres anys que Joan XXIII raonà en una suggerent encíclica —encara avui en plena actualitat— l'interès de l'Església per la pau i quins són els pilars sobre els quals ha de construir-se la pau. L'episcopat espanyol, a més a més, acaba de fer públic un gran document amb el títol de "Constructors de la Pau". Tot això indica com l'Església viu el problema de la pau...

—Bé, però quina és la raó profunda perquè li interessa...

—El seu interès compta amb profundes arrels... Tot el projecte salvador de Jesús està treballat per un propòsit de pau. És un projecte de reconciliació, de fraternitat, de solidaritat; és un projecte de llibertat i de veritat; ho és de justícia i d'amor. En una paraula és un projecte de pau. No pot entendre el projecte salvador de Crist qui prescindeixi d'aquests horitzons.

Els missioners, constructors de pau

—El DOMUND/86 uneix la pau i les missions. Per què? Què fan els missioners per construir la pau?

—Per unir "pau" i "missions" no cal forçar ni un tema ni l'altre. S'enllacen necessàriament. Cal advertir que moltes de les guerres actuals succeeixen en els escenaris on treballa l'Església missionera...

—Vindrem a aquest punt...; però, què fan actualment els missioners per la causa de la pau?

—Anar als més pobres, als més marginats, als més necessitats i oblidats. Anar en esperit de fraternitat, amb unes immenses ganes de servir-los. Entenc que aquesta presència dels missioners i missioneres en els llocs més difícils i oblidats és una impressionant contribució a la pau. Per què? Perquè és una magnífica prova de respecte a la dignitat humana i un crit per reconèixer tothom com a germà. Cal recordar allò que diu el Vaticà II com a requisit per a construir la pau: "Són absolutament necessaris, diu, el ferm propòsit de respectar els altres homes i pobles... i l'apassionat exercici de la fraternitat". A tot home amb amor i respecte li predica a Jesús que vingui a dur-nos la pau total: la pau amb Déu, la pau amb si mateix i la pau entre els homes. ¡Si algú en el món mereix la designació de "constructor de la pau", cal assignar-la al missioner!

—Es mereixerien els missioners un bon premi Nobel de la pau...

—Segurament que sí! Jo l'adjudicaria, sense la menor vacil·lació, al conjunt dels missioners —més de 50.000— i de les missioneres —més de 150.000—.

—I, a algú en particular?

—Sí, alguns tenen una actua-

ció notòria, reconeguda per tothom. Ja ho ha rebut la mare Teresa de Calcuta, i no només el Premi Nobel sinó d'altres de més important relleu. Recordo també que l'any 1984, s'atribuí el "Premi Joan XXIII de la Pau" a set catequistes africans i que aquest any ha estat honorat amb aquest mateix premi el COERR, un organisme de l'Església de Tailàndia que es desviu per ajudar a més de 330.000 refugiats vietnamites, laosians, birmans, de Kamputxéa... i això malgrat que l'Església en aquell país no arriba encara a representar ni tan sols l'1 per cent de la població.

—Herois anònims...

—Sí; els premis serveixen per destacar algunes personalitats; però darrera d'aquestes, juntament amb aquestes, milers de missioners i missioneres que perseve-

ren dia rera dia en el seu esforç per construir la pau. Petites, modestes, ignorades jornades de fraternitat i de servei, de conscienciació i evangelització i, d'enfortiment de la unitat familiar, eclesial i social, d'impuls a la col·laboració en grups, en el treball, en la professió, en els projectes de desenvolupament comunitari, en l'àmbit de la cultura, fins i tot, en el camp de l'economia. La pau no solament es construeix amb grans accions. Es

construeix sobre tot i cada dia, en petits gestos, tot sovint heroics, que romanen, com vostè diu, en l'anonimat...

—Ratifica vostè la meva expressió "d'herois anònims". La deia com un tòpic...

—Doncs no ho és. Per això la ratifico plenament, conscientment. Són molt sovint herois. Avui, en aquest 1986, hi ha missioners tan apassionats per la pau que moren per la seva construcció.

Fa molt poc ens ho recordava el cardenal Tomko, que és el responsable màxim de l'organisme romà que té cura de totes les missions. Ens deia: "Des de fa cinc anys, ténim un màrtir missioner al mes. És aquesta una dada a tenir en compte i que hem de posar-la en evidència". Són els màrtirs de l'Evangeli de la pau en els nostres dies... qui se'n recorda?

—Però els que moren en l'engatjament són una excepció.

—És veritat. Però hi ha d'altres milers d'herois anònims pel seu lliurament diari, senzill però meravellós. Fa un temps vaig realitzar un recorregut per la serra peruana. Visitava els missioners espanyols. Em vaig trobar amb un, navarrès, senzill, lliurat totalment al servei d'aquells pobres... Recordo —i no ho oblidaré— la confiança que em va fer. "Duc aquí deu anys, em va dir; aquesta és la primera vegada que algú ve a visitar-me, a visitar-me a mi". Molts anaven cada dia a trobar-se amb ell, a demanar-li algun servei; però una visita a ell, sense demanar-li res, només interessar-se per ell... ¡deu anys! aviat es diu. ¡Quin abnegat constructor de la pau! I no és una excepció. Com aquest sacerdot navarrès, missioner de cap a peus, n'hi ha a milers! Vostè ho diu bé i no com a tòpic: "Anònims" i "herois".

Testimonis de la guerra i de la pau

—Canviem de tema, si li sembla. Diuen que el tercer món és moltes vegades víctima d'unes guerres que es coven en els nostres països desenvolupats... ¿Què diuen i què fan els missioners sobre aquest fet?

—Li responc dient que els missioners són, al mateix temps, testimonis de la guerra i testimonis de la pau...

—De la guerra...?

—Sí, de la guerra. De l'existència de guerres actualment en molts llocs, a Angola, a Moçambic, a Sud-Àfrica, a Sudan, a Etiòpia, a Uganda, al Líban, a Birmània, a Nicaragua, a El Salvador, a Xile...; d'aquestes i d'altres guerres n'estem més o menys prou informats. Són informacions superficials, moltes vegades caricaturesques i tendencioses. Els missioners són testimonis d'aquestes guerres, en tota la seva veritat, dolor i injustícia, perquè són aquí i

Monsenyor Josep Capmany

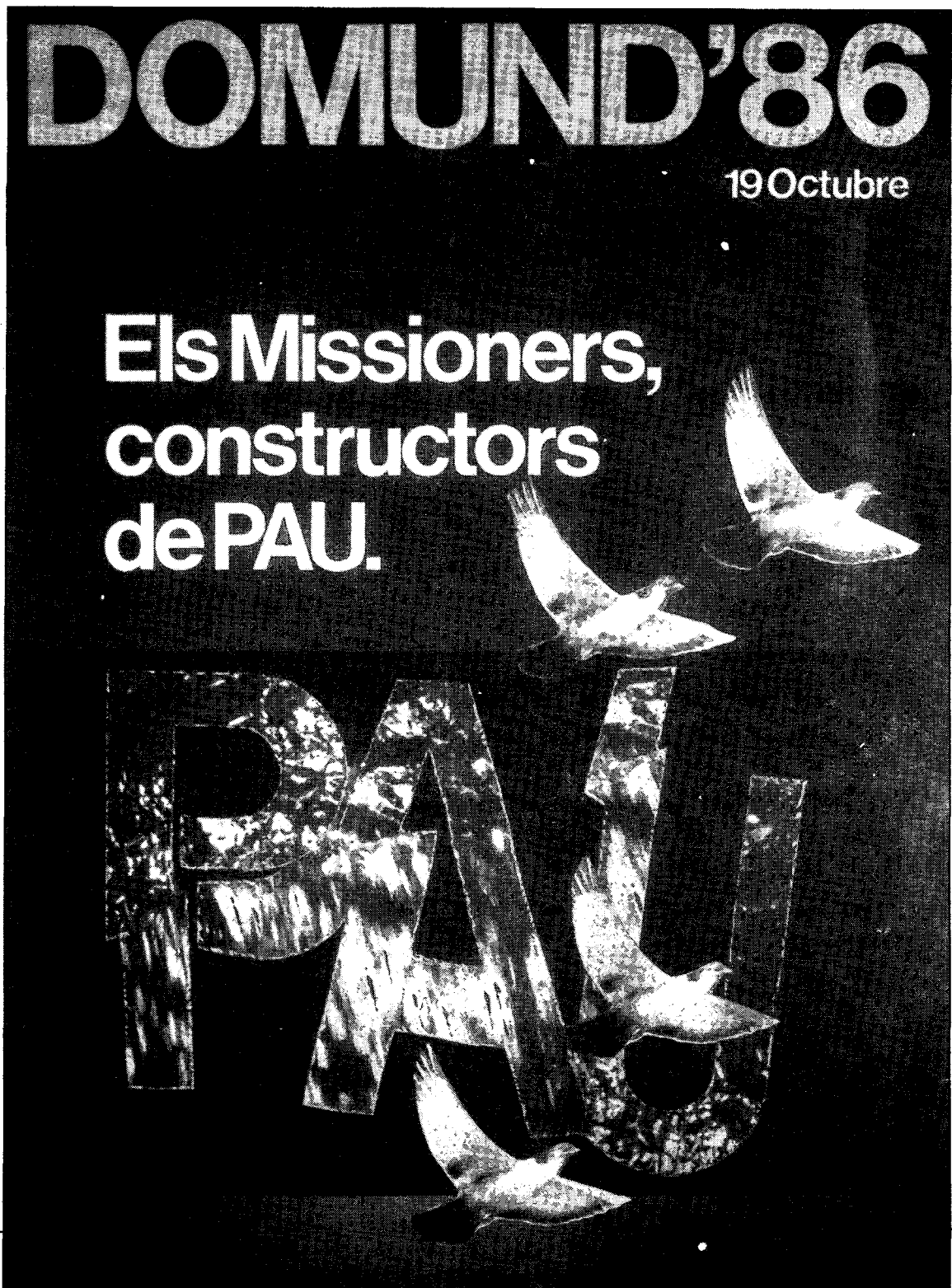
La presència de missioners en llocs més conflictius: una contribució important

El "Domund" compleix enguany seixanta anys d'història. La campanya fins educatius per als cristians. Enguany posa l'accent en el tema de la pau, guany i de la problemàtica del món missioner ens en parla en aquesta entrevista amb el responsable, conseqüentment, de la campanya, Monsenyor Josep Capmany.

DOMUND'86

19 Octubre

Els Missioners, constructors de PAU.

ners en els és una a la pau

ha perseguit sempre
Del "Domund" d'en-
vista el director nacio-
l "Domund", monse-

més que els de cap altre a favor de la pau en el Tercer Món. Hi ha enquestes molt recents en la Comunitat Europea, per exemple, que confirmen que els catòlics són al capdavant entre els que es preocupen pel Tercer Món. Els missioners han aconseguit, en molt bona part, aquesta preocupació, encara insuficient!

—I "testimonis de la pau", deia vostè...

—Els missioners per exigència de la fe, es veuen en la situació de reclamar justícia, respecte dels drets humans fonamentals sense deixar de predicar l'amor encara enmig del conflicte. És el cas de Xile, avui. D'altres vegades treballen explícitament per la reconciliació i pel diàleg. Aquí hi ha, per exemple, l'arquebisbe de San Salvador, engatjat perquè la guerra

visiten el seus llocs de vanguardia i coneixen la situació a fons. Ens interpel·len per la culpa que directament o indirectament, per acció o omisió, tenim en les arrels d'aquests importants conflictes: la fam, la incultura, l'explotació de les riqueses dels pobles pobres per part dels pobles rics, les ideologies enfrontades, la cursa d'armaments...

—Ens acusen de complicitat...
—I, realment no en som realment còmplices? Potser en la nos-

SABIES QUE...

• Des de fa cinc anys, cada mes mor assassinat un missioner per raó de ser constructor de pau a Angola, Moçambic, Líban, Filipines, Paraguai...?

• A Tailandia, enmig de 300.000 refugiats cambodjans, només hi ha un missioner espanyol, el jesuïta P. Enric Figaredo?

• Cada any la comunitat eclesial dels catòlics creix en més de 15.000.000 de membres? Dels 4.673.656.000 homes que hi ha al món, 1.385.592.000 ens confessem deixebles de Crist, Príncep de la Pau?

• Els missioners han creat i sostenen actualment 48.000 escoles, 2.180 hospitals, 6.418 dispensaris, 2.500 orfanotrofis, 6.321 leproseries i 10.000 guarderies infantils?

• Les Obres Missionals Pontificies de tot el món recolliren en l'últim exercici de 1985 la quantitat de 123.000.000 de dòlars, que traduïda a pessetes dona la xifra de 17.466.000.000?

• Si es duplicava i, fins i tot, si es triplicava l'ajuda dels catòlics a les Missions, encara resultaria insuficient per a totes les urgències i necessitats? Ho acaba de dir el Cardenal Tomko, màxim responsable de la direcció romana de tota l'activitat missionera.

tra consciència no ho sentim així; potser només ho experimentem com quelcom difús... Però els missioners, testimonis de la guerra, fan molt bé d'alertar-nos sense complexos sobre la part de responsabilitat que tenim tots i cada un en aquests problemes...

—No és un paper gaire airós, diríem...

—No, no ho és. Per això els escoltem moltes vegades amb irritació. En d'altres amb humilitat compassió: "són tan bons, diem, que es deixen dur per la passió". No manquen els qui "passen" d'aquestes denúncies que pertorben el nostre benestar... però, gràcies a Déu, també hi ha qui s'inquieta i qui escolta els seus testimonis. Personalment crec que aquests testimonis dels missioners han fet

civil acabi amb un retrobament fraternal de tots els salvadorencs, sense ingerències estrangeres. O, més recentment encara, la Conferència Episcopal d'Angola que ha formulat en carta col·lectiva una crida en iguals termes... I sempre, arreu, els missioners amb el seu missatge de justícia i perdó, de veritat i de comprensió, de superació de les injustícies històriques, en una paraula: de missatge evangèlic sense restricció... Els missioners, com tota l'Església, testifiquen i proclamen els quatre pilars sobre els quals s'asseu la pau autèntica: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. És el que ens recorda Joan XXIII, com li deia abans. És allò que ens va reiterar el Concili. Si es trenca una d'aquestes quatre columnes, no és possible la pau...

Seixanta anys de missatge i col·laboració

—Què persegueix el DOMUND d'aquest any en unir "Pau" i "Missions"?

—Puc respondre-li: que escoltem els testimonis de la guerra" i que ens comprometem amb els "testimonis de la pau". El Domund que aquest any 1986 compleix els seus 60 anys d'història, sempre ha estat una singular "escola" per als cristians, sempre ha perseguit un objectiu educatiu. En aquests anys pretenem que el DOMUND, il·luminat pel treball dels missioners, ens ensenyi a estimar la pau i ens ajudi a estimular els nostres sentiments i els nostres compromisos de pau, tal com la testifiquen i la construeixen els missioners. Necessitem renovar la nostra estima per la pau i sentir-nos interpel·lats a construir-la de veritat. Encoratjats per l'exemple dels missioners que la proclamen, la testifiquen, la sembren en els cors i en les intel·ligències, la serveixen fins a donar la seva vida per ella... ¡Evangelitzar és pacificar!

—Però el Domund, a més a més de tot això, "para la mà", demana la generositat dels catòlics i de tot home de bona voluntat...

—Sí, i no em fa vergonya de reafirmar-ho. El DOMUND demana però no solament diners. Demana també oracions i sacrificis oferts per les missions. Crida el qui té el do diví de la vocació. I també sol·licita diners. Recordin els catòlics la paraula de Pau a la comunitat cristiana de Corint quan els demanava la seva caritat pels pobres de Jerusalem; "Quan la voluntat és a punt, s'accepta (contribuir a la col·lecta) en la mesura d'allò que és té... (Es tracta que) la nostra abundància alleugui l'escassetat d'aquells perquè, al mateix temps, la seva abundància alleugui la nostra penúria"...

—La seva abundància?

—Sense dubte: les missions no solament demanen; donen. Convé que no ho oblidem, els donem els mitjans econòmics que necessiten; però ¡Quant rebem de les missions! Testimonis magnífics, creativitat, amor il·lusionat a l'Evangeli, oració per nosaltres, etc.

—Donem en la mesura d'allò que tenim...?

—Les nostres Esglésies gràcies a Déu responen bé. El DOMUND passat, un 12 per cent més que l'anterior. Al fons comú de les Obres Missionals Pontificies, constituït amb les aportacions de més de 100 nacions, hem pogut donar un 5,5 per cent del total i ocupem el quart lloc entre les nacions... Els mil cent setanta milions recaptats serviran ara per al sosteniment de la vida diària de les missions, per a la formació de seminaristes i novicis, per als catequistes nadius, per a Esglésies i capelles, per a obres benèfiques socials, per a institucions educatives, per als Instituts Missioners, per a mitjans de comunicació social, etc. etc. Però podem més; molt més. Els missioners, constructors de la pau, s'ho mereixen. Sobretot el qui s'ho mereix és Jesús que els envia i a qui testifiquen.

—Per qui va aquesta última afirmació...?

—Li responc amb un fet real: fa anys, una dona notable visitava una leproseria índia. "Jo no ho faria per tots els diners del món". I la missionera li contestà, senzilla i forta: "Jo tampoc". Els missioners treballen per amor a Jesús! El creient és capaç de percebre-ho...

MANUEL DE UNCITI

Monsenyor Capmany diu que moltes de les guerres tenen com a marc els llocs on treballa l'església missionera.

Textos escollits del missatge pontifici

• "EL DOMUND ha tingut sempre com a objectiu propi fer conscient el poble de Déu de la necessitat de resar per les vocacions missioneres i de fer-li costat, així com també de la responsabilitat de cooperar espiritualment i materialment amb la causa missionera de l'Església". (Joan Pau II)

• "EL DOMUND ha de ser en la vida d'una de les Esglésies particulars, ocasió propícia per dur a efecte programes de catequesi permanent amb ampli alè missioner, de manera que a cada batejat i a cada una de les comunitats cristianes se li proposi l'opció d'una vida evangelitzada i evangelitzadora". (Joan Pau II)

• "L'Església interpel·lada pel problema de concretar les necessitats de tota la família humana, es projecta vers el tercer mil·lenari assumint amb renovada energia la seva missió fonamental d'evangelitzar, és a dir, d'oferir l'anunci de la fe, de l'esperança, de la caritat... a l'home del nostre temps". (Joan Pau II)

• "Aquesta greu responsabilitat d'evangelitzar ha de ser assumida amb perspectiva universal perquè els problemes i reptes que fa vint anys, desafiaven a les esglésies de recent fundació, entranyen actualment una ressonància mundial. Aquests problemes i reptes impulsen l'Església i els seus membres a sentir-se arreu en estat de missió". (Joan Pau II)

• "La consideració que també les Esglésies més necessitades de la missió estan ja aportant obrers a l'evangelització d'arreu del món, ha d'estimular a totes les Esglésies a donar i donar-se a l'Església Universal, tant si es troba en situació folgada, o bé en condicions de pobres de mitjans i d'efectius apostòlics". (Joan Pau II)

• "L'Església que es projecta vers el tercer mil·lenari és una Església essencialment missionera". (Joan Pau II)

• "Les Obres Missionals Pontificies són instruments que l'Esperit del Senyor ha anat suscitant des de fa ja més d'un segle i mig, en el si del seu Poble, per manifestar al món aquest particular compromís de caritat que se solidaritza amb tota l'activitat evangelitzadora universal". (Joan Pau II)

• "En la història de la cooperació missional, les Obres Missionals Pontificies han construït ponts de solidaritats". (Joan Pau II)

• "Als vint anys del Concili Vaticà II, l'Església ha d'examinar-se sobre la seva fidelitat a la gran consigna que la responsabilitat d'incrementar les vocacions missioneres correspon a totes les comunitats cristianes". (Joan Pau II)

• "S'ha fet molt, però encara queda per fer. El Concili Vaticà II espera de tots i particularment de les famílies cristianes i de les comunitats parroquials la màxima aportació per a l'augment de les vocacions missioneres". (Joan Pau II)

• "Les Obres Missionals Pontificies són una vivificant escola de caritat universal". (Joan Pau II)

• "El meu agraïment a tots els qui en l'Església han estat marcats per una vocació especial de servei a l'evangelització missionera i, de manera particular, als qui es troben en situacions difícils per anunciar el Regne de Déu". (Joan Pau II)

CALENDARI

Diumenge, 19 d'octubre. XXIX del temps ordinari. Mare de Déu de la Bonanova. Sant Pere d'Alcàntara, fundador; sant Pau de la Creu, prevere; sant Joan de Brebeuf i sant Isaac Iogues amb els seus companys, màrtirs.

El sol surt a les 6'07 i es pon a les 17'05 (hora solar).

Dilluns, 20 d'octubre. Sant Artemi, duc, màrtir. Santes Irene i Laura, màrtirs.

Dimarts, 21 d'octubre. Sant Hilarió, abat; santa Úrsula i santa Celina, màrtirs; santa Griselda, verge.

Festa major al Milà i Valls.

Dimecres, 22 d'octubre. Sant Heracli, màrtir. Santa Mª Salomé, vídua; santa Nunila i santa Alòdia, verges i màrtirs.

Dijous, 23 d'octubre. Sant Joan de Capistrano, prevere; sant Servand i sant Germà, màrtirs.

Fira a Tirvia.

Divendres, 24 d'octubre. Sant Antoni Mª Claret, bisbe fundador; sant Martirià i sant Aretas, màrtirs.

Festa major a Banyoles, Colldejou i Miravet.

Dissabte, 25 d'octubre. Sant Bernat Calbó, bisbe; sants Crisant i Daria, esposos; sant Crispí i sant Crispia, màrtirs.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

19 d'octubre. Diumenge, XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 17,8-13, S 120, segona 2 Tm 3,14-4,2, tercera Lc 18,1-8.

20 d'octubre. Dilluns de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 2,1-10, S 99, segona Lc 12,13-21.

21 d'octubre. Dimarts de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 2,12-22, S 84, segona Lc 12,35-38.

22 d'octubre. Dimecres de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 3,2-12, Is 12,2-6, segona Lc 12,39-48.

23 d'octubre. Dijous de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 3,14-21, S 32, segona Lc 12,49-53.

24 d'octubre. Divendres de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 4,1-6, S 23, segona Lc 12,54-59.

25 d'octubre. Dissabte de la setmana XXIX durant l'any. Lectures: Primera, Ef 4,7-16, S 121, segona Lc 13,1-9.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El segle de les decepcions

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Em temo que la desconfiança de molts envers la religió o Jesús mateix tingui l'origen en la sospita que, aquella i aquell, podrien destorbar el projecte fantasiós que cadascú ens fem de nosaltres mateixos. Com si, captius dins el capoll, no poguéssim sortir la papallona. A la fantasia de cadascú i de la Humanitat sencera habita el somni d'arribar a ésser amb el propi esforç autònom —sense Déu— una mena d'home superstar. Adam i Eva, també es feren un projecte ateu, i es trobaren nus, desemparats. Hem de fer fruitar els talents, el progrés científic ha d'anar endavant. Però, d'on ve que sigui, el nostre, el segle de les gran decepcions?

HOMES I INSTITUCIONS

Esteve Genovès i Moles

Entre els condols d'aquest estiu hi ha el de l'Esteve Genovès i Moles. També el vaig conèixer durant els primers anys del premi Sant Jordi, al qual ell concorria anònimament, amb les novel·les del seu calaix. Ara no puc recordar-ne els detalls, sinó el seu gest de participació olímpica que no mostrà la pressa dels altres per conèixer les impressions dels jurats, i, sobretot, per què no els havien donat prou vots. Ara, arran del seu traspàs he vist als diaris cartes d'altres amics re- traient les seves participacions en cercles culturals i en actuacions cívi- ques, a Barcelona i en altres llocs. Ens vam retrobar en una penya de vells amics, escriptors, que no han minvat en il·lusions, ni que ja se'ls facin inassequibles.

En Genovès, deixant enre- ra l'afecció a escriure, dedicà els seus darrers anys a la res- tauració de l'Obra del Bon Mot. Es disposava a lluitar contra- corrent, i ho feia, i cercava col- laboradors perquè lliuessin ar- ticles als diaris, i aquests en publicaven molt pocs. D'altra part, els nombrosíssims espe- cialistes de tots els matisos de la llengua, no han posat l'aten- ció sobre aquest aspecte, el qual, molt més que no podria sem- blar, va lligat a l'ambient, l'e- ducació i el mínim de perfecció oral que hom demanaria a les persones cultes, més que més les que parlen, escriuen o ac- tuen en els mitjans de comuni- cació; en un aspecte que me- reix més pocs comentaris i cen- sures per part dels qui es quei- xen sovint de les errades de llenguatge, igualment inad- missibles. L'amic Genovès em

demanà, a mi també, algún text encaminat a la seva Obra, i jo no l'he escrit encara. Em dol que ho hagi estat aquest d'avui, dedicat exclusivament a la seva persona plena de vo- luntat i cortesia. No crec pas que el meu compromís s'extin- geixi amb aquesta nota de con- dol, sinó que vull advocar per la continuïtat de la seva Obra, enfocada cap a una més alta ambició: en síntesi, assolir com ell volia, i no li feien cas, que el Bon Mot formés part de la nor- malització de la llengua, tan discutida i polemitzada en

aquests darrers mesos, i de ve- gades amb termes poc con- venients.

Però això és qüestió de sen- sibilitat, per a la qual caldria cultivar virtuts com les que els meus amics tingueren. La so- cietat actual demana persones "agressives", amb aquest mot que en fa dubtar de la seva bondat. Ara penso en aquests vells amics que han treballat i han sofert i que són, per damunt de tot, un apreciable exemple.

OSVALD CARDONA

ADULTS EN LA FE

La paciència

JOAN GUITERAS I VILANOVA

fumejant i acull les bones paraules. Enterra dos-cents mil metres de profunditat els torts i les impertinències. Salta per damunt de l'obstacle de la rancúnia i es nega a tota mena d'amargor.

Temps al temps

La maduració de la paciència requereix, generalment, un llarg procés. De tant en tant, persones que solen mostrar-se contingudes, també perden els estres i la paciència els traïciona. La paciència sembla ser patrimoni d'una assumida experiència, d'aquells que havent adquirit un cert distanciament —llibertat— de si mateixos, dels altres i dels afanys de posició, miren la vida amb sentiments més benignes. Perquè la vida mateixa els permet de reduir a un nivell més simple —el veritable?— les dificultats, tantes vegades de la mida d'una tempesta en un got d'aigua.

Però, evidentment, a la llum de l'evangeli, per tal de secundar la gràcia i madurar la personalitat creient, hom ha d'establir unes vies que menin a la paciència. Les mateixes benaurances es troben en una atmosfera de paciència. Hom és proclamat feliç per la pobresa, les llàgrimes, la recerca de la justícia, la transparència del cor, l'erforç pacificador... Com n'és de necessària la paciència, si hom vol seguir el programa que mena a la felicitat que dona

Crist! Caldrà, doncs, demanar la felicitat de la paciència. I intentar, una i altra vegada, de dominar la ira, un dels pecats arrel que sol causar estralls considerables.

La virtut necessària

Sense la paciència la vida humana no avança. Ni la cristiana tampoc. La paciència ha estat la virtut dels grans creadors de l'art. Una catedral o un mural són el fruit d'una enorme paciència, de la mateixa manera que ho són les obres grans de la literatura. Els sants han hagut de córrer la cursa de la paciència, tant per a acceptar-se a si mateixos, com per acollir els altres que sempre es presenten inesperadament. L'obra de Déu en nosaltres és també de paciència en majúscules. Perquè, dia rera dia, el Senyor espera fruit de la vinya que no s'acaba d'animar a donar-ne. I va oferint noves possibilitats.

Em deia recentment una persona que si ella estava de bon to, acollia bé els esdeveniments i feia més feliços als altres. És que la paciència té un efecte tonificador del jo, ajuda a acceptar-nos a nosaltres mateixos amb tots els nostres límits i ens permet de superar-nos més enllà de la pròpia decepció. És que té la forma de la plena caritat, d'acord amb allò de 1 Cor 13: "La caritat és pacient, és bondadosa; la caritat no té enveja, no es vanagloria, no s'enorgulleix, no és insolent, no busca el propi interès, no s'irrita, no té en compte el mal, no s'alegra de la injustícia, sinó que s'alegra amb la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta". Més clar, l'aigua!

Enmig de tantes tensions, ressentiments i lluites dels nostres dies, els cristians som cridats urgentment a ser agents de paciència. Com deia un escriptor, no hem de "trençar mai les nostres relacions ni créixer en rudeses". La nostra esperança ha de mantenir tensa la nostra paciència. És la virtut dels forts.

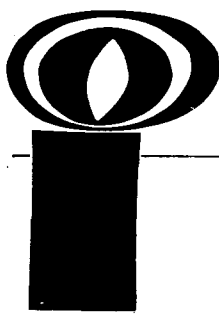
Es nostres temps, sobretot en les grans aglomera- cions urbanes, donen a la vida un considerable ver- tigen, un cert mareig. Els llargs trajectes cap al tre- ball engoleixen molt de temps, la rapidesa dels mitjans de comunicació s'assembla a un allau, els afers es mul- tipliquen disfressats d'urgència, les màquines guanyen la velocitat dels reflex humans... Hom pensa, més d'una ve- gada, que no estem fets per anar amb tanta celeritat. Pe- rò, de fet, tots correm. Som víctimes de la pressa. Aques- ta esdevé com una segona naturalesa. Ens deforma. Ho- mes impacients. Pitjor, cristians impacients, dos ter- mes contradictoris.

La impaciència és signe claríssim d'immaduresa. És pròpia de l'infant que no té sentit de la durada del temps i que creu en l'omnipoder de la vareta màgica de les fades. I de l'adolescent que, en el seu batibull interior, es troba malament en la seva pell i amb prou feines s'adona de les dificultats dels altres; i que analitza els defectes i els cen- sura, fent abstracció dels seus.

Una constant exhortació evangèlica

Els evangelistes recensionen, en diversos passatges, moltes exhortacions de Jesús a la paciència. La invitació a no judicar, la paràbola de l'ovella perduda, la del jull i el blat, la de la xarxa amb peixos bons i dolents, el perdó de les ofenses setanta vegades set, la narració del servent sense entranyes, la paràbola del majordom i la de les deu verges... La passió de Jesús és també la més colpidora i transparent exhortació a la paciència. Paciència ve del lla- tí "pati", sofrir.

Aquesta virtut demana autocontrol de la persona, no que el foc baixi del cel. El vici oposat és la ira. La paciència suposa la vigilància amb amor i el manteniment del seny. Valora el bri de bé que hi ha en cada cosa, no apaga el ble

"EL SENYOR REUNEIX TOTES LES NACIONS EN LA PAU ETERNA DE DÉU"

Amb motiu de la jornada del Domund 1986, posada sota el lema "els missioners constructors de la pau", llegim avui aquest text tan conegut del profeta Isaïes. La pau anunciada és la pau que ve de Déu, i que s'exercita en la fidelitat als camins del Senyor. Per això precisament els missioners són, de veritat, constructors de pau: perquè l'evangeli que anuncien no és partidista ni agressiu, sinó l'evangeli de la pau de Crist per a tots, tan els que estan lluny com els que estan a la vora.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (2:1-5)

(1.ª lectura del diumenge I d'Advent, cicle A)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: "Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes, perquè de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor".

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra.

Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

"L'AJUDA EM VINDRÀ DEL SENYOR, QUE HA FET EL CEL I LA TERRA"

¿Qui és la força dels que anuncien la pau? El Senyor que ha fet cel i terra! La fonda seguretat que respira el salm 120, ¿no és la que permet a tants homes i dones cristians lliurar les seves vides a l'obra de l'evangeli?

Salm 120:1-2,3-4,5-6,7-8 (R.: 2)

Alço els ulls a les muntanyes:
d'on em vindrà l'ajuda?
L'ajuda em vindrà del Senyor,
del Senyor que ha fet cel i terra.

R.: L'ajuda em vindrà del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.

Que no deixi relliscar el teu peu,
ni s'adormi el qui et guarda.
El guardià d'Israel mai no s'adorm,
sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara
al teu costat mateix.
De dia el sol no et farà mal,
ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia,
et guarda la vida.
El Senyor guarda tots els teus passos
ara i per tots els segles. R.

"QUE L'HOMME DE DÉU SIGUI MADUR, SEMPRE A PUNT PER A TOTA OBRA BONA"

La disponibilitat davant la crida de Déu, l'aplicació a l'estudi de les Escriptures, la decisió i fermesa en la proclamació de l'evangeli, són alguns dels trets que configuren la imatge del missioner. Una imatge que no és pas nova; l'exhortació de Pau a Timoteu ens dona testimoni de la seva antiguitat.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (3:14-4:2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

Litúrgia i acció missionera

Quantes vegades haurem sentit expressions, frases, exclamacions, que inclouen una sospita de separació entre la litúrgia de l'Església i la seva tasca evangelitzadora, en el sentit més estricte de la paraula! Com si la cosa es plantejés més o menys així: hi ha cristians que viuen tranquils, celebrant els sagraments, cantant salms i himnes sagrats; i n'hi ha uns altres que posen en perill les seves vides en empreses arriscades per tal de fer conèixer Jesucrist als homes que encara no saben res d'Ell...

És evident que, en l'Església, no tots fem exactament el mateix. Però seria deformant pensar que entre les diverses activitats que hi ha en l'Església existeix un antagonisme, o una distància. No és així. En primer lloc, perquè l'Església és una sola, i l'Evangeli que anunciem no és diferent en un lloc o un altre, com tampoc no ho és l'Eucaristia, tan si és celebrada en una petita capella d'un poblat com a la Catedral d'Aquisgran...

Però, alhora, perquè la missió de l'Església és una sola, realitzada amb accents diversos, però impulsada per un mateix Esperit. I això queda evident en el moment en què reflexionem, o contemplem, l'intima i fecunda interacció existent entre els diversos aspectes de l'acció eclesial.

La Jornada del Domund ens porta a la consideració del que l'acció missionera suposa per la renovació de la litúrgia de l'Església, cristians de cara a l'obra missionera.

Comencem per aquest darrer aspecte, breument.

• La litúrgia, impuls per a l'acció missionera

La Constitució conciliar sobre la litúrgia destaca, des del començament, la influència que la litúrgia té per fer que "els fidels expressin en llur vida i manifestin als altres el misteri de Crist i l'autèntica naturalesa de la veritable Església... Enrobusteix meravellosament llurs forces per a predicar Crist, i presenta així l'Església als qui en són fora com a senyal alçat enmig de les nacions per a congregar sota seu en la unitat els fills de Déu dispersos fins a aconseguir un sol ramat i un sol pastor" (n. 2).

Evidentment, aquesta afirmació implica un concepte de litúrgia que va més enllà de l'idea falsejada que molts se'n feien abans de Pius XII, i que alguns encara tenen, com si la litúrgia fos la pura cerimònia, més o menys sumptuosa. Quan el Concili parla en els termes ara citats està pensant en la litúrgia com allò que és de veritat: la celebració del misteri de Crist per part de l'Església. I això, encara que es fa mitjançant unes cerimònies, no és pas una pura cerimònia, Jesucrist, present a la seva Església, hi està operant, oferint a l'Església la comunió amb la seva persona i la participació en el seu misteri.

Si la litúrgia és l'actualització de l'obra de la redempció, aleshores és clar que és la font mateixa de l'esperit missioner dels cristians. L'acció missionera és la traducció històrica d'aquella finalitat del trànsit de Crist descrita amb simplicitat i vigor per sant Joan: "reunir els fills de Déu dispersos". Cap cristià no pot celebrar de veritat el misteri de Crist

en la litúrgia si no s'identifica amb la realitat total d'aquest misteri.

Encara es podria expressar el mateix així: l'esperit missioner d'un cristià és el control de qualitat de la seva participació litúrgica. Mentre no existeixi aquest esperit missioner, es podrà dubtar molt sobre l'autenticitat de la participació en la litúrgia. Això, que és cert a nivell personal, ho és també a nivell col·lectiu. I és una de les coses problemàtiques de l'etapa postconciliar: ¿com es pot entendre que, en uns anys d'intensa promoció de la participació en la litúrgia de l'Església, s'hagi produït, d'altra banda, un descens en l'empena missionera tradicional? L'interrogant és seriós, i no penso que es pugui eludir, malgrat que no hàgim de polaritzar només entorn d'aquest aspecte tota la problemàtica de l'acció missionera dels últims anys.

• L'acció missionera, impuls per a la renovació litúrgica

Però també podem remarcar l'altre aspecte: l'acció missionera impulsa la renovació de la litúrgia. Aquest és un fet totalment experimentable.

Ara s'han complert trenta anys —era l'any 1956— es va reunir a Assís un Congrés internacional de pastoral litúrgica. Aleshores, foren els bisbes de les missions els que accentuaren amb més força la urgència de les reformes que després ha decidit el Concili, la llengua vernacle en primer lloc. Fer la llista seria llarg.

Encara actualment —sobretot actualment— són les esglésies joves d'aquests països o continents les que més intensament plantegen la necessitat que la litúrgia de l'Església pugui ésser celebrada a través de formes assumides de la pròpia cultura, i convertides en vehicle d'expressió de la fe de l'única Església del Crist. És el que anomenem "inculturació". Una tasca important i delicada, que demana alhora un profund sentit de la fe cristiana i de l'ànima dels pobles.

La cosa, d'altra banda, no és pas nova. Fa segles, els sants copatrons d'Europa, juntament amb sant Benet, els germans Ciril i Metodi, foren els grans evangelitzadors dels pobles eslaus i, per això, els traductors de la Bíblia i els adaptadors de la litúrgia a les noves comunitats eslaves.

La Jornada del Domund és una bona ocasió per a reflexionar sobre aquests temes. Els cristians de les esglésies més antigues necessitem desvetllar-nos constantment amb la interpellació que ve de les noves esglésies. També en l'aspecte litúrgic. Quan hom llegeix o comenta —com ho feia fa unes setmanes l'arquebisbe de Tarragona, en aquestes mateixes pàgines— l'amplitud de les celebracions en les esglésies joves d'Àfrica, per exemple, on no compta la dificultat que pugui significar fer vuit hores de camí per a la missa dominical, i que aquesta es prolongui tres o quatre hores, hom pensa en les nostres assemblees dominicals, on la mirada furtiva al rellotge és el testimoni d'una participació convencional, però no pas convençuda i cordial, o bé en la fredor i manca de comunicació del celebrant amb l'assemblea és —massa sovint— la tònica habitual.

"DÉU FARÀ JUSTÍCIA ALS SEUS ELEGITS QUE LI RECLAMEN DE NIT I DE DIA"

La insistència de la pregària cristiana no està pas motivada per la manca d'atenció de Déu als seus fills. Més aviat es fonamenta en la seguretat que l'última paraula, en totes les coses, pertany a Déu. "Déu farà justícia". Per això el motiu de la insistència és el d'expressar, per part dels que preguen, la seva íntima confiança en la intervenció divina.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (18:1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: 'Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi'. El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: 'A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més'».

I el Senyor digué: "Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?"

Càntic per als pelegrinatges

Amb aquesta mena de títol és introduït en el salteri aquest salm —segon d'una col·lecció de quinze salms (119-133)—, que és una mena de diàleg de bon auguri i de proclamació de confiança en l'auxili de Jahvè, entre els israelites pietosos que sortien cap a Jerusalem i els qui els acompanyaven al portal de casa o de la ciutat. Tres vegades cada any s'havia de "pujar" a Jerusalem a adorar Jahvè en el seu temple: per Pasqua, per la Pentecosta i per la festa dels Tabernacles. Aquesta ascensió —aquest pelegrinatge ritual— aquell temps no era cap ruta turística. Era realment una gosadia emprendre un camí ple de perills i exposat a moltes sorpreses desagradables. De fet gairebé ningú no s'atrevia a fer-lo en solitari, i si s'hi aventurava podia acabar malament (cf. la paràbola del bon samarità a Llc 10:30ss.). No és estrany, doncs, que al costat de la pietat que hi posaven els bons israelites en el compliment d'aquest deure religiós, hi nasqués també un cert sentiment de por: què em passarà? **d'on em vindrà l'ajuda?** (v. 1c). Els pelegrins, constituïts en grup ben organitzat, i moltes vegades unit a alguna de les caravanes comercials que travessaven el país, havien de mirar bé on posaven el peu, en aquells camins pedregosos, sovint flanquejats de timbes pregones. **Que Jahvè no deixi relliscar el teu peu!** (v. 3a). Era la pregària de bon auguri que es feia a favor dels caminants. O aquesta altra: **Que no s'adormi el qui et guarda** (v. 3b), al·lusió a la necessitat de muntar guàrdia a la nit mentre el campament dormia, en prevenció d'un fortuït atac de feres o de bandolers. Ai, si el sentinella s'adorm! Hi havia també els perills "ecològics". La possibilitat d'una insolació —**de dia el sol**

Cant de la ruta missionera

(Salm 120 -H.121-:1-2.3-4.5-6.7-8 R.: cf.2)

JOSEP M. ARAGONÈS

no et farà mal (v. 6)—, o del mal que es creia que podia fer la lluna, potser les conseqüències de dormir a la serena (v. 6b). La fe del pelegrí i el seu entusiasme pietós d'arribar al temple de Jerusalem, el portaven a emprendre el viatge amb la convicció que **l'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor que ha fet cel i terra** (v. 2), i amb l'ajuda de la pregària dels qui es quedaven (vv. 3-8). Mai com en aquest cas no ha estat tan certa la dita que la fe remou les muntanyes.

Alço els ulls a les muntanyes

Els qui pujaven a Jerusalem, des de qualsevol punt de Palestina, tenien sempre davant dels ulls un horitzó retallat de muntanyes. Muntanyes totes elles vinculades històricament amb la presència de santuaris i llocs d'adoració dedicats a una gran pruralitat de divinitats falses. El pietós israelita, que puja a la Muntanya de Sió, la muntanya que Jahvè s'ha escollit per residir-hi, sap que cap d'aquelles divinitats no l'auxiliarà ni li farà companyia, simplement perquè no poden, perquè no són. Per això amb delit i amb confiança, escodrinya l'horitzó a la recerca de la mun-

tanya de Déu. **Alço els ulls a les muntanyes; d'on em vindrà l'ajuda?** I confessa amb seguretat: **L'ajuda em vindrà del Senyor, de Jahveh, el Déu que és i pot ajudar, del Senyor que ha fet cel i terra** (vv. 1-2). I amb aquesta fe marca confiat. Perquè sap que el seu sentinella ni bada ni s'adorm. **El guardià d'Israel mai no s'adorm, sempre vigila** (v. 4). Més encara, el Senyor fa camí amb nosaltres i ens empara de no caure timbes avall. **És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara al teu costat mateix** (v. 5). **El Senyor et guarda de tota desgràcia, et guarda la vida. El Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles** (v. 7-8). Marxem en pau, doncs, i amb joia cap a la casa de Déu. Fem amb fe el pelegrinatge de la nostra vida.

Una lectura missionera

DOMUND. L'Església —tota l'Església— té i tindrà sempre davant dels ulls —i al mig de la consciència— el repte missioner. **T'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli... mira de convèncer la gent..., esperant amb tota paciència, com un mestre que sap**

ensenyar. És sant Pau qui parla (2Tm 4:1 ss.). La tasca no és fàcil. Siguem realistes: és francament difícil. Plena de perills. Ens pot relliscar el peu, podem ser víctimes de la xardor del sol i de la fredor de la nit, podem ser assaltats per sorpresa... ¿I si fèiem una lectura missional d'aquest salm? **Alço els ulls a les muntanyes** es carpades de la missió evangelitzadora en tots els ambients humans. No seré pas un il·lús en emprendre aquesta tasca missionera? **D'on em vindrà l'ajuda?** I la resposta és la de la fe. **L'ajuda em vindrà del Senyor**. No ens fem il·lusions: és ell qui ens ajuda, perquè és ell qui ha començat l'evangelització del món i és ell qui ens hi ha enviat. Missioner —cada cristià ha de ser un missioner—, **és el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara al teu costat mateix**. No anem sols. Ell marxa al nostre costat, és amb nosaltres, ens inspira la paraula adient, dóna solidesa al testimoni de la nostra vida, fa que la missió que portem a terme sigui fiable. Insistim: l'obra és seva, nosaltres som els seus instruments. **El Senyor ens guarda de tota desgràcia**. De les que ens assalten des de fora, i ens dóna fortaleza per a no sucumbir-hi i per mantenir amb humilitat i alhora amb interès el nostre testimoni, el nostre martiri. De les desgràcies que neixen a dintre de nosaltres mateixos i fan perillar la comunió amb ell i amb els germans. **Ell ens guarda la vida**. El camí de la missió —de l'evangelització— no està confiat a l'atzar, ni al nostre humor ni al nostre voler ni a les nostres impaciències. El camí de la missió està ben traçat en el projecte del seu Regne, que vol comptar amb nosaltres i el nostre esforç. Però és el seu, tornem-hi. Per això **el Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles**. Coratge.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

Quan vàrem exposar les distintes maneres de reproduir-se els éssers vius algun lector segurament va pensar que ens descuidàvem de posar-hi la partenogènesi. Si és així li hem de dir que només té raó en part. Perquè mencionant la reproducció sexual, és a dir per gàmetes, i la partenogènesi essent per gàmetes, ja hi quedava inclosa. La partenogènesi és un cas particular de la sexual. No la vam citar explícitament i en això cal donar la raó, però implícitament ja hi era. Tanmateix el tema és prou important per parlar-ne a part i així ho farem. La primera cosa que hi hem de dir és que no es pot confondre amb la reproducció per espores. Una espora és una cèl·lula que ella sola ja és un germen complet i originarà l'individu complet i íntegre, com li pertoca. És incapaç d'unir-se amb una altra cèl·lula per formar un zigot. En la partenogènesi, en canvi, es tracta d'autèntics gàmetes que originen nous vivents. Expliquem-ho:

Partenogènesi diploide i haploide

Podríem definir "partenogènesi" com la possibilitat i capacitat del gàmeta femení de desenvolupar-se sense el concurs del gàmeta masculí. La viceversa no té mai lloc en la natura, però artificialment es pot provocar en el fenomen de la merogonia, com ja vam explicar. Ara bé el gàmeta femení pot desenvolupar-se per dues causes essencialment diferents: o bé perquè és diploide, per haver-se alterat

a l'hora de la meiosi dels ovocits que per divisió havien de formar òvuls amb n cromosomes, haploides, però els han fet diploides amb 2n; òvuls anòmals amb doble dotació cromosòmica que ja poden créixer i originar un nou ésser; o bé perquè encara que tot s'hagi fet normalment i els òvuls siguin haploides, cada òvul rep una excitació a desenvolupar-se encara que no es fecundi —cosa que també podria fer-se— i ho fa fins a formar l'individu sencer, que biològicament tindrà la "anormalitat" de tenir totes les cèl·lules haploides, amb només n cromosomes cada una.

La partenogènesi diploide també rep el nom d'obligada. És la partenogènesi més freqüent en la natura. La presenten els pugs, com va descobrir Bonnet, i altres insectes, alguns crustacis inferiors —ostràcodes i cladòcers— i cucs com trematodes, nemàtodes i rotífers. Generalment dels ous només neixen femelles; en pocs casos s'originen individus dels dos sexes. Es diu obligada perquè, essent diploides els ous, no poden unir-se sexualment amb el gàmeta masculí. L'alteració que han sofert els ous en la meiosi obliga a la partenogènesi. És la reproducció que més s'acosta a la que es fa per espores. La diferència rau en el fet que es tracta d'autèntics gàmetes, però alterats, i

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

les espores no són mai gàmetes.

La partenogènesi haploide, que també rep el nom de facultativa, és el desenvolupament d'òvuls normals, haploides. La presenten habitualment alguns himenòpters com les abelles, també alguns rotífers i l'àcar *Pediculoides ventricosus*, paràsit d'erugues. En aquest cas els individus que s'originen que tenen haploides totes les cèl·lules del cos, són sempre mascles. Se'n diu facultativa, d'aquesta partenogènesi, perquè els animals que la presenten també poden fecundar els òvuls que aleshores produiran femelles. Això fou descobert en les abelles pel sacerdot alemany, d'origen polonès, Johannes Dzierzon (1811-92) el 1845; va veure que els abellots naixien sempre d'ous no fecundats i les obreres dels fecundats. La reina, que és l'única que pon ous, ho fa després del vol nupcial amb un abellot; l'esperma que el mascle li ha deixat en el cos és suficient per fecundar centenars d'ous i quan els pon en les cel·les destinades a les obreres, per un acte reflex, obre la comunicació amb el dipòsit de semen i l'òvul queda fe-

cundat, però quan els pon en les dels abellots no obre aquesta comunicació i seran partenogènets. I si se li acaba la reserva d'esperma també en naixeran vagarros dels postos en les cel·les d'obreres.

La partenogènesi experimental o artificial, de què ja vam parlar, també és haploide. Els individus que en resulten, raquífics sempre si arriben a adults, tindran també només n cromosomes en les seves cèl·lules.

Per què és possible i hi ha partenogènesi?

Si difícil era donar una resposta a la qüestió de per què hi ha sexualitat, més ho serà ara donar-la a aquest cas tan particular. Abans de tot cal notar que la partenogènesi constant, és a dir sense cap unió sexual mai, és raríssima. Només pot tenir lloc, és clar, en el cas de al diploide que produeixi exclusivament femelles. Sembla que entre els cucs alguns rotífers i nemàtodes la presenten; almenys no s'hi han trobat mai individus mascles. Igualment entre algunes espècies d'insectes. Però això no vol pas dir seguretat total; qui sap si en circumstàncies desfavorables apareixen mascles. No es pot excloure del tot, perquè s'ha vist que en gairebé la totalitat dels casos de partenogènesi

natural diploide hi ha una alternança de generacions: després d'unes quantes vegades d'originar-se partenogènicaament femelles i femelles, en arribar unes condicions especials —canvi de clima, per exemple— apareixen mascles i ve la fecundació i uns ous més resistents que recomencen el cicle.

Com exemple podem posar molts rotífers d'aigües dolces. Els ous diploides perdurables són postos per les femelles a finals de tardor, tenen closca dura i aguanten fins a la primavera, sense que els mati l'hivern. De tots ells neixen femelles que ponen ous partenogènicaament de closca finíssima, dels quals sorgeix immediatament una nova generació femenina, i això es va repetint durant tot l'estiu. A la tardor neixen unes femelles que ja només ponen ous haploides, dels quals neixen mascles, petits, que només viuen cinc dies després de fecundar aquelles femelles que pondran els ous perdurables que recomençaran el cicle.

Això vol dir que la generació de procedència sexual és més forta i resistent que la partenogènica, cosa que confirma el que ja vam dir que la sexualitat rejuveneix i vigoritza l'espècie. Per consegüent la resposta a la qüestió és que la partenogènesi és una forma secundària de propagació de l'espècie, la qual també requereix de tant en tant la sexualitat per a mantenir-la en vigoria, semblantment a com l'exigeix la reproducció vegetativa dels unicel·lulars eucariotes.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

"IX Jocs Florals de la Tercera Edat"

El Consistori dels Jocs Florals de la Tercera Edat, convoca tots els escriptors majors de 65 anys a concórrer als del 1986 novè any de llur instauració a Catalunya, els quals tindran lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, el diumenge dia 16 del proper mes de novembre, amb motiu de la Setmana Internacional d'Homenatge a l'Anxianitat.

Els premis a adjudicar són els següents:

FLOR NATURAL, premi d'honor i cortesia, a la millor composició que canti l'Amor, en llengua catalana. El guanyador elegirà la Reina de la Festa.

ENGLANTINA, a la millor composició enaltidora de la Pàtria, els seus usatges o costums, en llengua catalana.

VIOLA, a la millor composició de tema Religios o moral en llengua catalana.

PREMI EXTRAORDINARI a la millor composició poètica, de tema lliure, en llengua castellana.

El Consistori, atenent la qualitat literària de les composicions poètiques presentades, dotarà dels accèssits corresponents als premis esmentats.

Estats Units

Poca incidència del catolicisme entre els negres

Als Estats Units només hi ha 300 capellans catòlics negres. La difícil comprensió del celibat, les dificultats d'integració de la comunitat negra al catolicisme i l'arrelament que ha tingut sempre l'Església protestant són alguns dels factors que expliquen aquesta situació.

Als Estats Units només hi ha 300 capellans catòlics de raça negra. Aquest reduït nombre de capellans de color té una equivalència en el nombre de practicants negres. La majoria de negres practiquen el protestantisme. Molts d'ells s'hi troben més còmodes, no tan marginats. La integració al protestantisme els resulta més fàcil que al catolicisme.

Washington i Nova York, dues grans ciutats on la població negra és molt nombrosa, són dues mostres d'aquest fet. A Washington, ciutat negra en el seu 70%, hi ha uns 70.000 catòlics. Però, trista evidència, només hi ha 12 capellans negres en tota la diòcesi. Els murals de les escoles negres de la diòcesi són un exemple del món on es mouen els negres nord-americans. Dibuixos i pintures de colors vius omplen les parets. Però, a diferència d'altres escoles, la Verge i Jesucrist tenen la pell molt més fosca del que estem acostumats a veure. Els dibuixos expressen els valors més arrelats entre els negres: la comunitat, la solidaritat, etc. I les inscripcions són en swahili, una llengua de l'Àfrica de l'Est.

A Nova York, hi trobem uns 180.000 catòlics negres. Herbert

Johnson, laic responsable de les parròquies negres de la ciutat, explica que "fins al 1950, l'Església catòlica no ens ha encoratjat a apropar-nos a ella. Els seminaristes negres no hi eren acceptats". Efectivament, els negres s'han trobat fins fa ben poc marginats al catolicisme. I ara encara s'arrossega aquest problema del passat. Neville Waters, coordinador dels projectes de recerca històrica sobre els negres, fill d'una família catòlica des de fa temps, confirma que "la segregació a l'interior de les esglésies catòliques era molt forta. Els meus pares i els meus avis havien de seure lluny dels blancs i no podien anar a combregar si no era després dels blancs".

Signes de millora

Les coses van anar canviant vers els anys 40 quan el bisbe de Washington, monsenyor O. Boyle, va suprimir la segregació a les esglésies recomanant que fossin acceptades les dues races per un igual. Avui dia molts negres poden entonar els seus cants lliurement a les esglésies catòliques quan, "abans si un negre proposava un cant no li era acceptat ni tan

El nombre de capellans de raça negra als Estats Units, tot i anar en augment, continua essent molt baix.

sols se'ls donava la mà en oferir la pau", diu Jacqueline Wilson, responsable de les parròquies negres de Washington.

Però la permissió dels cants i la música no són suficients per atreure la multitud negra vers el catolicisme. Jacqueline Wilson, al respecte, opina que "els catòlics no prenen cap postura respecte al racisme, mentre que els pastors protestants són força vigorosos en aquest punt". Herbert Johnson afegeix, a més, que "des de fa uns anys la imatge dels catòlics ha anat empitjorant entre la comunitat negra, ja que sembla que per convertir-se al catolicisme s'hagin d'abandonar la nostra identitat i els nostres modes d'expressió".

Són unes dificultats d'integració que existeixen i que amb el temps s'han d'anar superant. A les escoles negres, un dels aspectes essencials de l'educació és fer descobrir als nens els valors de les seves arrels negres. Tot això els pot ajudar a construir una identitat.

Els negres interpel·lats opinen que l'Església no ajuda gaire a aquesta integració. Jacqueline Wilson ho atribueix al fet que "nosaltres no som res en la història dels Estats Units. No sortim als manuals si no és com esclaus. Cal mostrar a les noves generacions fins a quin punt els negres han contribuït a la construcció d'aquest país. S'han d'arribar a sentir orgullosos de ser negres".

1.300.000 negres catòlics

Seguint amb aquesta doctrina, els catòlics negres insisteixen molt en punts com en el naixement de Jesús a les fronteres d'Àfrica o en la història de sant Agustí, el sant africà.

Als Estats Units hi ha actualment uns 1.300.000 negres catòlics. La majoria provenen del protestantisme, quan als anys 40 van entrar a les escoles catòliques, reputades pel seu valor. Amb tot, només hi ha dos estats amb comunitats catòliques negres força antigues: la de Louisiana i la de Maryland. "La majoria d'esclaus van concentrar-se en zones poc catòliques —explica monsenyor Eugène Marimo, bisbe auxiliar de Washington—. Van ser acollits principalment pels baptistes i els metodistes. De fet, l'Església catòlica ha estat considerada tradicionalment una institució blanca. Mentre molts pastors protestants són de raça negra, la gran majoria de capellans catòlics són de raça blanca". El nombre de capellans negres augmenta, però, molt a poc a poc. El pare Jerry Hargrove, capellà de la parròquia "Holly Name", a Washington, hi troba una possible explicació: "Als joves negres no els atrau una societat que renuncia al benefici social i financer. Però, més que res, els joves negres no comprenen prou el valor del celibat".

Amb tot, el nombre de catòlics negres va augmentant. Per què? "Yo crec que els catòlics donen un pas més personal. Van a missa no per rutina sinó perquè hi creuen", diu el pare Hargrove. I Jacqueline Wilson, procedent de l'Església episcopaliana, declara amb convicció que "la nostra Església catòlica és més a prop de Déu".

Ella creu, així mateix, que aquesta certesa cada cop va arrelant més entre els seus germans de raça. Però, mentre no arrela més, un fet és evident entre tots els entrevistats: és difícil ser catòlic i negre alhora.

Y.B.

V Trobada del jovent de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes

Qui pot caminar a les fosques?... Lourdes fou la llum. Aquell Congrés Eucarístic Internacional del 1981 fou el gran esdeveniment eclesial. Amb el seu treball comunitari ens, marcà el camí d'apostolat Juvenil. Ens vingué la llum de l'Església, per veure el camí, si l'acceptàvem, amb una mirada tranquil·la, transparent, per guiar-nos en el compromís d'anar endavant.

El Jovent de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes d'Espanya, amb el nostre peregrinar vers la casa de la Mare de Déu, podem dir als

joves d'avui, que sentim el goig d'existir, vivint en plenitud de vida cristiana, la bellesa del món i el lliurament als nostres germans malalts. I que el nostre peregrinar a Lourdes és la manifestació, el nostre aprenentatge, per esdevenir tots en el Crist, germans i fills de Déu.

Portem 5 anys de ruta, passant per les diòcesis d'Alacant; Cuenca; Toledo; Madrid; Múrcia. Avui, amb la seguretat d'ésser ben acollits, us podem oferir aquest programa de la V Trobada de Joves de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes d'Espanya que celebrarem a la diòcesi de Girona.

Hem intentat captar la llum del Missatge de Lourdes, per plasmar-lo en un projecte de treball pastoral i d'inscripció en la pròpia diòcesi i mentre ens sentim plenament Església, i les nostres Trobades anaven creixent en nombre de joves compromesos, la dignitat de la persona humana, com a imatge que és de Déu, ens feia descobrir més i més, la seva bondat, sobretot quan aquesta, es troba en situació de malaltia.

D'aquí que la pròxima Trobada de Joves porti com a títol general "Els malalts". Seguint l'esperit dels Srs. Bisbes espanyols, tot aquest nostre estudi i treball pastoral juvenil serà posat sota el prisma de l'Evangeli. "Els malalts ens evangelitzen".

Joves simpatitzants de Lourdes!... Joves que tracteu amb els malalts o minusvàlids, us esperem els dies 18 i 19 d'octubre a Lloret de Mar diòcesi de Girona. Per fer les inscripcions dirigiu-vos a: Joventut Hospitalitat de Girona.

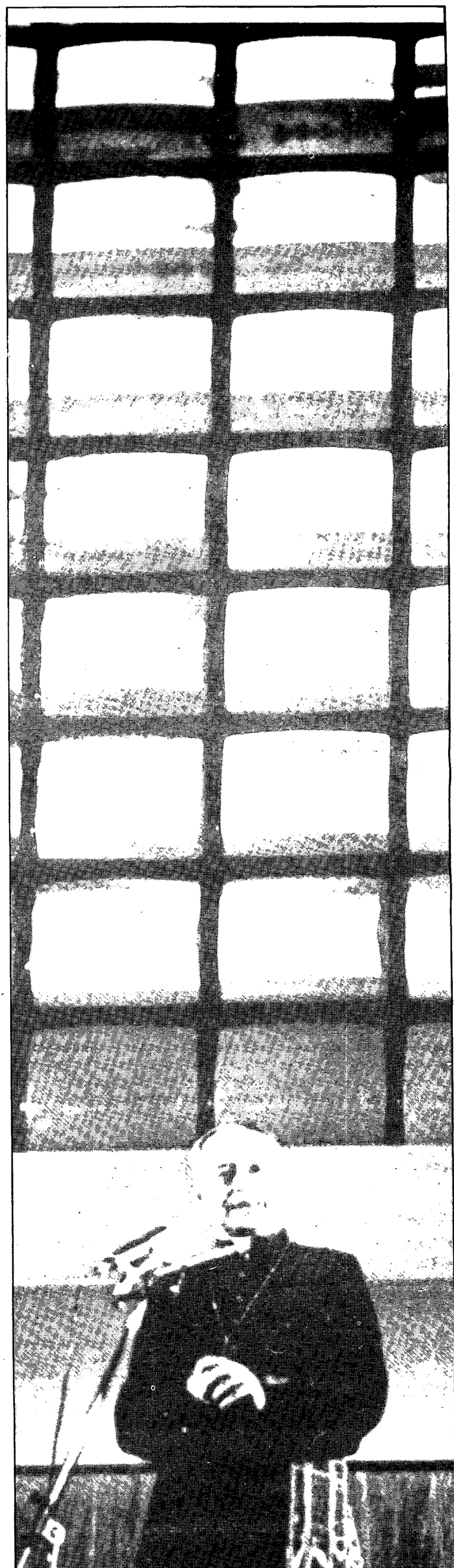
ANDREU Mª SOLER

Monjo de Montserrat. Coordinador de Joventut de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes d'Espanya.

El setè meeting de Rimini va tenir un ressò important en l'opinió pública italiana.

El cardenal Ugo Poletti va inaugurar la trobada.

“Comunió i alliberament”: Cristians en acció

“Comunione e Liberazione” (C.L.) és un moviment d'Església, nascut a Itàlia fa més de 30 anys, que té una vida molt activa i compromesa en els àmbits socials més diversos. El seu mètode consisteix, principalment, en una reunió setmanal (“Escola de Comunitat”) on es discuteix un tema, al qual cadascú aporta la seva verificació, la seva experiència personal, tot des del punt de vista cristià. Dom Giussani, fundador de C.L., recorda, tot fent la història del moviment, les conseqüències d'aquest mètode: “Primerament, la totalitat dels centres d'interès de cadascú, sense excepció, era penetrada per aquest procés de verificació. Després, els joves implicats, animats per una nova visió del món que era positiva i en simpatia amb la vida, esdevien creatius i plens d'iniciatives; eren encoratjats en llur desig de comprometre's en tots els camps, de la música al teatre, de la literatura a la política.”

Com a enviat del Grup d'Estudis Nacionalistes (GEN), he tingut l'oportunitat i l'honor de conèixer de prop “Comunione e Liberazione”. I he trobat el compromís, al qual suava es feia referència, reflectit en dues manifestacions de primer ordre en la vida d'aquest moviment: el “Meeting de Rimini” i les Vacances Internacionals.

Trobada estival de Rimini

Rimini és una ciutat de la costa de l'Adriàtic, cap al centre de la península italiana. A l'hivern té uns 130.000 habitants, però a l'estiu arriba al milió. Els turistes es banyen a les seves platges, prenen el sol, mengen gelats, i van de gresca a la nit... Doncs bé, fa uns anys, un grup de joves de C.L. de la ciutat van pensar que amb tot això no n'hi havia prou. I, aprofitant el palau d'exposicions, varen muntar quatre stands i unes quantes conferències i taules rodones, centrant-ho tot en un tema. Aquesta trobada estival l'anomenaren

“Meeting per a l'amistat entre els pobles.” I hi posaren tota la il·lusió i la feina que calien.

Enguany, durant aquest darrer estiu s'ha escaigut el setè Meeting de Rimini, i les dimensions han crescut espectacularment. Els stands ocupen ara tot el palau d'exposicions (que és tan gran com un dels nostres palaus d'exposicions de Montjuïc); les conferències i taules rodones s'estenen al llarg d'una setmana sencera, i hi intervenen personalitats de tot el món; treballen en l'organització del Meeting 2.300 joves voluntaris que fan de cuiners, cambrers, cobradors, servei d'ordre, presentadors, enregistradors, traductors i hostesses; i visiten el Meeting cinc-centes mil persones durant tota la setmana.

L'opinió pública italiana se'n fa tant de ressò que es publica cada dia un plec de 70 pàgines de retalls de premsa apareguts en referència directa amb el Meeting, els seus stands, els seus conferenciant, els seus debats, els espectacles que s'hi presenten, etc.

Quan s'acaba el Meeting, els voluntaris es posen a confeccionar un llibre que recollirà les actes de les intervencions de totes les personalitats presents a la trobada. I ja es comença a preparar el tema de l'any següent.

“Tamburi, bit, messaggi”, Meeting'86. “Timbals, bits, missatges” era el tema d'aquest estiu. A través dels stands-exposició, de les conferències i dels debats es pretenia presentar i jutjar el tema de la comunicació humana: des de l'època dels timbals fins a l'era de la informàtica, dels bits; des de l'art rupestre a la premsa diària; des de la cultura xinesa a la cultura occidental. Els organitzadors del Meeting reberen missatges d'encoratjament del President de la República Italiana (Dr. Cossiga) i del papa Joan Pau II; i foren honorats amb la presència del ministre d'Afers Extranjeros italià, i del president de la Conferència Episcopal italiana, que celebrà una mis-

sa i llegí un altre missatge de Joan Pau II.

La polèmica de “Tamburi, bit, messaggi” se centrà ràpidament en la premsa i en la honestat de la informació. Alguns conferenciant, acusaren la premsa de manca d'honestat i de manipulació de les notícies. I, és clar, el debat arribà rapidísimament a tots els diaris italians (Corriere della Sera, Il Giornale, La Repubblica, Avenire, l'Unità), que replicaven les acusacions l'endemà mateix en llurs pròpies pàgines. Sens dubte, el Meeting va fer un gran servei a la societat italiana en iniciar aquesta polèmica amb voluntat de diàleg sobre els mitjans de comunicació de masses.

I tot gràcies a l’“impegno”, al compromís i a la il·lusió d'aquest grup de joves de C.L. que cada estiu limiten llurs vacances a uns pocs dies, perquè tots els altres els dediquen a fer possible aquest gran esdeveniment, el “Meeting per l'amicizia fra i popoli”.

Reflexió conjunta de 400 joves als Alps

El segon exepble del compromís de la gent de C.L., aquesta vegada a nivell mundial (perquè el moviment ja està estès pertot arreu), són les Vacances Internacionals.

Perduts en una vall alpina del Südtirol italià, 400 joves de 27 països es reuneixen una setmana per a reflexionar, pregar, fer excursions i fer gresca tots junts. Japonesos, sud-africans, ugandesos, gent de la Costa d'Ivori, australians, libanesos, argentins, xilens, paraguaians, brasilers, peruans, mexicans, nord-americans, russos, polonesos, hongaresos, iugoslau, txecs, finesos, britànics, irlandesos, francesos, alemanys occidentals, belgues, suïssos, maltesos, liechtensteinians, italians i gent de l'Estat Espanyol... sembla com si tot el món es reunís set dies

El pare Luigi Giussani va ser el fundador del moviment.

a Kurfar-in-Badia per a dir cadascú la seva i viure la pertinença a Comunione e Liberazione i a l'Església de Crist.

El programa d'aquest dies consistia en dues conferències de Dom Giussani, cada una d'elles seguida d'una sessió de preguntes dels joves al conferenciant; tres excursions als Dolomites; audicions de música clàssica; xerrades de personalitats d'Església; i manifestacions folklòriques i testimonis públics per part dels joves dels diferents països presents a les Vacances. A més, a les hores de menjar i a les estones lliures, les converses particulars significaren un intercanvi d'experiències i de realitats que ajudaran sens dubte a la comprensió i a la solidaritat entre tots els pobles del món.

Dom Luigi Giussani és un home d'uns seixanta anys, més aviat baixet i gros, amb cabells grisos, i uns ulls grans i blaus que et miren amb amabilitat i complaença. Vaig parlar amb ell, i em va atendre amb molt d'interès, i amb un esperit planer i no gens “estirat”. El vaig convidar a venir a Catalunya per conèixer millor el Grup d'Estudis Nacionalistes, i s'hi va prestar encantat.

El problema humà, en les conferències

En les dues conferències que ens va fer, inicià el seu discurs a partir del **problema humà**. L'home desitja, des del més profund del seu ésser, aconseguir l'infinit, la plenitud: l'home és exigència de totalitat. A més, la seva primera constatació és que tot allò que ell és, no s'ho ha fet per ell mateix. La resposta al desig d'infinit des de la premisa de la dependència de quelcom que no sóc jo mateix és: “el Verb es va fer carn”. Jesucrist és el destí de l'home que s'ha posat a caminar al seu costat; és aquell que, venent la mort, va superar els límits de l'home i va respondre així al seu desig de totalitat.

L'home només serà en plenitud si viu la seva pertinença a Jesucrist, malgrat la solitud, el dubte, i la resistència a un lliurament total. A partir de Crist, el destí tindrà un sentit: l'home serà capaç de jutjar tots els esdeveniments des d'un criteri sòlid (això és la cultura); serà capaç de donar-se amb gratuïtat; i també podrà lluitar per l'alliberament propi i de tots els homes.

Ara bé, on trobar Jesucrist? Crist és present **aquí i ara** en l'Església, perquè va ser la seva voluntat perllongar la seva Presència

entre els seus deixebles, per sempre, en l'Església. És en contacte amb l'Església que la persona se sent cridada per Jesucrist i realitzada íntimament, d'acord amb la seva pròpia manera de ser, d'acord amb el seu carisma. La plenitud que aconseguirà, empenyerà el creient a donar testimoni, en qualsevol dels ambients en què es mogui, d'aquesta veritat que ha satisfet la seva exigència de totalitat.

En l'esperit i la lletra del que va dir Dom Giussani vaig trobar una familiaritat, una sintonia amb l'esperit i la lletra del Grup d'Estudis Nacionalistes que, com a militant del GEN, em va complaure molt.

Ultra les xerrades de Dom Giussani, es realitzaren conferències d'altra gent, entre les quals destaca la del Vice-president del Concili per als Laics, que parlà sobre els moviments en la vida de l'Església.

Com a activitats complementàries, a part d'excursions o cançons folklòriques, destacaren els testimonis públics dels membres de C.L. dels diferents països. Sembla particularment preocupant, segons els testimonis de polonesos i russos, la situació dels defensors de la llibertat als països de l'Est, on encara funcionen hospitals psiquiàtrics per a “reconvertir a la ideologia del règim” tots aquells que no combreguen amb la doctrina oficial. És igualment angoixant la situació als països del Tercer Món, on els joves de C.L. intenten donar un testimoni ferm en favor de la promoció de tots els homes, i en especial dels més pobres: presos, habitants de barraques, etc.

Fou particular motiu d'esperança i alegria el testimoni dels membres de l'Ofici Cultural de Cluny, joves francesos que es dediquen a l'animació socio-cultural des del punt de vista cristià: grups de teatre, casals de cultura, cursos d'expressió, grups d'artistes, congressos, tot es posa al servei de l'anunci de la Bona Nova de la Salvació de Déu.

Finalment, assenyalar que la sala d'actes, on es realitzaren les conferències i actes culturals, estava equipada amb un servei de traducció simultània a sis idiomes. Malgrat les dificultats que es presentaren, el servei funcionà perfectament: tot sigui dit en mèrit dels organitzadors.

“Comunione e Liberazione” és, al meu parer, un moviment d'Església que tots hem de conèixer, perquè dona un exemple ferm d'il·lusió, esforç, solidaritat i feina ben feta.

PEP MÀRIA I SERRANO
(Grup d'Estudis Nacionalistes)

Giampaolo Pansa, subdirector de “la Repubblica”, i Enzo Biadgi, varen ser dos dels protagonistes de la trobada.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

A la costa del Montseny es conjuren les tempestes i pedregades

Església parroquial de Sant Esteve. D'una nau amb capelles afegides, triabsidal bé que l'absidiola sud ha desaparegut. Porta a la façana sud d'època més moderna. (Vicenç Burón).

Ben segur que gairebé ningú de vosaltres no heu sentit parlar mai del que és un comunidor, però si aneu en alguna ocasió a visitar l'església de Sant Esteve, és del tot necessari conèixer el significat d'aquesta paraula.

Vegem que ens en diu la Gran enciclopèdia Catalana: COMUNIDOR: Petita edificació en forma de porxo obert a quatre vents, cobert, situada prop de l'església, on s'aixoplugava el sacerdot per comunir les tempestes i les pedregades.

Un cop coneguda aquesta definició, voldria que l'anècdota sobre aquesta església no fos precisament l'església en si, sinó el comunidor proper a ella i que és considerat un dels més bonics de Catalunya.

Per parlar-ne, ningú millor que el bon amic i excel·lent coneixedor de l'art romànic català Ramon Vall i Rimbas. El senyor Vall en el seu monumental llibre "El Romànic del Va-

L'església és al terme municipal de Forçades de Montclús, al Vallès Oriental.

llès", diu en parlar de Sant Esteve de la Costa del Montseny:

"A l'exterior del temple hi ha un comunidor construït el mateix any del campanar. És un dels més característics i ben proporcionats. Quan feia mal temps i la tempesta amenaça-

va d'arrasar-ho tot, el rector, havent prèviament exposat el Santíssim Sagrament dins el temple, hi acudia per tal de procedir a comunir la tempesta amb la benedicció de la Vera-Creu, acompanyada dels exorcismes i oracions. Mentrestant, el campaner anava

brandant rítmicament les campanes: «don-den... don-den... don-den... bon-temps... bon-temps... bon-temps...», invitant així els parroquians a associar-se a la pregària oficial de l'Església; cada ú a casa seva, encesos els ciris que havien sobrat dels Monuments de set-

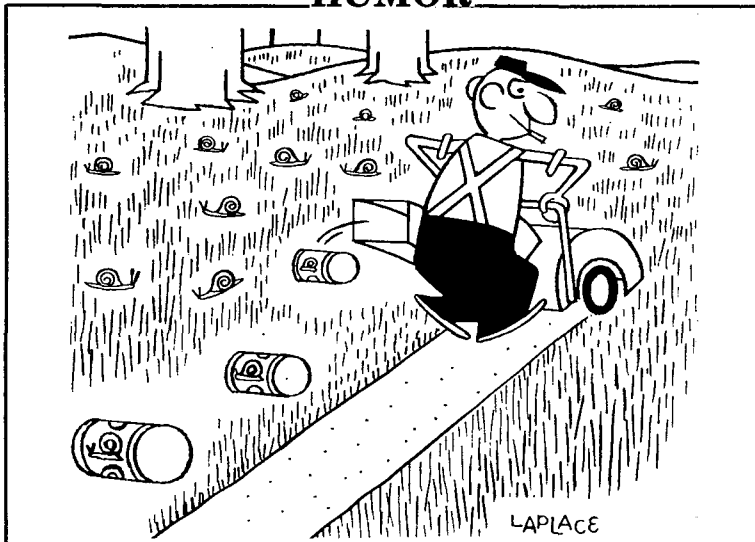
manes santes passades, mentre els trons i els llamps feien escruixir de terror, encetava la seva oració, a la qual s'intercalava sovint —a cada tro moltes vegades— la jaculatoria "Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu".

Fins aquí les paraules d'en Ramon Vall, però podem afegir que en les parroquies rurals, la missa dominical era i és encara en alguns llocs, un excel·lent punt de trobada de tota la pàgèsia, i s'aprofita la sortida de l'església per parlar de les collites, dels preus dels cereals o del bestiar. En molts casos també es pot embastar algun casori entre la joventut o lligar un bon negoci.

Aquestes reunions dominicals han estat molt importants tant per les relacions humanes, com per l'economia de la nostra població rural, i precisament a Sant Esteve, la trobada es feia tots els diumenges i festes de l'any, amb la seguretat que gràcies al comunidor, en els dies de pluja, els feligresos podien fer petar la xerrada amb la tranquil·litat que dona estar emparats i protegits de l'aigua, del fred i també dels mals averanys, per aquesta estranya construcció.

JOSEP M. BROTO I TWOSE

HUMOR

El temps del Big Bang

Els científics ens han descrit fil per randa com han d'haver anat les coses, segons les lleis de la mecànica quàntica i relativista, en la gran explosió i expansió de l'univers, després dels 10^{-43} seg. a partir de l'instant inicial del Big Bang, però: què és el que va passar abans d'aquest instant, ara fa uns 15.000 milions d'anys?

Tenint en compte la relativitat del temps, que forma una unitat quadrimensional amb l'espai, podem respondre: VA PASSAR EXACTAMENT EL QUE ARA ESTÀ PASSANT, JA QUE ES POT DIR QUE AQUELL "REMOT" INSTANT ÉS EL MATEIX QUE EL D'ARA EN AQUEST MOMENT.

Explicuem-ho: Cerquem un lloc ideal per a observar mentalment el que passa en el món, una "atalaia" des d'on el puguem contemplar i verificar la hipòtesi establerta: aquesta atalaia l'hem de trobar en el temps "futur"; posem, per exemple, a 45.000 milions d'anys després del moment inicial. Si posem aquest punt fora del cosmos actual, l'univers ens apareixerà com una bombolla que s'infla. Aquesta bombolla tindrà un diàmetre inversament proporcional al temps "futur" i contindrà tot l'univers amb els quars, galàxies, estrelles de tota mena, planetes etc. Imaginem-nos les capes esfèriques concèntriques que formen la bombolla: el diàmetre de cada capa creix a la velocitat de la llum i segons la capa que observem podrem assistir a les diferents èpoques de la formació del COSMOS, explosió inicial, formació de galàxies, formació de sistemes planetaris, eres de la Terra: primària, secundària... etc. I mentre estiguem en l'atalaia a la distància temporal que hem dit podem estar tranquils

sense por de ser atrapats per la bombolla que encara trigarà 30.000 milions d'anys per arribar a on som. Com que en l'univers formen un tot l'espai i el temps, en aquesta visió, que contempla tots els esdeveniments còsmics, podem considerar-ho tot com a present, i per això diem que AQUELL PRIMER INSTANT ÉS ARA MATEIX.

Consideracions que cal tenir en compte:

1) No hi ha res més veloç que la llum (Einstein) i l'univers s'expansiona a aquesta velocitat. Per consegüent tot canvia a la velocitat de la llum (des del límit de l'univers ens arriba l'eco de la gran explosió en forma d'ones electromagnètiques que també van a la velocitat de la llum).

2) L'atalaia extracòsmica de què hem parlat només és accessible mentalment, amb la intel·ligència.

3) La visió des de l'atalaia no és per coneixement físic, ja que les lleis físiques actuen només dins de la bombolla i allà s'han quedat. Com el bus que ha baixat al fons del mar està rodejat d'un medi distint del que trobarà a la superfície, on es desprendre de les coses que ja no li serviran.

4) Amb això que diem no ens contradiu cap llei física, ja que les lleis de la física només es desenvolupen dins de la bombolla.

5) Potser hi haurà persones que trobaran original i nova aquesta teoria i d'altres que diran que ja l'han sentida en algun lloc, però... quines d'unes i altres entenen el que diuen?

6) Resumint: és com dir "temps zero" al temps del límit de la bombolla per on s'expansiona el cosmos, tenint en compte que el temps passat sumat al futur constantment és igual a zero.

JMS ROIGNIN

A SANT CELONI RESTAURANT LES TINES

va bé
per tot
per tots
i per vostè

- Especialitats selectes
- Escollit servei de carta
- Menús especials per a Banquets i Festes
- Menjadors climatitzats
- Capacitat fins més de 300 persones
- Gran Terrassa - Jardí amb esplai Infantil
- Servei de Bar i Barbacoa
- Revetlles i Arrossades Populars

Pssg. dels Esports, 16-18
Davant Camp de Futbol
T. 867 25 54 - 867 01 97

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

CURSETS.— El dia 18 d'octubre s'iniciarà un curset de sardanes per a gent major de 14 anys a Mollet del Vallès. Les sessions d'ensenyament estaran a càrrec dels monitors de l'entitat local "Tradicions i Costums" i es portaran a terme cada dissabte a migdia, als locals del Centre Parroquial situats al carrer de la Pau núm. 8, de Mollet del Vallès.

D'altra banda, l'Escola Permanent de Sardanes de Torelló comunica que el dia 18 d'octubre es clouran les inscripcions del curs 86-87 que a partir del 22 del mateix mes i fins el juny del 1987 es desenvoluparan al Col·legi Fortià Solà de Torelló i al Teatre del centre del Barri Montserrat de l'esmentada vila osonenca; aquest curset de sardanes és adreçat a totes les persones interessades a iniciar-se o aprofundir els seus coneixements en el món de la sardana, a partir dels 7 anys. Els interessats han d'adreçar-se a la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Torelló.

En un altre ordre de coses, "Ballets de Catalunya" anuncia l'inici del seu curs d'activitats a l'entorn de la dansa tradicional catalana. Des del 27 de setembre, cada dissabte no festiu, a la tarda, hi ha sessions d'assaig de danses tradicionals per a infants d'entre 5 i 12 anys, distribuïts en dos grups; i també, el mateix dia, al capvespre, els nois i noies majors de 12 anys tenen ocasió d'aprendre els ballets característics de Catalunya. S'admeten inscripcions tan pels grups infantils com pels juvenils, durant les hores d'assaig, al local del carrer Consell de Cent, 293 baixos, de Barcelona.

LES ESCOLES DE DANSA CATALANA A DEBAT.

Amb aquesta temàtica, els dies 4 i 5 d'octubre es desenvoluparan unes jornades d'estudi organitzades per l'Agrupament d'Esbarts Dansaires. Hi intervingueren com a ponents, Carme Aymerich, Núria Fradera, Begoña Mendizábal, Vicenç Orriols i Núria Trias, els quals tractaren de la situació actual de les escoles de dansa catalana des de les diferents perspectives de la problemàtica inherent. Els debats, oberts a les entitats que conreen la dansa catalana, a directors d'esbarts i monitors d'infants, a dansaires, a estudiosos de les àrees de dinàmica i plàstica i a altres persones que hi puguin estar interessades, se celebraren a l'aula magna del Consell Superior d'Investigacions Científiques, al carrer d'Egipciaques núm. 5, de Barcelona.

ART

Trenquen a pedrades un vitrall de la catedral de Lleó

Un dels vitralls de la catedral de Lleó ha estat trencat d'una pedrada a conseqüència d'un acte vandàlic, els autors del qual no han estat detinguts ni identificats.

La pedrada va produir un forat d'uns quaranta centímetres de diàmetre en un dels plafons de la sèrie baixa, en el costat nord de la nau principal de la catedral, el qual és il·lustrat amb motius vegetals. El vitrall trencat havia estat restaurat el segle passat.

Aquest acte vandàlic és produït en un moment en el qual és evident a Lleó la preocupació pel manteniment i la conservació de l'important patrimoni cultural que allotja la seva catedral. En aquest sentit, fa només dues setmanes, hi va haver a Lleó un congrés en què hi van participar especialistes d'arreu del món amb l'objectiu d'estudiar la restauració dels vitralls de la catedral, l'estat general de la qual es pot considerar com de continu deteriorament. Segons els experts, la restauració i protecció global comportaria un projecte el cost del qual podria arribar a més de mil milions de pessetes.

Museu de geologia de Barcelona

Enguany de nou se subvenciona una institució del Seminari diocesà

Tal com va succeir l'any passat, la Generalitat de Catalunya ha concedit una subvenció d'un milió de pessetes al Museu de Geologia del Seminari diocesà de Barcelona. Aquest museu fundat el 1874 té un merescut prestigi que ve reconegut per aquesta subvenció renovada del Govern de Catalunya i que posa en evidència l'exposició de motius de l'ordre de subvenció de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. Per aquest motiu reproduïm el text.

El Museu de Geologia del Seminari Diocesà de Barcelona és un centre investigador de gran tradició dins l'àmbit dels estudis geològics a Catalunya. Dipositori de la tradició de l'antic Servei del Mapa Geològic de la Mancomunitat, té cura actualment de la conservació de les col·leccions de paleontologia de l'actual Servei Geològic de Catalunya, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Ja que és una responsabilitat del Govern vetllar per l'existència d'institucions dedicades a l'estudi, la recerca científica i tècnica i la formació permanent en el camp de les Ciències de la Terra, entre d'altres;

Atesa la conveniència de col·laboració del Museu Geològic del Seminari amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, per tal de classificar i conservar les col·leccions de paleontologia del Servei Geològic de Catalunya, i per tal de desplegar estudis i treballs d'interès comú;

Atès que en el present supòsit no ha estat possible promoure la concurrència pública per l'específica naturalesa de l'activitat i per les característiques especials que concorren en el Museu esmentat.

RACÓ DEL LLENGUATGE

La importància dels accents

Els jovenets hó han après a l'escola; els més grans han fet algun curset, o mig curset, que també és molt corrent; alguns —pocs— van tenir català a l'escola els anys trenta i d'altres són autodidactes perquè han consultat sovint gramàtiques i diccionaris, o perquè han mantingut un nivell constant de lectura, que diuen que és un vici car i que crea hàbit, però que és insubstituïble per a conservar i fer créixer la cultura lingüística.

El cas és que els que saben les normes d'accentuació gràfica en castellà, que són pràcticament tots, quan estudien el sistema català, comproven que s'hi asembla molt, amb l'única diferència que, en castellà, s'accentuen tots els mots aguts acabats en n, i en català només els acabats en en i in.

Però el que hi ha, és una despreocupació molt general pel que fa a la recta distribució dels accents, tant en castellà com en català. Són oblidats sovint i això distorsiona la pronunciació correcta molt més en català que en castellà ja que nosaltres canviem els sons vocàlics d'una mateixa síl·laba si és tònica o si és àto-

ALBERT PERA

na. Es conta l'anècdota d'aquell jove que va deixar un llibre molt apreciat a una noia i perquè se sentís més obligada a tornar-lo hi va incloure una nota que deia: Té amo. No així com ho he escrit jo, sinó sense l'accent, amb la qual cosa va ser pres per una declaració d'amor en castellà i no vulgueu saber les conseqüències d'aquest terrible malentès. Aquest és un accent distintiu que només es posa en una de dues paraules que s'escriuen igual com ho veiem en la frase: té més te, on accentuem la forma del verb tenir per no confondre-la amb la infusió. L'alegria de fer el bé és una frase moralitzant i el títol d'una obra de teatre. Sense l'accent es torna: L'alegria de fer el xai. He vist molts adhesius a cotxes i mots que diuen amb orgull: Sóc català, però hi manca l'accent i és com si diguessin: Català ignorant com un tros de fusta.

Compte també, en l'accent distintiu, a no equivocar l'accent de paraula perquè fàcilment un gandul, un que té un os a l'esquena si l'accentuéssim resultaria que tragi-

na un ós, feina que desdiiu totalment d'un gandul.

Pobles com Barberà i Borrassà; sense accent són la dona d'un barber i una burra grossa.

Els cognoms també surten perjudicats de la descurança dels accents. A la llista d'esqueles del diari Avui no n'hi ha mai cap, potser perquè els escriuen amb majúscules. (Mai ningú no ha llegit enlloc que les majúscules no s'han d'accentuar). Això pot portar confusions. Penseu, sinó, en els cognoms Vilà i Vila tan corrents en català ambdós. Si traiem l'accent del primer ja no sabem quin és l'un i quin és l'altre.

Siguem, doncs, puntimrats i rigorosos en l'aplicació de les normes d'accentuació gràfica.

Perles ortogràfiques

La vostra mà dreta al Parlament. Propaganda electoral. No cal dir de quina tendència és el partit que ha divulgat la frase. Però sí que cal dir que la lletra a sempre porta accent greu (`) i mai no el porta agut (´) i que han inundat el país de faltes d'ortografia.

VINUM MISSAE

"el Sabor del Saber"

Desde 1864
PEDRO ROVIRA
La solera de una familia

Bodegas en "Ribera d'Ebre" y "Terra Alta".

☐ Mayor información sobre productos Pedro Rovira	☐ Deseo que me envíen 12 botellas de VINUM MISSAE a 2.640 ptas/caja (IVA incluido).
☐ Cheque adjunto	☐ Giro 30 días fecha expedición
Apellidos _____	
Nombre _____	
Dirección _____	
Localidad _____ C.P. _____	
Provincia _____	
Recortar y enviar a Bodegas Pedro Rovira, S.A. Avda. Carrilet, 257 - Hospitalet (Barcelona) Telf.: 337 18 12	

Les edicions bíbliques del "Foment de Pietat Catalana"

En començar el segon decenni del nostre segle, els treballs individuals de traducció i publicació dels Llibres bíblics en català, culminaren en la labor d'equip. Deixava d'ésser la tasca isolada d'un home sol, per a esdevenir el fruit d'uns grups constituïts per estudiosos i especialistes entusiastes. Des de l'any 1913 actuava a Barcelona l'obra religiosa i cultural anomenada **Foment de Pietat Catalana**, fundada per Eudald Serra i Buixó, sota la presidència honorària dels bisbes de Catalunya (1916). Estava orientada a divulgar l'ensenyament religiós entre el poble de parla catalana. Aquesta institució tenia un centre annex d'estudis religiosos, la **Biblioteca Balmes** (1923). El 1923 nasqué l'**Editorial Balmes** per emparar legalment les activitats del **Foment**, atés que la dictadura del general Primo de Rivera frenà el desenvolupament de l'entitat, i que el 1929 aconseguí que la Sagrada Congregació del Concili imposés la supressió de l'adjectiu "**Catalana**" i ultra això, a fer edicions en castellà.

L'Obra del Sant Evangeli

El **Foment** maldava per a unir la intel·lectualitat eclesiàstica de Catalunya. Aleshores, demés de l'activitat específica pròpia d'editar llibres de pietat, és constituïren dues missions especialitzades: la primera, dedicada als estudis bíblics i la segona, als d'història eclesiàstica. El nucli bíblic començà a entrar en relació amb els que es dedicaven ja a l'estudi de la sagrada Escripura, des del 1921. La **Comissió Tècnica d'Estudis Bíblics**, reunida el 9 de juny del 1924 prengué per nom l'**Obra del Sant Evangeli**, i estudià un projecte de traduir tota la Bíblia al català, per a ús de la clerecia i del poble catòlic.

A la **Comissió Bíblica** hi havia el Dr. Isidre Gomà, llavors canonge de Tarragona, el qual quan esdevingué bisbe de Tarragona, continuà fent de president de la **Comissió Bíblica**; el jesuïta Josep M. Bover; el Dr. Marià Serra i Esturi, de Vic; el Dr. Francesc Franch, de Girona; el Dr. Francesc Faura, de Barcelona; el Dr. Ramon Ejarque, de Tortosa; el Dr. Pere Pons, de Vic; el Dr. Salvador Saladrígues, de Solsona; el Dr. Josep Vallès, de Tarragona; el Dr. Eloi Reñé, de Lleida; i els grans col·laboradors del **Foment**, Drs. Pere Ginebra i Josep Casanelles, que treballaren en la traducció de la no-

va Bíblia. Encara, hom hi comptava amb el p. Miquel Penedès, claretià, resident a Madrid, i el p. Andrés Fernández, de Roma. Hi era esmentat el Dr. Bartomeu Pascual, llavors rector del Seminari de Mallorca. I més endavant, hi col·laborà el franciscà p. Josep Trepast. L'**Obra del Sant Evangeli** tingué el suport moral dels jesuïtes, a més de la direcció global, però directíssima del p. Ignasi Casanovas, ànima del **Foment**. Endemés, cal esmentar els pp. Joan Rovira, de Sarrià, i Joan Vilar, que fou bibliotecari de l'Institut Bíblic de Roma.

L'any 1923 naixia a Madrid la **Asociación para el Fomento de los Estudios Bíblicos en España (AFEBE)**. D'antuvi, les relacions entre l'**Obra del Sant Evangeli** i l'**AFEBE** foren fraternals i animades per un gran esperit de col·laboració i intercanvi cultural. L'entitat catalana fou invitada a la **Semana Tomista**, celebrada a Madrid del 7 al 15 de març del 1925, en la qual es tractà de la constitució i l'organització de l'**AFEBE**. Una proposta presentada pel p. Bover, encarregada a conservar la identitat de l'**Obra del Sant Evangeli**, fou aprovada pel president Dr. Segismundo Espero, bisbe de Madrid-Alcalá. El prelat va proposar que les entitats similars independents enviessin un representant a les reunions de l'**AFEBE**. Així doncs, la revista **Estudios Bíblicos** publicava les aportacions dels biblistes catalans Pere Pons, Ramon Ejarque, Isidre Gomà, Josep M. Bover, etc.

Posant fil a l'agulla

El mateix any 1924, l'**Obra del Sant Evangeli** començà a donar els primers fruits: tres edicions del **Sant Evangeli** i els **Fets dels Apòstols**, que sumaren 36.000 exemplars. Substancialment, era la mateixa versió feta per Marià Serra i Esturi (1912), posada un xic al dia. Talment assolí una gran difusió el llibret **El Sant Evangeli de N.S. Jesucrist: Concòrdia dels quatre evangelis** (1926-27), degut a Pere Ginebra. Un tret remarcable d'aquesta aportació, fou l'esperit de divulgació que la mogué. Imprimiren una edició catalana de 30.000 llibres i una altra mallorquina amb les variants de la parla pròpia de l'Illa, a cura d'Andreu Caimiri.

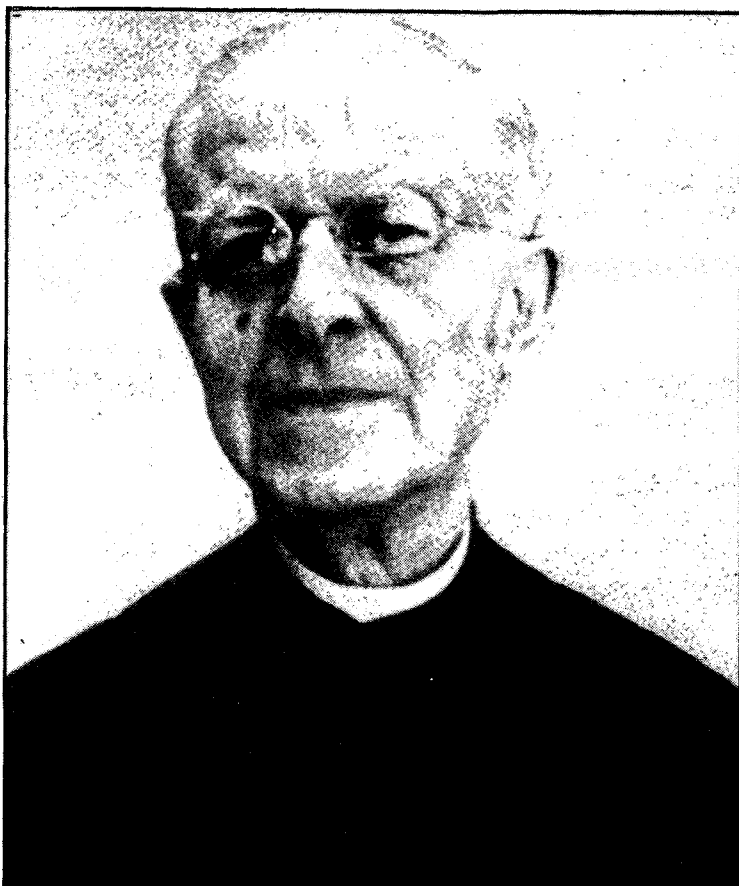
Vista l'acceptació que tenien les edicions parcials i les adaptacions del Nou Testament, l'**Obra del Sant Evan-**

geli es proposà publicar tota aquesta part de la Bíblia. Fou la primera edició completa del Nou Testament en català editada per l'Església catòlica, des de la Bíblia valenciana, de Bonifaci Ferrer, estampada a València entre els anys 1477 i 1478. De primer, n'eixiren **Els Evangelis i els Fets dels Apòstols** (vol. VII, 1928), i després seguiren les **Cartes i l'Apocalipsi** (vol. VIII, 1929).

L'Antic Testament començà amb el **Psalteri** (1931), seguit pel volum IV, **Psalteri, Proverbis, Eclesiastés i Càntic** (1932). Es feren simultàniament tres edicions. La primera, amb els textos llatí i català,

fidels instruïts tenien gust i devoció a tenir-la, per acudir-hi algunes vegades. Els volums publicats resultaren pràctics i de preu assequible, però la Bíblia en un sol volum i de mida reduïda encara es faria esperar.

El caràcter d'aquesta obra popular el trobem fixat en el primer volum dedicat al Nou Testament: "*ens hem proposat com a ideal fer una edició de la sagrada Bíblia, especialment ordenada al ministeri pastoral, segons les normes eclesiàstiques... voldríem que fos una edició ministerial, instrument adequat de llur ministeri sagrat, tant a l'altar com a la trona i pels fidels,*

EUDALD SERRA I BUIXÓ (Vilassar de Dalt, Maresme 1882 - Barcelona 1967). Escriptor prolífic fundà i dirigí el **Foment de Pietat Catalana**. Ajudat per Ignasi Casanovas (+1936) i per altres col·laboradors, féu una obra important de divulgació de llibres religiosos en català i acollí diverses revistes científiques i d'alta vulgarització.

acarats a doble pàgina. La segona, només amb la traducció catalana. I l'última, exclusiva-ment la versió llatina.

La traducció partí de la Vulgata Clementina, per bé que els traductors tenien al davant els textos Hetzenauer, Grammatica i Nestlé, i confrontaren llur treball amb el text crític exegetí. La versió del **Psalteri** es va fer de l'hebreu.

L'objectiu de les edicions bilíngües era de respondre a totes les necessitats i conveniències dels sacerdots i dels laics. Els capellans a més de la traducció catalana necessitaven l'antiga versió llatina i molts

una edició d'edificació espiritual que d'una manera atraient i eficaç els porti a viure una vida sobrenatural. Una Bíblia d'aquest caràcter no la tenim i ens és absolutament necessària. Pels sacerdots com a instrument de ministeri, pels fidels, com el pa de cada dia" (Pròleg VII, VIII).

Ultra els llibres bíblics, l'**Obra del Sant Evangeli** publicà obres de divulgació relacionades amb ells. Entre d'altres, donà al poble fidel el llibret **La Passió de N.S. Jesucrist segons els quatre evangelis** (1926), amb profusió de fotografies i dibuixos. Altres

obres ja havien aparegut abans; de caràcter piatós, i que, per tant, no entren en aquest recull.

Divulgació

Les versions bíbliques en català desvetllaren l'anhel per aprofundir-ne llur contingut. Els **Amics d'Estudis Bíblics**, de Barcelona que ja havien donat dos cursets de llengua hebrea, organitzaren cursos regulars de sagrada Escripura, el 1929. Un dels cursos seguí el Gènesi, a cura de Josep Casanelles. A la primavera de l'any següent, el curs abastà deu lliçons sobre l'evangeli segons sant Joan i, encetaven un altre curs d'hebreu, l'octubre del mateix any. Hom seguí amb avides una sèrie de lliçons sobre la Llei mosaica d'acord als llibres de l'Exode, Levític, Nombres i Deuteronomi. I es pronunciaren conferències ben suggestives: **Cal difondre la Bíblia**, **Els Fets dels Apòstols** i **Les edicions manuals de la Bíblia**. Les nombroses inscripcions enregistrades als cicles d'estudi bíblic palesen el desig de tastar i aprofundir seriosament la paraula de Déu. L'interès creixent va fer que els cursets esdevinguessin regulars, a partir del 1931.

Represa

A la postguerra, el **Foment** publicà un volum amb data del 1935, que és, en realitat, l'any en el qual s'havien tret les primeres proves. És el volum V, **Saviesa, Eclesiastés, Isaïes, Jeremies, Planys i Baruc**. Però de moment, ja no es parlà d'altres edicions ni d'una continuïtat de l'**Obra del Sant Evangeli**, amb publicacions populars de l'Antic Testament. Restaren per a publicar els volums I, II, III i IV, perquè els traductors principals Pere Ginebra i Josep Casanelles foren assassinats durant la guerra civil espanyola.

Donà senyals de vida el 1961 amb l'edició **Els Quatre Evangelis**. I, "*fidel a l'ideal de difondre i glorificar la paraula del Senyor*", l'**Obra del Sant Evangeli** oferí als cristians de parla catalana una nova publicació del **Nou Testament** en un sol volum (1964). Era l'antiga obra de Marià Serra i Esturi, Pere Ginebra i Josep Casanelles, revisada d'acord amb el text grec i posada al dia per Ramon Roca-Puig. Millorada en molts aspectes, bàsicament no diferia de les edicions de tan bon record i eficàcia d'abans del 1936.

JOAN GONZÁLEZ I PASTOR

Bi-Erre, llibertat i confort de línies

MARÍA JOSÉ
EJARQUE

Conjunt de tall molt pràctic però molt elegant al mateix temps, que coordina vermell i negre.

El nou estil de vestir BI-ERRE, la moda del qual és eminentment creativa, ens ha estat donada a conèixer a través d'una col·lecció tardor-hivern 86/87 molt rica en dissenys i matisos.

La marca BI-ERRE amb una presència física de quatre temporades en els mercats espanyols, deu en part el seu èxit en la tasca evidentment exhaustiva de la seva creadora Beatriz Viladomiu, la qual ha concebut, tanmateix, totes aquelles necessitats que la dona d'avui necessita.

Tres temes bàsics formen la col·lecció de BI-ERRE els noms dels quals responen a "Tejano", "Orient Exprés", "Años 40" i un altre dedicat al "Colorido".

TEJANO: Un tema esportiu tractat amb detalls plens d'originalitat. Presència de folres desmuntables en cotó escocès. Mescla de materials buscant coherència de colors. Cotons cent per cent per a la confecció de jaquetes i gavadines, mentre que per a les bruses i camises s'utilitzarà "viyella" a fons. Punys i colls amb acabats de passamaneria.

ORIENT EXPRESS: Per a una dona molt femenina peces molt funcionals, a base de línies amples, dins d'una ten-

Jaqueta de vellut amb coll smoking, que es porta amb brusa blanca i faldilla estreta de color contrastat.

dència clàssica centrada en el moviment. Llanes pures al cent per cent a base de colors llisos o estampats amb dibuixos geomètrics molt contrastats. Botons de metall gravat. Bruses en "viyella" llisa o amb motius corbaters. Models amb molta classe.

AÑOS 40: Una silueta perfilada que aporta una línia de vestir plena d'atractius per la seva inconfusible elegància. Peces estructurades amb presència de jaquetes i faldilles ajustades en llanes i velluts.

Un tema clàssic completament renovat per les noves aportacions tocant a línies i detalls. Tactes sedosos, crêpes de Xina, setins i tornassolats.

COLORIDO: Dues escales cromàtiques a utilitzar. Una que va des dels colors més lluminosos i purs com poden ser el vermell, el blau i el verd billar, i altres més profundes com a base d'estampats en marro fosc, granat, verd molsa i blau marí. Presència del negre en tota la col·lecció ja sigui sol o amb contrast.

COSTUMS I TRADICIONS

A cada porc li arriba el seu sant Martí

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

El refrany que assegura que "A cada porc li arriba el seu sant Martí" ha perdut, avui, molta actualitat. El sant ja no té, ni de bon tros massa feina. Abans devia ésser al·ludit perquè, en aquests dies on ell —capvuitada amunt, capvuitada avall— hi és situat, es feia la matança del porc.

La matança del porc a Catalunya que és la més coneguda per mi, tenia uns aires podríem dir rituals. La cria i l'engreix dels porcs —a les cases que ho podien fer— es realitzava il·lusionadament. No hi feia res que les corts fessin mala flaire; allò més important era que els animals arribessin a pesar cent quilos. Ni més, ni menys.

A vegades he pensat si de l'afició a considerar una mena de festa major el dia, o els dies de matança, no en tindran la culpa els moros. Ens varen fastiguejar molt, diguin el que vulguin els etnògrafs i els etnòlegs, que pressuposen atavismes o influències morunes en infinitat de coses. Fins en l'afició a consumir llumins. I perquè ens feren la guitza, i per demostrar la higiene dels nostres avantpassats matem i mengem porcs, cosa que ells tenen prohibit per Mahoma.

Dies abans de matar el porc es convidaven els familiars i amics. Per carta o personalment. Hom deia que molta gent només escrivia cartes tres vegades l'any: per Nadal, per la festa major i per matar porc.

La matança solia fer-se especialment al matí. Hi havia llocs on es feia al carrer. Com ara fan per atreure visitants més o menys turistes. Les víctimes eren escaldades per arrencar-los els pèls, amb els quals es feien pinzells per a usos no massa acurats. Sinó, els socarrimaven, cosa que empudregava l'ambient.

Després entraven en joc els ganivets, els ta-

llants i les mans. Començava la feina de les mocaderes o mandongueres, a les quals ajudaven les altres dones. O les destorbaven. Els homes dirigien l'orquestra, és a dir, semblaven fer molt, però acabada l'operació de matar i obrir l'animal, més aviat feien nosa. Els infants se n'anaven a jugar.

Preparar les carns era tot un poema. Oi més les destinades als embotits. Els pernills, aparentment no donen tanta feina perquè el temps tindrà cura de posar-los a punt. Una de les coses més típiques eren les "pilotes" o mandonguilles, amb un punt de dolç i embolicades amb tel del fetge que les mocaderes havien rentat bé, igual que les tripes pels embotits. Aquestes "pilotes", més grosses que les normals es consumien entre els convidats i se'n reservaven per enviar el "tast" als qui no havien pogut assistir a la festa.

El tast consistia en algunes "pilotes", doncs, una botifarra negra o de sang, una altra de blanca, llardons o greixons i un tros de costella o d'orella. Segons la importància del qui l'havia de rebre, augmentava o disminuïa, però el que hem dit solia ésser l'essencial. En matèria de botifarres, per exemple, hi havia tanta varietat com gustos podia tenir la família a la qual es destinava el tast.

La matança del porc ha estat objecte, fins i tot, d'obres d'art. Dins del petit món de les figures de pessebre o en pintura i escultura. Les més importants, però, es troben en les portalades o en els capitells de les esglésies romàniques. En una d'elles, la basílica del monestir de Santa Maria de Ripoll es representen els mesos de l'any a través d'al·legories sobre les feines del camp. El porc hi és present en la matança i en els pernills penjats a la vora del foc, fumant-se.

El poema, avui, ha esdevingut prosaic i el porc és mort mecànicament i abundantment mercantilitzat.

CUINA

MARÍA GLORIA MONTAÑOLA

Pollastre a la sidra

1 pollastre de quilo i mig més o menys
80 gr. mantega

1 botellí de sidra
1 kg. pomes

Poseu trossets de mantega i un raig d'oli en una placa de forn. Peleu les pomes i tal·leu-les a grills primets, poseu la meitat cobrint la placa de forn i a sobre el pollastre tallat a quarts i tireu-li la sal i el pebre, cobriu-lo amb l'altra meitat de pomes, regueu-lo amb sidra i acabeu amb trossets de mantega i un altre raig d'oli.

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

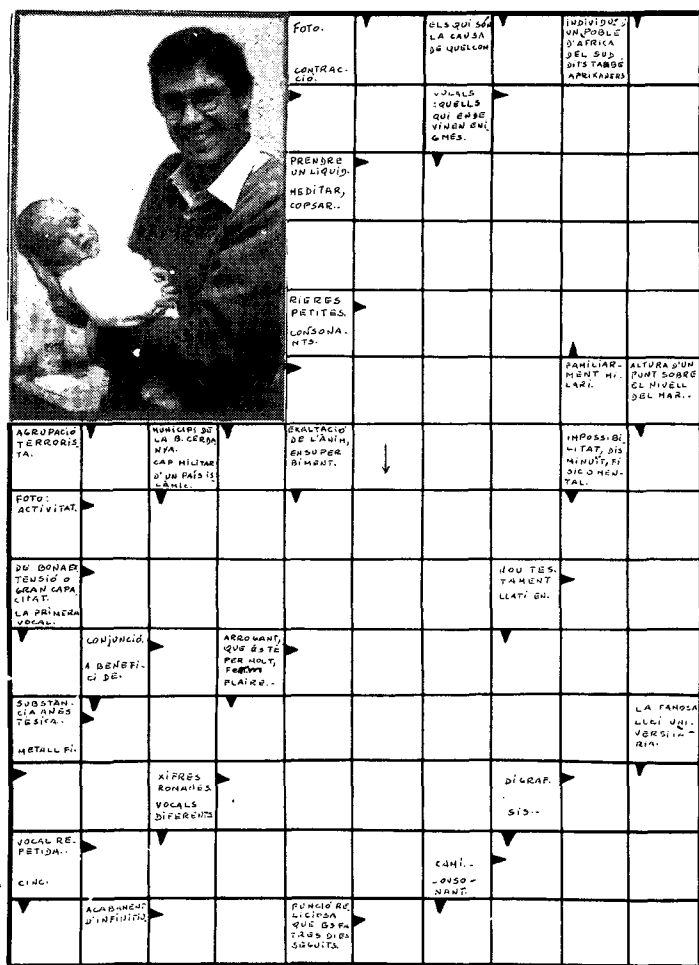
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

El present comentari vol ser un modest homenatge al Dr. J.L. de Pelegrí, tot agraïnt-li l'interessant obra filatèlica sobre biografies de personatges d'una manera o altra vinculats amb la medicina. Des de la perspectiva de la temàtica religiosa també ens interessa, ja que hi ha molts personatges religiosos que exerciren també la medicina. Fra Luis de León (1527-1591), teòleg, estudià medicina a Salamanca; l'any 1544 ingressà a l'Orde de sant Agustí. També sant Nicolau de Cusa, alemany (1401-1464), metge; cardenal l'any 1448; en el seu llibre "De statibus experimentis" (1450) exposa la necessitat d'estudiar la sang, l'orina, la circulació i la respiració per al diagnòstic de les malalties. Fundà l'Hospital de Sant Nicolau de Cusa. Sant Josep Anchieta (1533-1597), espanyol, metge, missioner al Brasil, fundà i treballà en diferents hospitals; ordenat sacerdot l'any 1566; canonitzat per Joan Pau II, el 22 de juny del 1980. Això és un petit esbós de les 1824 biografies que conté el llibre "Medicina en Filatelia", que tot bon filatèlic ha de tenir en la seva biblioteca.

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

CONSELLER

Bas

Solució al 368
ANSELM
ANS EL M

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

ADMINISTRATIU i oficial electricitat.
Contracte mercantil.

P E T I T S

A N U N C I S

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

CAMBRER, o netja general. INEM 38.082.106.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínic titulada INEM 37.233.125.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

VARIS

CAP ADMINISTRATIU administració, comptabilitat, informàtica. Molta experiència. Tel. 215 28 05.

MECANÒGRAF treball tardes en empresa petita. Cont. Mer.

ES VEN terreny molt barat a Corbera Ll. Tel. 235 31 73.

ES VEN 1 taula i 6 cadires de menjador. Tel. 337 98 74.

TINC casa a muntanya canviaria per una de mar. Tel. 357 63 76.

PROF. EGB. Matemàtiques, català, mecanografia. Tel. 824 42 96

SENYORETA mitja edat sol·licita casa de família reduïda a canvi d'allotjament. S.S. i tot el restant a convenir. Tel. 254 64 97. 10 vespre.

INTÈRPRET amb experiència i traductora anglès. INEM 37.272.044.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

FINQUES GUANTER (A.P.I.)

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

100 ptas.
200 ptas.
300 ptas.
400 ptas.
500 ptas.
600 ptas.
700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 326

Històries d'Eixerits

Hola, Maria i Francesc!

Des de fa temps, la Maria i en Francesc són de la colla dels meus amics. Vosaltres també els coneixeu perquè la seva fotografia ha sortit a "L'EIXERIT".

La Maria i en Francesc estan tristos. La seva iaia Teresa s'ha mort. El dia de l'enterrament vàreuig parlar amb en Francesc. Estava serè. La Maria estava molt trista i em va fer cosa dir-li res, però, mirant-li als ulls, vaig endevinar que havia plorat molt.

L'àvia Teresa era una iaia maca. Una dona senzilla, silenciosa i servicial. Era com una formiga: feia la feina sense fer soroll. La Maria i en Francesc eren una mica la nineta dels seus ulls. No sé què ho fa, però em sembla que els més grans s'entenen molt bé amb els més petits.

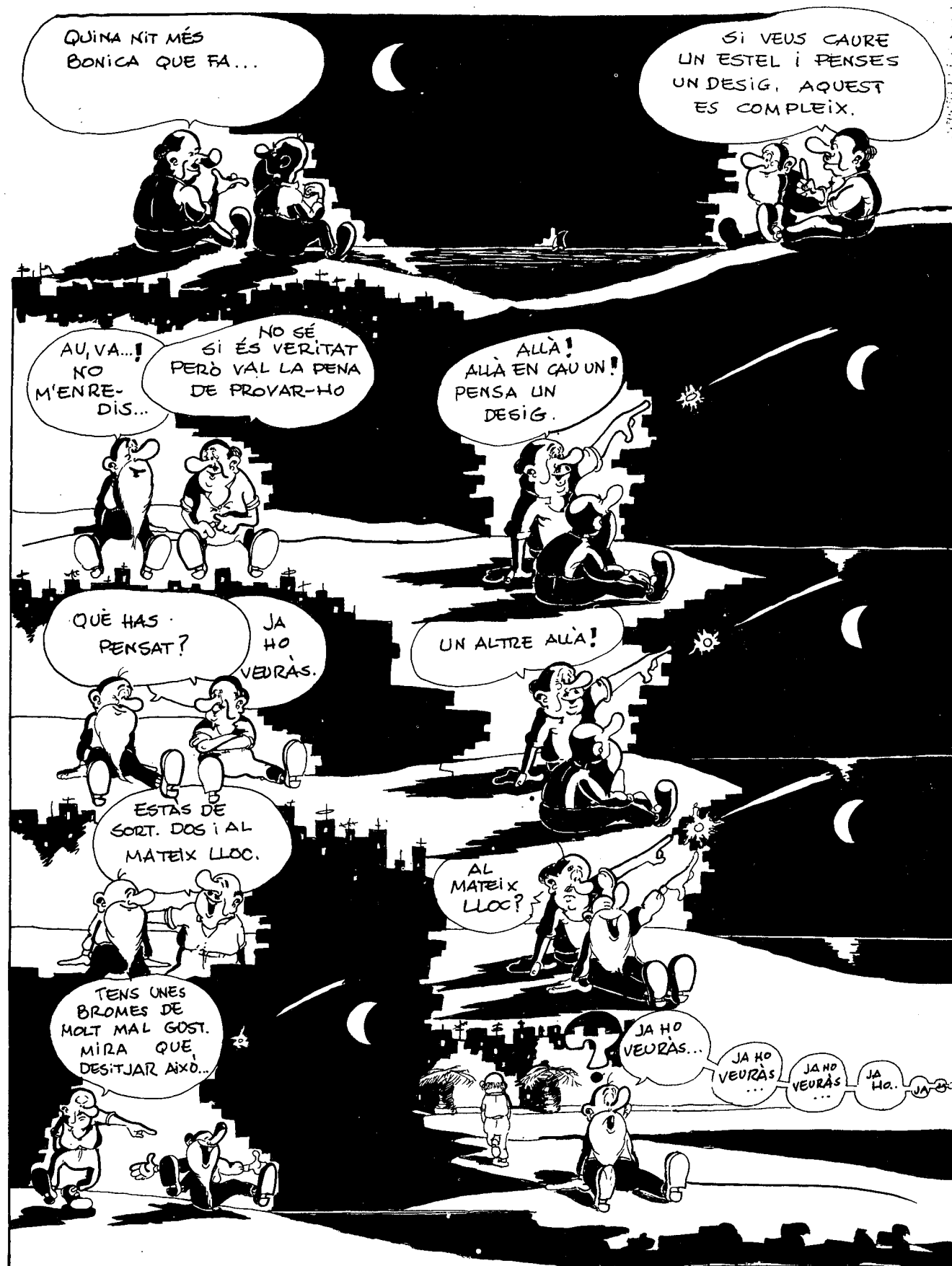
La tristesa dels nostres amics és també la nostra. Estic segur que la Maria i en Francesc saben que tots els Eixerits i Eixerides de Catalunya els volem fer companyia. A més, com que som nois i noies cristians, sabem que la mort no és tant tant allò que sembla. La certesa que Jesús ens dona la Vida eterna ens ajuda a suportar el dolor de la separació. Quan tots plegats ens retrobarem en el Regne de Déu per viure feliços per sempre, quina joia, oi?

Mentrestant, les albes i les postes, les llums i els colors, totes les coses que estímem i totes les persones que ens estimen ens criden a viure la vida i a fer camí enllà amb l'esperança al cor.

Ben vostre, L'Eixerit

Avet Set — Avet Set —

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluc, capítol 18, versets de l'1 al 8 (Lc 18:1-8).

Reflexionem: 1. Si un noi o noia volen ser cristians de debò, han de pregar. Fer oració no és pas simplement dir oracions; això pot ser certament verdadera oració, sobretot quan ens unim a l'oració de l'Església. Però l'actitud interior que ens demana la pregària és la d'escoltar Déu, d'adorar-lo, de lloar-lo, de donar-li gràcies.

2. Pregar és esplaïar el nostre esperit en Déu; deixar que el nostre cor reposi en el cor de Déu. Estimar Déu i fiar-nos d'Ell. L'exemple evangèlic és ben clar: Déu que sempre ens estima, ¿no ens atindrà molt més i millor que aquest jutge sense entranyes?

3. Allò que més hem de demanar és "que vingui a nosaltres el Regne de Déu". Això és, que la fe en Déu i l'amor a Déu siguin fermes i vius en el nostre cor i en el cor de tots els homes i de tots els pobles.

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE - 19

10.15 Temps d'esperança.
10.45 Matinal a TV3.
12.45 Fi d'emissió.
15.00 Telenotícies.
15.30 Charlie Brown i Snoopy:
"Feliç aniversari, Charlie
Brown" (II).
16.00 La pel·lícula del diumenge:
"Una dona a bord".
17.30 Vida salvatge.
18.00 Identitats.
19.00 La gran vall:
"Consell de guerra".
20.00 Curar-se en salut.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Samuels i el nen".
22.30 Radio Cincinnati.
23.00 Gol a gol.
00.15 Fi d'emissió.

DILLUNS - 20

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Gol a Gol".
14.30 Telenotícies.
15.19 Carson i Carson, advocats:
"Una estrella en decadència".
16.05 Digui, digui (33).
18.45 Avanç informatiu.
18.48 Fes flash.
19.20 Ollana Molls:
"Les rebaixes de la S.A.".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3:
"Montse Walsh".
24.00 Telenotícies.
00.15 Arsenal.
00.55 Fi d'emissió.

DIMARTS - 21

13.00 Servei d'informació agrària.
13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Joc de ciència". "30 minuts".
14.30 Telenotícies.
15.19 Carson i Carson, advocats:
"La fi i els mitjans".
16.10 Aula visual.
18.45 Avanç informatiu.
18.50 Fes flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan:
"El pont de la mort".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Perry Mason:
"El cas del somni ressuscitat".
22.00 Jo, Claudi:
"Coses de família".
23.00 Dimensió desconeguda:
"La reina del Nil".
23.30 Telenotícies.
23.45 Fi d'emissió.

DIMECRES - 22

13.00 Servei d'informació agrària.
13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Curar-se en salut".
14.30 Telenotícies.
15.19 Carson i Carson, advocats:
"Teteres i llàgrimes".
16.10 Aula visual. (Rep.)
18.45 Avanç informatiu.
18.50 Fes flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan:
"El covard".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Simon i simon:
"Tots els números de la rifa".
22.00 Pel·lícula:
"Ali Babà i els quaranta lladres".
23.35 Telenotícies.
23.50 Fi d'emissió.

DIJOUS - 23

13.00 Servei d'informació agrària.
13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Informatiu Cinema". "Progra-
ma de mà".
14.30 Telenotícies.
15.19 Carson i Carson, advocats:
"Veure les estrelles".
16.10 Aula visual:
"Cent anys de llum".
18.45 Avanç informatiu.
18.50 Fes flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan:
"Senyal de por".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.

21.00 Vostè jutja.
22.30 A tot esport.
24.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 24

13.30 Avanç informatiu.
13.30 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.30 Telenotícies.
15.19 Carson i Carson, advocats:
"Miralls i somnis".
16.10 Aula visual. (Rep.)
18.45 Avanç informatiu.
18.50 Digui, digui... (Lliçó 3)

19.05 Fes Flash.
19.20 Clip-club.
19.50 Botó fluix.
20.30 Telenotícies.
21.00 Ellery Queen:
"El falcó negre".
21.45 Wagner a Venècia.
22.45 Trossos.
23.15 Telenotícies.
23.30 El món del cinema.
24.00 Cinema de mitjanit:
"La Caza".
01.35 Fi d'emissió.

DISSABTE - 25

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV:
"L'amenaça dels sauris".
17.00 Esports en acció.
18.30 Digui, digui... (Lliçó 3).
19.00 Els germans Hardy i Nancy
Drew.
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Mossèn Charlie:
"Un miracle vol més temps".
21.30 Eugeni.
22.00 Ai!... Smit i Jones.
22.30 Galeria oberta:
"On és la festa?".
00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 19

8.30 Caminar i veure.
9.30 Concert.
10.30 Santa Missa-El dia del Senyor.
11.30 Poble de Déu.
12.00 Estudi Estadi.
15.00 Telediar 1.
15.35 Els snorkels.
16.05 Autopista vers el cel:
"Zarpar".
17.00 Si ho sé no vinc.
18.00 L'altre guerra.
19.00 De 7 en 7.
19.30 Punt de trobada.
20.30 Telediar-2.
21.05 Cançó trista d'Hill Street:
"Dinero sucio".
22.00 A vista d'ocell.
22.30 Estudi estadi.
24.00 Comiat.

DILLUNS - 20

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 1 i 2.
9.25 La bossa de la compra.

9.40 La font de pedra:
Ep 56.

10.10 Estudi Estadi.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 46.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Crear i viure.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediar - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Robando el espectáculo".
16.35 La tarda.
17.30 D'aquí cap allà.
18.00 Barri Sesamo.
18.25 L'espill màgic.
19.00 El planeta imaginari.
19.25 De pel·lícula.
20.00 Consum.
20.30 Telediar - 2.
21.15 Vent, fusta i fang.
21.45 Règim obert.
22.45 El nostre planeta.
23.45 Telediar - 3.
00.15 Gols.
00.45 Comiat.

DIMARTS - 21

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 3.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 57.
10.10 Punt de trobada.
11.10 Consum.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 47.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediar - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Steele, todavía loco tras todos
estos años".
16.35 La tarda.
17.30 Dins d'un ordre.
18.00 Barri Sesamo.
19.00 A la naturalesa.
19.30 Les noies d'or. Cap. 2.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediar - 2.
21.15 Plató buit.
22.25 Les viudes - Ep. 5.
23.20 A portada.
23.50 Telediar-3.
00.20 Telesport.
00.30 Testimoni.
00.35 Comiat.

DIMECRES - 22

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 4.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 58.
10.10 Plató buit.
11.10 Val més prevenir.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 48.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Plaça major.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediar - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"La cosecha".
16.30 La tarda.
17.30 Lletxa menuda.
18.00 Barri sesamo.
18.25 La terra de l'arc iris.
19.00 Tocata.
20.00 Tot queda a casa.
22.30 Telediar-2.
21.15 L'arca de Noé.
21.45 Sessió de nit:
"La verdad sobre el caso Savol-
ta".
24.00 Telediar - 3.
00.30 Telesport.
00.50 Comiat.

DIJOUS - 23

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 3.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 59.
10.10 Fi de segle.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 49.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A la tercera va la vençuda.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediar - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Steele en las noticias".
16.30 La tarda.
17.30 L'art de viure.
18.00 Barri Sesamo.

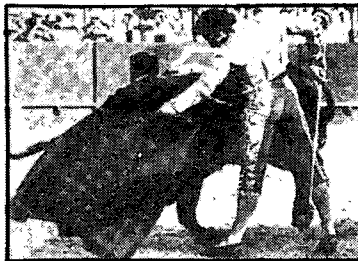
18.30 El quiosc.
19.00 Escollir una professió.
19.30 Al mil per mil.
20.00 MASH:
"Inocentes".
20.30 Telediar - 2.
21.15 La traviata.
23.20 Telediar - 3.
23.50 Telesport.
24.00 Comiat.

DIVENDRES - 24

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me 4.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 60.
10.10 Moments.
11.10 Lletxa menuda.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 50.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 L'energia; els minerals i
l'home.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediar - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Steele entre los vivos".
16.30 La tarda.
17.30 Un país de sagitari.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 Noeli.
19.00 La superàvia.
19.30 Al galop.
20.00 Val més prevenir.
20.30 Telediar - 2.
21.15 Entre amics.
23.00 L'investigador:
"Hora de cierre".
23.55 Telediar - 3.
00.25 Telesport.
00.35 Comiat.

DISSABTE - 25

8.30 La nostra setmana.
9.30 Entre amics.
11.00 La bola de cristall.

12.25 Festival taurí.
14.25 Loteria.
14.35 Diari de sessions.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Els petitets.
16.05 Primera sessió:
"Colt 45".
17.25 Dire Straits a Concert.
18.25 Els wuzzles.
18.50 Ja sé que tens promès.
19.40 Hart i Hart:
"El retrato desaparecido".
20.30 Telediar - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.40 Dissabte cinema:
"La noche más hermosa".
00.15 Comiat.

DIUMENGE - 19

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estudi Estadi.
17.00 Estrenes TV:
"Alarma en Oregón".
18.50 Candy, Candy.
19.15 Moments.
20.10 Recordar, perill de mort:
(Ep. 7).
21.05 El dominical.
22.15 Diumenge cinema:
"Vera, un cuento cruel".
24.00 Comiat.

DILLUNS - 20

17.00 Els camins de la ciutat i
dels seus llibres.
17.15 Mirades.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.

19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs d'anglès - 1.
19.30 Els nostres arbres.
20.05 Kate i Allie. (Ep. 15).
20.30 Música i músics.
21.00 Escala exterior, escala interior.
21.30 Foren primera pàgina.
22.00 Dilluns cinema:
"Muero cada amanecer".
23.40 Últimes preguntes.
00.10 Comiat.

DIMARTS - 21

17.00 Digui, digui...
17.15 El carrer de l'espectacle.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs d'anglès - 2.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 Planta baixa.
21.00 Turn d'ofici.
22.00 Documents TV.
23.30 Tendido cero.

24.00 Carol Burnet. (Ep. 13).
00.30 Comiat.

DIMECRES - 22

17.00 Temes de Catalunya.
17.30 Mirades.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs d'anglès - 3.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 Plumier.
20.30 Amb les mans a la massa.
21.00 Fi de segle.
22.45 Temps moderns.
23.40 Temps de creure.
23.45 Comiat.

DIJOUS - 23

17.00 Palmerston.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs d'anglès.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 A-uan-ba-buluba-balam-bambu.
21.00 Fila 7.
22.10 Cinema Club:
"Las ciervas".
24.00 Comiat.

DIVENDRES - 24

17.00 Històries de cara i creu.
17.30 Geografia de Catalunya.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs d'anglès - 5.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 El cinema:
"El truhan y su prenda".
21.40 L'ull de vidre.
23.05 Jazz entre amics.
00.05 Filmoteca TV:
"Los desesperados".
01.40 Comiat.

DISSABTE - 25

10.30 Les aventures de Tom Sawyer:
(Ep. 42 i 43).
11.15 Les meravelles del món
submarí.
11.30 Documental:
Les cares del delta.
12.00 La moda.
12.30 Musical:
Pere Tàpies.
13.00 Canal 10.
13.30 Els perfils de la natura.
14.00 Recull informatiu.
15.00 135 escons.
15.30 Musical.
16.00 Connexió amb Madrid.
16.00 Estadi 2.
21.00 La bona música.
21.50 Òpera.
00.20 Comiat.

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

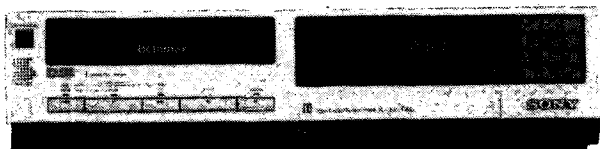
TRADICIONAL SORTEIG 1986

EN SUPORT DE

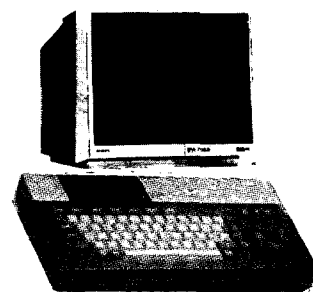
Catalunya Cristiana

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un magnífic aparell de video SONY.

3er. Premi. Un extraordinari ordinador personal PHILIPS (teclat i pantalla).

A tots els nostres subscriptors, lectors i amics:

**¡COL·LABOREU AL SOSTENIMENT
DEL NOSTRE SETMANARI!**

Adquiriu les butlletes a la vostra parròquia o lloc de culte habitual, o bé, directament a

CATALUNYA CRISTIANA
c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA
T. 215 27 39 / 215 27 84

**¡CATALUNYA CRISTIANA UNEIX!
¡UNIM-NOS AJUDANT CATALUNYA CRISTIANA!**

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1986
en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....C.P.....

Trameto l'import per ☐ taló barrat que incloc
☐ gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA

